

Giới thiệu Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải

Vào cái ngày định mệnh ấy, Ngọc Linh phải rời xa bố mẹ và quê hương để lên đường sang xứ người - TQ để học tập. Thật tình cơ cô đi cùng chuyến bay với một thành viên của nhóm TFBoys - Vương Tuấn Khải. Ma xui quỷ khiến thế nào, giữa hai người lại xảy ra sự cố...

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cuộc gặp gỡ trên máy bay

Ngày 28 tháng 7 năm 2024. 4 giờ sáng, tại sân bay Nội Bài.

Ngọc Linh đang đứng cùng với bố mẹ của cô, cô rom róm nước mắt ôm lấy mẹ.

"Con đi sẽ về. Bố mẹ ở nhà nhớ giữ gìn sức khỏe nha !" Ngọc Linh nói.

"Con sang đây nhớ học hành chăm chỉ. Khi nào tới nơi nhớ gọi điện cho bố mẹ. Ăn uống đầy đủ vào, nếu không quen món của bên đây thì bảo với mẹ, mẹ gửi cho,....." Mẹ cô mắt đỏ hoe.

"Mỗi tuần nhớ điện về cho bố mẹ." Bố cô để thêm vào.

"Dạ....Vâng." Cô trả lời bố. Tâm trạng của cô bây giờ rất buồn vì mấy phút nữa thôi cô phải xa bố mẹ và đất nước này để đi du học 6 năm bên TQ. Nhà cô cũng thuộc con nhà đại gia, bố mẹ cô thì muốn cô đi du học bên TQ vì gần còn cô thì chẳng thích TQ tẹo nào.

"Thôi con lên máy bay đi. Muộn rồi đó." Mẹ cô giục cô.

Nói rồi bà xách túi còn bố cô kéo vali hộ cùng cô đi đến cửa vào máy bay.

Sau khi kiểm tra hộ chiếu và thân thể, cô từ biệt bố mẹ lần cuối rồi đi vào máy bay.

Cô lên máy bay, tìm chỗ ngồi của mình và mở list nhạc yêu thích của cô lên nghe.

Một người phụ nữ và ba chàng đeo khẩu trang cao trùng 1m8 tiến vào trong máy bay sau khi làm thủ tục nhập cảnh. Họ tìm chỗ ngồi của mình được in số ghế trên vé, một chàng trai trong số họ đến ngồi cạnh Ngọc Linh. Chàng trai đó bỏ khẩu trang ra để lộ rõ khuôn mặt rất đẹp trai, cậu chính là trưởng nhóm của nhóm nhạc nổi tiếng TFBoys.

Đúng cậu chính là Vương Tuấn Khải. Hai người con trai còn lại không cần nói cũng biết họ là ai còn người phụ nữ kia là quản lý của TFBoys Nhâm Kiều Kiều. Sau khi ổn định chỗ ngồi, cậu mở máy lên chơi game.

Ngọc Linh đeo tai nghe và lìm đìm ngủ mà không biết sự xuất hiện của Vương Tuấn Khải ngồi cạnh mình.

Máy bay bắt đầu cất cánh. Ngọc Linh đang ngồi ngủ, đầu của cô bắt đầu nghiêng ngả khắp nơi và gục đầu vào vai của Vương Tuấn Khải. Anh đang ngồi chơi game quay sang, tròn xoe mắt nhìn người con gái bên cạnh mình. Nhưng vì cô ấy đeo khẩu trang và kính râm kín mặt nên không nhìn rõ khuôn mặt. Dù không nhìn thấy khuôn mặt nhưng Tuấn Khải cảm thấy nét đáng yêu từ cô nên lấy tay để nhẹ đầu cô lên vai mình và chơi game tiếp.

15 phút sau vì mệt sau chuyến đi diễn ở Việt Nam về nên Tuấn Khải buồn ngủ quá cũng ngủ luôn.

Khi tỉnh dậy, Ngọc Linh ngạc nhiên khi thấy mình và một người con trai lạ dựa vào nhau ngủ. (Vì không thích TQ nên Idol TQ cô không quan tâm và cũng không biết một ai cả.)

"NÀY ANH KIA !! anh định lợi dụng lúc tôi ngủ anh giờ trò hà ???" Cô quát lớn.

Tuấn Khải nghe thấy giật mình, tỉnh dậy nhìn cô với ánh mắt không hiểu.

"Tôi đang nói anh đấy, anh không nghe thấy gì hà ???" Cô tức giận vì Khải không trả lời cô.

"Cô nói gì cơ ???" Khải nói (bằng tiếng Trung.)

Trước khi cho cô đi du học bố mẹ đã cho cô đi học tiếng Trung để dễ giao tiếp, cô rất thông minh nên đã học thành thạo tiếng Trung.

"Tôi nói anh lợi dụng lúc tôi ngủ giờ trò đúng không???" Cô nói lại bằng tiếng Trung.

"Cô biết tiếng Trung sao ???" Khải trở mắt nhìn không ngờ một cô gái trẻ như thế này mà nói thành thạo như người bản địa.

"Bỏ đi, anh giải thích đi !! Tại sao tôi và anh lại dựa vào nhau ngủ ???"

"Tại tôi thấy cô ngủ đầu nghiêng ngả khắp nơi và gục vào tôi, thấy cô ngủ ngon quá nên để cô ngủ tiếp và tôi cũng ngủ quên lúc nào không biết. Cô làm tôi mỏi vai quá !!!" Khải vừa nói vừa bóp vai với khuôn mặt đầy mệt mỏi. Linh nghe vậy liền xấu hổ, cảm ơn rồi không nói gì nữa. Cô quay mặt đi, đeo tai nghe vào và nhìn ra ngoài cửa sổ.

5 giờ..... Tiếp viên bắt đầu đẩy xe đồ ăn đi đến các hàng ghế. Cuối cùng chiếc xe cũng đi tới nơi mà cô và Khải đang ngồi.

Trong lúc ngồi ăn, không khí im ắng bao trùm không gian.

"Anh có dây sạc không ?? Em làm mất dây sạc rồi." Vương Nguyên từ hàng ghế bên kia quay sang phá tan bầu không khí im ắng.

"À ừn ắt ời. ời iên i ý !! (Anh dùng mắt rồi. Hồi Thiên Ti ý !!) " Khải vừa ăn nhồm nhoàm vừa nói.(cute)

"Cậu ấy cho chị quản lý mượn rồi." Nguyên ịu xù. Bỗng, anh nhìn thấy chiếc điện thoại mà Linh đang cầm trên tay giống điện thoại của mình, ánh mắt liền lóe sáng.

"Bạn gì ơi cho mình mượn dây sặc được không ??"

Linh đang đắm chìm vào đồ ăn và âm nhạc nên chả nghe thấy gì.

"Bạn gì ơi !!!" Vương Nguyên gọi lại lần nữa.

"Bạn ơi ???" Nguyên lại nói câu nữa. Khải thấy vậy liền đặt đĩa xuống, và định giúp Nguyên. Anh gỡ một bên tai nghe của cô xuống, định nói thăm với cô. Đúng lúc cô giật mình quay ra xem kẻ nào dám giật tai nghe của cô thì mặt cô và mặt anh rất gần nhau, suýt thì môi chạm môi. Cô hoảng hốt khi nhìn thấy vậy liền đập mấy cái vào anh.

"Yah !!! Cái đồ biến thái này." Linh đập liên tục vào Khải.

"Cô điên sao ?? Tôi chỉ định bảo cô cho Nguyên mượn dây sặc thôi mà. Sao cô sống mà cứ nghi ngờ người khác vậy ?? Cô có dây sặc không, mượn coi !!!" Khải bĩu môi nhìn cô.

"Là ai thì tự mình nói được, đâu cần anh lo chuyện bao đồng."

"Chuyện bao đồng ?? Đây là do cô nghe nhạc không nghe thấy tôi mới giúp em ấy đấy chứ."

"Nguyên ???" Linh nhìn thấy đằng sau, gương mặt Nguyên ngơ ngác cười ở đó lúc nào mà giờ cô mới để ý.

"Chào cậu, cho tớ mượn dây sặc được không ??" Nguyên dịu dàng nói. Linh chỉ gật đầu nhẹ, quay sang lườm Khải với ánh mắt tỉnh số sau rồi lấy dây sặc đưa cho Nguyên.

"Cảm ơn cậu !!!" Nguyên cười tươi cảm ơn Linh. Linh nhìn nụ cười của Nguyên phải ngây người một lúc và bất giác mỉm cười lại với Nguyên.

"Không có gì đâu." Linh cười.

"Xem cô kia, dịu dàng với người khác vậy mà người giúp cô thì bị cô chửi, biết vậy tôi không cho cô mượn vai để ngủ nữa. Đau hết cả vai." Khải nhìn vậy lăm bằm.

"Cậu bao nhiêu tuổi vậy ?? Trông trẻ vậy ??" Nguyên mỉm cười hỏi.

"Mình mới 20 tuổi."

"Ít hơn tôi 5 tuổi sao ?? Gọi anh đi em ơi." Khải nhếch mép cười khi nghe Linh nói.

"Tôi nói với anh sao ?? Đồ hống hót." Linh lườm Khải.

"Em ít tuổi hơn tôi rồi." Nguyên nói, ngăn không để cho cuộc cãi vã chuẩn bị xảy ra.

"Mọi người nói chuyện gì vui vậy?" Thiên Ti ở đâu nhảy ra.

"Đây là Thiên Ti, bằng tuổi anh" Nguyên giới thiệu.

"Rất vui được gặp em." Thiên Ti mỉm cười.

"Vâng, chào anh. "

.....

"Chuyến bay từ Hà Nội, Việt Nam đến Bắc Kinh, Trung Quốc lúc 4:30 sắp hạ cánh trong 20 phút nữa. Yêu cầu quý khách thắt dây an toàn vào....."

Tiếng thông báo vang lên. Linh vẫn chìm đắm trong giấc ngủ của mình. Khải có gọi thế nào cô cũng chẳng dậy. Khải đành phải rướn người qua người cô với lấy chiếc dây an toàn, định thắt vào cho cô thì cô bỗng nhiên choàng tỉnh dậy.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Hàng xóm mới

Cô choàng tỉnh, mở mắt ra thấy Tuấn Khải đang rướn người qua người cô, cô đẩy anh rất mạnh ra.

"Anh lại định giờ trò gì nữa đây hà đồ biến thái?" Linh trừng mắt hỏi Tuấn Khải.

"Cô đừng có nghĩ linh tinh. Máy bay sắp hạ cánh tôi chỉ thắt dây an toàn giúp cô thôi. Đúng là làm ơn mắc oán mà!! " Không cần nói chắc cũng biết Khải uất ức như thế nào.

"Anh có lẽ chưa bao giờ nói dối nhỉ? Sao không gọi tôi dậy để tôi tự thắt."

"Tôi có gọi rồi cô chả ngủ say như chết tôi đành phải giúp cô thắt. Thôi thắt vào đi máy bay sắp hạ cánh rồi đó."

"Không cần anh nhắc." Linh nói rồi thắt dây an toàn vào.

"Tôi sẽ khi máy bay hạ cánh, đây là lần cuối chúng ta gặp nhau." Cô quay ra nói với Khải.

"Cô nghĩ tôi muốn gặp cô lắm sao. Tôi có lẽ sẽ không nhìn thấy cô nữa nhưng còn cô sẽ nhìn thấy tôi nhiều đấy"

"Tại sao chứ?"

"Cô không biết tôi ra ai à?"

"Tôi không quan tâm và cũng không muốn biết." Nói một cách lạnh lùng, Linh quay đi.

.....

Khi máy bay hạ cánh, Linh kéo vali và xách hành lý đi xuống, bỗng nhiên Nguyên chạy đến.

"Cảm ơn em đã cho tôi mượn dây sạc." Nguyên nói và đưa dây sạc cho Linh.

"Dạ, không có gì đâu." Linh mỉm cười rồi đi xuống.

Vì hành lý cồng kềnh nên cô va phải một người phụ nữ, làm đổ cốc cà phê trên tay người phụ nữ. Tuấn Khải đứng ngay sau bị cốc cà phê đổ hết lên áo. Linh quay ra nhìn thấy vậy liền xin lỗi người phụ nữ và định quay đi thì bị Tuấn Khải kéo lại.

"Này cô, cô làm đổ hết cà phê lên áo của tôi rồi, cô phải trả tiền giặt đồ chứ." Khải tức giận nhìn Linh.

"Tôi có ý làm đổ lên người anh á?? Ai mượn anh đứng sau tôi làm gì. Đi mà tự giặt đi đồ bẩn thối. Bỏ tôi ra mau !!!" Linh cố gỡ tay khỏi cánh tay bị nắm chặt.

"Nếu không tôi không cho cô đi đâu." Khải dọa cô.

Linh tức giận giẫm lên chân của Khải rồi vùng ra khỏi tay Khải bỏ chạy.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA..... cô kia đứng lại cho tôi!!! " Khải đau đớn chạy theo Linh nhưng chạy xuống dưới máy bay thì bị một đám fans chặn lại xin chữ kí và xin chụp ảnh nên Khải đã mất dấu Linh.

"Sao mặt anh nhăn nhó từ lúc xuống máy bay đến giờ vậy? Mà áo anh bị sao vậy?" Khi ngồi trên ô tô riêng, Nguyên thắc mắc.

"Đúng đấy, sao mặt anh trông tức giận vậy? Có chuyện gì à?" Thiên Ti hỏi.

"À không có gì đâu. Vừa xuống máy bay có người làm đổ cà phê lên áo ý mà. Tí về anh thay." Khải gượng cười nói.

"Hừ, cô cứ đợi đấy. Tôi mà gặp lại cô lần nữa xem, tôi không tha cho cô đâu. Tuy chưa nhìn thấy rõ mặt cô nhưng tôi nhớ như in giọng nói của cô. Chắc xấu quá nên đeo kính với đeo khẩu trang ý gì." Khải nghĩ.

.....

10 phút trước.

Sau khi xuống máy bay, Linh bắt taxi đi đến Trường đại học Trưng Khánh. Vừa lên xe, cô đã nhận được điện thoại từ mẹ của cô.

"A lô mẹ à!! Con đến nơi rồi ạ." Linh nghe máy.

"Con đến trường tham quan rồi đi quanh khu vực gần trường tự thuê nhà nhé! Mẹ chuyển cho con 200 triệu VNĐ vào tài khoản riêng của con rồi đó, khi nào cần ra ngân hàng rút và đổi ra nhân dân tệ. Thời mẹ phải đi có việc đây, con nhớ giữ gìn sức khỏe nhé! Khi nào thuê được nhà gọi mẹ. Yêu con nhiều !!!"

"Vâng, con cũng yêu mẹ!! Chútttttttttttt."

Đến trường cô đi tham quan quanh trường một vòng. Ngôi trường rất rộng lớn và đẹp khiến cô rất háo hức được học ở đây tuy cô không thích TQ.

Cuối cùng sau nhiều lần đi quanh khu vực gần trường cô thì cô cũng đã thuê được một ngôi nhà rộng lớn, màu chủ đạo là màu hồng, có thể thừa cho một gia đình ở và rất đẹp (nhà đại gia có khác thuê vậy ở với ma chắc -_-).

Sau khi nhận chìa khóa, Linh uể oải xách hành lý vào nhà. Vừa vào đến nhà cô đã ngồi ngay xuống ghế sofa. Linh rất mệt mỏi sau một ngày dài, cô ngó đồng hồ bây giờ là 7 giờ. Cô liền bật dây xích đồ lên phòng. Phòng của cô ở ngay chỗ hướng cầu thang đi xuống, căn phòng được trang trí toàn bằng những đồ vật màu hồng kể cả nhà vệ sinh(Linh rất thích màu hồng). Cô đi quanh phòng nhìn ngắm một lúc rồi cô bắt đầu dọn đồ ra. Cô dọn xong liền gọi điện cho mẹ.

"A lô mẹ à! Con thuê được nhà rồi."

"Thuê được rồi à. Con ăn tối chưa?"

"Bây giờ con đi mua đồ để nấu ạ."

"Ăn uống đầy đủ để có sức mà học nha con. Mẹ cúp máy đây, mẹ đang chuẩn bị cơm tối."

"Vâng. Con chào mẹ."

Cô khóa cổng ngoài lại, bước đi trên con đường nhộn nhịp, người qua người lại nườm nượp. Cô vào một cửa hàng tiện ích gần đó mua ít thịt, rau, củ, quả và một số đồ ăn nhanh và nước ngọt có ga.

Cô là một người hiền lành, không kiêu căng và đặc biệt là rất đảm đang khác với các tiểu thư con nhà giàu khác nên mẹ cô rất yên tâm khi để cô một mình vì biết cô cũng có thể tự nấu ăn được mà lại ngon nữa. Tuy vậy mẹ cô vẫn thuê 2 vệ sĩ âm thầm theo dõi để bảo vệ cô trong trường hợp nguy cấp. Tất nhiên bà sẽ không nói với cô, vì bà hiểu tính con gái bà, cô sẽ không bao giờ muốn có người luôn đi theo mình, kè kè bên mình, như vậy sẽ rất không thoải mái.

Về đến nhà cô xắn tay vào bếp nấu bữa tối. Chỉ 1 tiếng sau cô đã có một bữa tối ngon lành để ăn.

Đang rửa bát cô bỗng nghĩ đến lời mẹ cô dặn.

"Sang bên đấy con nhớ hòa đồng với mọi người. Mẹ biết con không thích du học ở TQ nhưng ở đó không tệ đâu con. Nhớ học hành chăm chỉ đấy. Chuyện yêu đương thì khi nào đỡ đại học rồi tính. Mà sang đây nếu thuê được nhà thì nhớ đi chào hỏi hàng xóm nữa. Mình thân thiện với người ta thì người ta sẽ thân thiện lại với mình."

Cô bỗng nhớ nhà rất nhiều dù chỉ mới xa có mấy tiếng. Sang đây cái gì với cô rất lạ lắm,cô mong có người dẫn cô đi đây đi đó, chỉ cho cô biết nhiều điều về TQ. Thế là cô nhớ ra lời mẹ dặn là thân thiện với hàng xóm, cô quyết định mai sẽ đi chào hỏi họ nhờ đâu có người gần gũi tuổi cô để kết bạn với cô.

Bây giờ cũng đã muộn rồi, Linh cắt bát xong mệt mỏi về phòng ngủ. Thật là một ngày mệt mỏi với cô.

"Nay thật là ngày đen nhất của mình.Phải xa nhà, đã thế gặp phải tên biến thái khiến mình tức muốn chết." Linh nghĩ rồi dần dần chìm vào giấc ngủ sâu.Cô may mắn thế còn gì, được gặp thần tượng của bao nhau thiếu nữ, được ngồi chung và được anh cho mượn vai để ngủ mà không chỉ gặp riêng mình anh cô còn được gặp cả Vương Nguyên và Thiên Ti bất chuyện với họ. (May mắn thật. Ghen tị quá >.<)

.....

6 giờ sáng. Chuông báo thức kêu "Reng Reng Reng.....Reng.....Reng.....Reng" vang vọng khắp nhà.

Cô xoay người, với lấy cái đồng hồ báo thức, không may cô lẫn cái "rằm" xuống đất.

"Ui da!!! Đau quá!" Cô bò dậy xoa lưng.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong cô xuống nhà làm bữa sáng. Dọn dẹp sau bữa sáng xong, cô đi làm bánh. Nếu mà cô đã làm thì chắc chắn sẽ ngon rồi. Cô lôi đồng bánh đã nướng ra từ lò, đồng bánh đó mỗi cái đều được trang trí rất đẹp và trông rất ngon. Cô chia đều vào 5 hộp nhỏ và bỏ vào một cái giỏ rất xinh xắn. Linh chỉ đi chào hỏi 5 nhà quanh nhà mình thôi nên cô chỉ làm 5 hộp.

Vừa bước ra khỏi cổng, cô tiến đến ngay ngôi nhà màu 3 tầng màu trắng bên phải và cũng ở bên cạnh nhà cô. Cô lịch sự bấm chuông. Một người phụ nữ gần 50 tuổi bước từ nhà ra mở cổng cho cô.

"Cháu chào cô ạ. Cháu là Ngọc Linh ạ." Linh niềm nở cười tươi.

"Chào cháu, cháu mới chuyển đến đây à?" Người phụ nữ nở nụ cười đáp lại Linh.

"Dạ vâng, cháu mới chuyển đến đây. Cháu biếu cô ít bánh cháu tự làm ạ. Cháu xin lỗi nếu không ngon." Nói rồi cô với tay vào rổ, mang ra một hộp bánh màu xanh dương và đưa cho người phụ nữ.

"Cô cảm ơn tấm lòng của cháu.Cô là Cung Thanh Hồng. Mời cháu vào nhà uống nước đã."

"Vâng ạ!"

Cô đi vào cùng với người phụ nữ.

"Cháu ở đâu vậy? Bao nhiêu tuổi? Chuyển đến đây một mình à?" Người phụ nữ vừa rót nước vừa hỏi.

"Dạ cháu ở bên Việt Nam sang đây du học ạ.Năm nay cháu mới có 20 tuổi."

"Ồ cháu là người Việt sao? Sao cháu nói tiếng Trung như tiếng mẹ đẻ vậy? Còn có khuôn mặt rất giống người Trung. Khiến cô lần đầu nhìn thấy cháu cô tưởng cháu là người Trung đấy." Người phụ nữ trầm trồ.

"Dạ thật ra cháu giống người Trung vì ông nội cháu là người Trung ạ. Từ lúc cháu học cấp 1 bố cháu đã dạy cháu tiếng Trung và cho đi học tiếng Trung để sang đây dễ giao tiếp." Linh không thích TQ nhưng không có nghĩa là cô ghét TQ đâu nhé. Ông nội cô ấy là người Trung đấy. Cô ấy đi du học bên TQ cũng vì đó là một phần vì ông cô ấy đang sống ở Bắc Kinh. Cô ấy có thể đi thăm ông được.

"Thế há!! Cháu thật là một cô gái giỏi. Còn trẻ mà phải xa nhà rồi chắc nhớ bố mẹ lắm nhỉ?"

"Dạ vâng"

Đúng lúc đó con trai của bà chủ nhà về.

"Mẹ ơi!! Con về rồi đây."

"Con về rồi à! Đây là Linh du học sinh Việt Nam. Chào em ấy đi, em ấy ít tuổi hơn con."

Linh quay ra nhìn thấy gương mặt của người con trai bà chủ nhà mà "mắt chữ A mồm chữ O".

"Là anh sao?????" O_0

.....

Trong khoảng thời gian từ 6h đến 10h mỗi tối hằng ngày tác giả sẽ đăng truyện. Nếu có lúc t/g không đăng được thì thông cảm vì có chuyện bận nha. Mọi người ủng hộ mình . Cảm ơn nhiều!!!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Oan gia ngõ hẹp

Đúng lúc đó con trai của bà chủ nhà về.

"Mẹ ơi!! Con về rồi đây."

"Con về rồi à! Đây là Linh du học sinh Việt Nam. Chào em ấy đi, em ấy ít tuổi hơn con."

Linh quay ra nhìn thấy gương mặt của người con trai bà chủ nhà mà " mất chữ A mồm chữ O".

" Là anh sao?????" O_o

" Cô là....." Khái nhìn Linh với ánh mắt thắc mắc.

" Tên biến thái, tôi không ngờ gặp anh ở đây."

" Á là cô!!! Hóa ra cô gái điên điên khủng khủng trên máy bay chính là cô. Sao cô lại ở đây."

" Tôi là hàng xóm của anh đó, tôi thật không muốn làm hàng xóm của anh chút nào."

" Thế cô nghĩ tôi muốn á?" Khái ngạc nhiên vì Linh là hàng xóm của anh nhưng điều ngạc nhiên nhất của anh là không ngờ Linh lại là một người xinh đến thế. Cô có chiều cao gần 1m75, ba vòng rất chuẩn, đôi chân dài, trắng , mặt v-line, mũi dọc dừa, mắt đen long lanh, đôi môi hình trái tim, lông mi cong, lông mày đen không cần kẻ và mái tóc xoăn đuôi màu hạt dẻ lộn to thả xòa xuống kết hợp cùng với mái xéo trông rất xinh đẹp. (Đại ca à anh nhầm rồi nha. Lúc trước chề Linh xấu thật quá nhảm to.)

Tuấn Khải phải ngậy người một lúc nhìn Linh. Nhưng không chỉ có mình Linh và Khải ngạc nhiên mà mẹ của Khải cũng ngạc nhiên.

" Hai đứa quen nhau à?"

" Không ạ!" Linh và Khải đồng thanh.

" Thôi cháu còn phải đi chào hỏi các nhà khác nữa. Cháu chào cô ạ." Linh vội vả lấy chiếc giỏ, đi lướt qua Tuấn Khải và cô bước ra khỏi nhà. Tuấn Khải nhìn theo cô nở nụ cười nham hiểm

" Hừ.Cô là hàng xóm của tôi sao? Rồi cô sẽ biết tay tôi. Tôi đã bảo rồi mà, gặp lại cô tôi nhất định sẽ không tha cho cô đâu." Khải nghĩ.

Cuối cùng thì Linh cũng đi được hết 5 nhà. Cô về đến nhà, buồn chán quá cô mở kênh ca nhạc lên xem. Bỗng cô giật mình nhìn đi nhìn lại 3 chàng trai trong một MV ca nhạc.

" Hà???? Kia chẳng phải là tên biến thái, anh Vương Nguyên, anh Thiên Tỉ sao?" Cô ngạc nhiên đến nỗi ý nghĩ thốt thành lời.

Cô liền lôi chiếc điện thoại Oppo R9 Plus ra search google. Bây giờ thì cô mới hiểu câu Tuấn Khải nói lúc trên máy bay. Cô không xem thêm gì nữa, cô "vắt" chiếc điện thoại sang một bên và vào bếp nấu bữa trưa.

.....

2h30' chiều.

Linh vừa bước ra khỏi cổng đã thấy Tuấn Khải đứng lì lì ở đấy nhìn cô với ánh mắt nham hiểm

" Lại gì nữa đây. Tôi đã nói là không muốn gặp lại anh lần nào nữa khi trên máy bay nhưng nay gặp lại rồi thì thôi chào anh một tiếng nên từ giờ trở đi anh đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa được không?" Linh nheo mắt nhìn Khải.

" Tôi cũng đâu muốn vậy.Nhưng tôi có lòng tốt mà, tôi đưa cô đi thăm quan Trùng Khánh nhá. Coi như giúp cô hiểu thêm về TQ. Rồi chúng ta không gặp lại nhau lần nào nữa, nếu có thì coi như người xa lạ."

" Anh không sợ scandal tình cảm à? Với lại tôi cũng không thèm đi với tên biến thái như anh, nhờ anh lại giờ trở nữa thì sao?" Cô từ chối một cách rất chi là thông minh.

" Cô biết tôi là Idol rồi sao? Vậy mà trên máy bay bảo không biết. Hay cô là tử diệp thảo nên sướng quá tò về cao lãnh?" Khải cười châm chọc Linh. (Tử diệp thảo được dùng để chỉ fans của TFBoys.)

" Tôi vừa mới biết anh là Idol sáng nay thôi. Đừng nghĩ linh tinh. Biến thái." Linh lườm anh.

"Cô không thôi gọi tôi là "biến thái" được à? Mà nếu cô không đồng ý thì tôi sẽ luôn xuất hiện trước mặt cô đó và không để cô yên đâu. Tôi có lòng tốt muốn vì chuyện này để chúng ta không liên quan gì đến nhau nữa. Tôi sẽ nhờ người hóa trang kĩ lắm không ai nhận ra đâu."

" Thôi được rồi dù gì tôi cũng đang chán. Anh về hóa trang đi tôi vào thay quần áo." Nói rồi Linh quay lưng đi vào trong.

" Cô ngây thơ quá.Tôi không tha cho cô dễ dàng vậy đâu. "Thù" của tôi với cô còn chưa trả mà." Khải nhìn theo bóng Linh vào nhà rồi nở nụ cười nham hiểm (nụ cười này cũng có thể giết chết hàng triệu trái tim của các thiếu nữ. Mà đại ca nham hiểm thật. Anh định làm gì Linh đây?)

15 phút sau.....

Khái hóa trang xong đứng đợi sẵn trước cửa nhà Linh. Linh từ nhà bước ra với bộ váy xòe chấm bi màu hồng nhạt, đôi giày cao gót 5 phân cùng màu với chiếc váy và cùng với khuôn mặt xinh đẹp có lớp trang điểm nhẹ. Chỉ đơn giản vậy thôi đã làm cô rất xinh đẹp rồi. Khải đứng ở cửa mà ngậy người nhìn cô.

" Ủa anh là ai vậy? Anh tìm ai?" Linh nhìn Khải trong lớp hóa trang phía trước hỏi.

" Cô không nhận ra tôi à? Là tôi đây. Công nhận lớp hóa trang này cũng được phết."

" Là anh sao? Trông cũng được đấy chứ."

Khái có một lớp hóa trang rất hoàn hảo. Anh đội tóc xoăn già rất giống những "soái ca" Hàn Quốc, đeo kính râm và bị khẩu trang kín mặt còn bộ quần áo thì vẫn như thường mỗi khi anh ra ngoài.

" Chúng ta đi được chưa hả?" Khải hỏi.

" Bây giờ đi đâu đây?" Linh hỏi lại.

" Cứ đi rồi biết."

công cô về. Nhìn vẻ đáng yêu của cô khiến Khải không khỏi rời mắt. Lần đầu tiên anh nhìn một người con gái ở khoảng cách gần như thế. "Thình thịch.....thình thịch.....thình thịch....." bỗng nhiên tim của Khải đập rất nhanh. Anh tự vỗ ngực mình.

"Minh bị sao thế này?"

Anh đưa cô về đến nhà, anh tìm mãi trong túi của cô không thấy chìa khóa đâu, anh đành công cô về nhà anh. Vừa công cô vào đến cửa mẹ anh đang nấu bữa tối trong bếp thấy vậy chạy ra.

"Ủa đây là Linh mà. Con bé sao thế con?" Bà hỏi.

"Bị con dọa cho ngất xỉu. Con tìm mãi chìa khóa nhà cô ta mà không thấy đâu đành đưa về nhà mình." Khải đặt Linh xuống sofa nói.

"Sao con quá đáng vậy, thôi công con bé lên phòng con đi, cho con bé nó nghỉ nằm, không nằm dưới đây không tiện."

"Con không đưa cô ta vào phòng con đâu. Con đưa vào phòng mẹ."

"Con đã làm người ta sợ đến ngất xỉu rồi còn bướng. Lớn rồi mà đi làm chuyện đấy. Hay để mẹ trị tội con mới nghe." Bà lườm Khải.

"Thôi được rồi.Con đưa cô ta lên phòng con là được chứ gì." Khải hậm hực công Linh lên phòng anh.

Anh đặt cô xuống giường rồi đi tắm.

Linh mở mắt ra, cô nhìn quanh căn phòng một lượt và nhận ra đây không phải nhà của mình. Cô bước xuống giường tiến về phía cửa. Bỗng nhiên cửa phòng tắm bật mở, Tuấn Khải bước ra. Cô giật mình quay ra nhìn.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....tên biến thái. Sao tôi lại ở đây? Anh lại giờ trò gì rồi đúng không?" Linh hét lên.

"Cô có bị điên không? Tôi thấy cô bị ngất xỉu nên có lòng tốt công cô về." Khải bực mình.

"Sao anh không đưa tôi về nhà tôi? Đưa tôi về phòng anh làm gì?" Linh bực không kém.

"Tôi tìm mãi không thấy chìa khóa của cô đâu nên đành phải đưa cô về đây. Lúc nào cô cũng chỉ nghĩ ngờ người tốt."

Linh không nói gì thêm, cô lườm Khải rồi với lấy chiếc túi xách tìm chìa khóa nhà. Lục lọi một lúc lâu mặt cô bắt đầu tái mét lại.

"Ồ, chìa khóa nhà tôi đâu. Tôi nhớ để trong túi mà. Hay đánh rơi ở chỗ đường đây rồi? À mà anh nói đi con ma đó là anh đúng không? Anh dọa tôi?" Linh sực nhớ ra chuyện con ma nữ.

"Cô thông minh đấy. Nhưng con gái cũng chỉ là con gái, cô lớn thế này rồi còn sợ ma." Khải vừa khen vừa chê Linh. Đúng là "vừa đấm vừa xoa."

"Đồ đáng ghét. Từ bé tôi đã bị sợ bóng tối mà.Nếu bình thường tôi cũng không sợ đâu. Anh có biết lúc anh biến mất tôi lo thế nào không, đã thế anh còn dọa tôi nữa. >.<." Linh bức xúc.

"Ồ cô lo cho tôi cơ à?" Khải nhếch mép.

"Anh quá đáng lắm, chả qua tôi lo cho anh vì nếu anh biến mất tôi không biết đường về thôi."

Nói xong Linh bỏ đi. Xuống dưới nhà cô bị bà Hồng chặn lại.

"Linh tỉnh rồi à cháu? Bác thay mặt con trai bác xin lỗi vì đùa hơi quá nha. Nó tốt lắm không có ác ý gì đâu cháu đừng để bụng."

"Vâng không sao đâu ạ. Thôi cháu về đây cô ạ." Linh mỉm cười với bà rồi định đi.

"Ở lại ăn bữa tối với nhà cô đã. Giờ đã 8h hơn rồi. Cháu về làm sao nấu kịp." Bà giữ Linh lại.

"Vâng, vậy cháu làm phiền cô rồi." Cô không từ chối vì cô cũng nghĩ đúng như lời bà nói.

Cô vào bếp dọn cơm ra giúp bà. Cô chợt nhớ ra việc chìa khóa nhà cô, cô dọn xong liền vội vàng với chiếc túi xách tìm lại lần nữa mà không thấy. Bà Hồng thấy cô hoảng hốt tìm thứ gì đó trong túi nên thắc mắc.

"Cháu tìm gì vậy? Sao trông cháu hoảng hốt vậy?" Bà hỏi.

"Dạ cháu tìm chìa khóa nhà. Hình như rơi ở đâu rồi ý. Chắc tối nay cháu phải ngủ ở ngoài rồi." Cô lo lắng trả lời.

"Không sao đâu. Cháu có thể ở lại nhà cô mà." Bà vui vẻ đáp.

"Dạ không được đâu ạ."

"Cháu là hàng xóm của cô mà. Cô phải giúp cháu chứ. Con gái như cháu ra đường buổi tối không được đâu. Ngày xưa cô mơ ước có một đứa con trai nhưng lại đẻ ra thằng con trai ương bướng như cháu thấy. Đêm nay ngủ với cô, cô cháu mình tâm sự."

"Dạ cũng được ạ." Linh miễn cưỡng đồng ý.

"Khải ơi!! Xuống ăn cơm." Bà Hồng vui vẻ trước câu trả lời của Linh, bà quay ra gọi Tuấn Khải xuống ăn cơm.

Khải vừa bước xuống cầu thang, thấy Linh ngồi trong bếp.

"Sao cô lại ở đây?" Khải hỏi.

"Mẹ mời con bé ở lại ăn cơm tối với nhà mình để thay lời xin lỗi về việc con dọa con bé. Và tối nay con bé sẽ ngủ lại nhà mình, con bé mất chìa khóa nhà rồi. Mai con nhớ đưa con bé đi tìm chìa khóa nhà đấy. Chắc rơi ở chỗ đoạn đường con dọa con bé."

"Thật là khó chịu khi ngồi ăn với cô ta." Khải chau mày.

"Thế tôi muốn chắc. Chẳng qua bác gái mời mãi tôi mới miễn cưỡng ở lại thôi." Linh lườm Khải.

Không khí ăn cơm thật là u ám do Linh và Khải tạo ra. Bỗng bà Hồng phá tan bầu không khí đó.

"Linh, cháu đi du học ở bên này mấy năm?"

"Dạ cháu đi 6 năm ạ."

"Bố bao giờ thì về hà mẹ." Khải chen ngang.

"Mẹ cũng không biết nữa. Bố bảo khi nào xong việc thì về."

Bữa ăn tối của cô với gia đình Khải kết thúc một cách im lặng. Sau khi ăn cơm xong cô phụ bà Hồng dọn dẹp còn Khải bỏ lên phòng.

"Con lên phòng đây. Con chẳng muốn nhìn thấy người mà con không muốn thấy tẹo nào."

"Tiểu Khải nhà cô tính nó thế. Cháu đừng giận nó." Bà Hồng quay ra nói với Linh.

"Dạ không sao ạ." Cô nói vậy thôi chứ trong lòng thì không nghĩ như thế.

21h30..... cô được bà Hồng chỉ cho phòng của bà và cô sẽ ngủ với bà đêm nay.

"Cháu vào phòng tắm rửa thay quần áo đi. Cô phải đi phơi quần áo."

"Dạ cháu không có quần áo." Linh ái ngại nói.

"Không sao, đi vào đây cô cho cháu bộ này." Nói rồi bà Hồng dẫn Linh vào phòng. Mở tủ quần áo ra, bà lôi ra một bộ váy màu xanh lam có nơ ở eo trông rất trẻ trung.

"Bộ váy này là bác trai mua tặng cô lần đầu tiên hẹn hò. Cô mới mặc một lần vẫn đang còn rất mới. Cháu mặc đi." Bà Hồng đưa cho cô bộ váy.

Cô nhận lấy bộ váy từ bà Hồng rồi vào phòng tắm. Tuấn Khải đang ngồi trong phòng, anh chợt nhớ ra cái tai nghe của anh hôm trước cho mẹ anh mượn nên đứng dậy vào phòng mẹ anh lấy tai nghe. Vừa bước vào phòng thì cửa phòng tắm bật mở. Linh bước ra thấy Tuấn Khải liền giật mình.

"Tên biến thái, sao anh lại vào đây? Hay là định nhìn trộm tôi tắm?" (Linh à, cô hơi bị ảo tưởng rồi đấy ^^)

"Cô suốt ngày nghĩ linh tinh vậy? Tôi vào phòng mẹ tôi lấy cái tai nghe." Nói rồi Khải tiến đến gần kệ TV lấy chiếc tai nghe ở đó.

Lúc quay ra khỏi phòng, anh nhận ra cô mặc chiếc váy màu xanh lam của mẹ anh. Trông cô thật là lộng lẫy nên anh không khỏi rời mắt.

"Này, anh bị sao vậy? Lấy xong tai nghe rồi thì về phòng đi." Linh khua khua tay trước mặt Tuấn Khải nói.

"À ừ" Nói rồi Tuấn Khải đi ra cửa về phòng.

Sau khi Tuấn Khải về phòng, cô mở điện thoại lên gọi cho mẹ.

"A lô mẹ à?"

"Muộn rồi chưa đi ngủ à con?" Mẹ cô hỏi.

"Chuẩn bị ạ. Ở đây chán quá, con nhớ nhà quá." Linh buồn bã nói.

"Cố lên con. Mấy ngày nữa là đi nhận lớp rồi. Con ở đây học chăm chỉ nhé."

"Vâng ạ. Thôi muộn rồi con cúp máy đi ngủ đây ạ."

"Ừ. Con chăm sóc cho bản thân tốt vào đấy. Đừng đi chơi đêm nhiều."

"Vâng ạ."

6h sáng hôm sau..... Cô bật dậy ngó đồng hồ. Bây giờ chỉ mới hơn 6h. Cô quay sang bà Hồng, thấy bà con đang ngủ nên cô nhẹ nhàng bước xuống giường. Cô rón rén bước ra khỏi phòng, xuống nhà làm bữa sáng.

Cô đang dọn bữa sáng trong bếp, vừa quay ra cô nhìn thấy Tuấn Khải đứng ở đó.

"Anh định dọa chết tôi à? Sao anh xuất hiện như ma thế?"

"Dọa chết cô được thì đã phúc."

Đúng lúc đó bà Hồng bước từ trên nhà xuống.

"2 đứa dậy rồi à?"

"Dạ vâng. Mời cô xuống dùng bữa sáng ạ." Linh vui vẻ nói.

Sau khi ăn sáng xong, Linh lên phòng tìm bộ váy hôm qua đã khô để thay ra. Cô đưa bộ váy kia trả lại cho bà Hồng.

"Cháu cảm ơn cô vì đã cho cháu ở nhờ một đêm ạ."

"Không có gì đâu cháu. Mà để cô gọi thằng Khải đi tìm chìa khóa với cháu."

" Khái ơi!!! Xuống đây mẹ bảo." Linh chưa kịp nói " không cần ạ" thì bà đã gọi.

" Sao thế mẹ?" Khái hỏi bà.

" Con đi tìm chìa khóa nhà với Linh đi. Đây cũng là lỗi do con gây ra."

" Cô ta có chân, tự đi được."

Bà Hồng lườm Khái với ánh mắt sắc lạnh.

" Thôi được rồi. Con dẫn cô ta đi là được ý gì." Khái cau có trả lời.

" Này cô. Sao cô cứ như oan hồn bám theo tôi mãi thế?" Khái bức mình hỏi Linh sau khi vừa ra khỏi cổng trong lớp hóa trang.

" Câu đó tôi mới là người nói mới đúng. Ai mượn anh dọa tôi làm gì khiến tôi mất chìa khóa nhà."

Khái không nói gì thêm. Đi đến chỗ đoạn đường hôm qua đúng là chìa khóa của cô rơi ở đấy. Cô mừng quýnh.

" May quá tìm được rồi." Cô vui mừng cầm chiếc chìa khóa trên tay.

" Thôi tôi tự về được không cần anh dẫn nữa. Đường ai nấy đi." Linh quay sang Khái.

" Tôi cũng không muốn đi cùng cô."

20h15..... Sau bữa tối, Linh mở TV lên xem. Bỗng nhiên mất điện, cô lục tìm cây nến trong tủ đem ra thắp lên. Cô mệt quá ngủ thiếp đi lúc nào không hay biết. Cây nến cháy gần hết thì bị gió từ ngoài cửa thổi vào khiến chiếc rèm cửa bị bén lửa. Vì trong nhà toàn đồ dễ cháy nên khiến ngọn lửa bùng lên rất nhanh, chỉ ít phút ngọn lửa đã bao quanh nhà. Còn Linh thì vẫn ngủ không biết gì.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Người một nhà

Cây nến cháy gần hết thì bị gió từ ngoài cửa thổi vào khiến chiếc rèm cửa bị bén lửa. Vì trong nhà toàn đồ dễ cháy nên khiến ngọn lửa bùng lên rất nhanh, chỉ ít phút ngọn lửa đã bao quanh nhà. Còn Linh thì vẫn ngủ không biết gì. May cho cô là 2 người vệ sĩ mẹ cô thuê luôn luôn theo dõi bảo vệ cô nên nhìn thấy đám cháy họ đã chạy vào cứu cô. Bà Hồng thấy cháy liền chạy ra thì thấy cô đang được 2 anh chàng vệ sĩ công ra, vì cô ngủ nên bị giật khỏi nhẹ tạm thời ngất nên bà mang cô vào giường bà nằm.

1h sau..... cuối cùng ngọn lửa cũng được dập tắt. Đồ đạc của cô cũng ít nên đã được 2 anh chàng vệ sĩ mang kịp ra và không mất mát gì nhiều.

Bà chủ nhà cô thuê là một người rất hiền lành nên cũng không bắt đền cô mà còn xin lỗi cô.

" Xin lỗi cháu vì bác để trong nhà toàn đồ dễ cháy và quên không nhắc cháu nên xảy ra sự việc này. Cháu không sao là may lắm rồi." Bà chủ nhà nói.

" Dạ cháu cũng xin lỗi vì để quên nến. Mà ai cứu cháu ra vậy?" Linh thắc mắc người đã cứu cô ra vì khi tỉnh dậy cô đã nằm ở trong giường nhà Tuấn Khải.

" Bác không biết nữa, nghe tin nhà cháy bác chạy đến đây. Sau khi lửa tắt bác biết được cháu nằm đây bị ngất vì ngạt khói nhẹ. Cháu thử hỏi bác chủ nhà này xem"

" Dạ. Vâng ạ."

" Thôi bác về đây. Bác đang thuê thợ xây lại nhà rồi. Chắc phải 3,4 tháng mới có nhà ở. Chắc cháu phải trọ tạm ở đâu đó thôi. "

" Vâng cháu chào bác."

Linh buồn bã vì xảy ra sự cố lớn như thế này. Cô không thể bỏ thuê nhà này được vì trong hợp đồng nói cô sẽ thuê 6 năm nếu hủy hợp đồng sẽ phải trả gấp 3 lần với lại cô thấy bà chủ nhà rất tốt bụng, cháy là do lỗi cô gây ra mà bà không trách còn xây lại nhà không cần lấy tiền của cô. Bỗng nhiên chuông điện thoại của cô vang lên.

" A lô Linh à? Con có sao không? Chủ nhà có bắt con đền bù gì không?" Mẹ cô lo lắng hỏi.

" Mẹ, mẹ lại cho vệ sĩ đi theo con đúng không? Họ đã cứu con và cũng báo tin cho mẹ biết."

" Mẹ cũng chỉ lo cho sự an toàn của con thôi. Con thấy đấy nếu tối hôm qua không có họ thì con không ngồi đây nói chuyện với mẹ rồi. Nghe mẹ đi, để cho họ theo bảo vệ con. Mà giờ con sẽ ở đâu?"

" Dù gì con cũng cảm ơn họ nhưng con chỉ cho họ theo bảo vệ con 1 học kì thôi đấy. Giờ thì con chưa biết. Khi nào tìm được nhà ở con sẽ gọi cho mẹ."

" Ừ được rồi. Thôi mẹ đi ngủ đây. Mai mẹ còn có việc phải đi sớm. Con cũng ngủ sớm đi."

" Vâng, con chào mẹ."

Cô cúp máy xong, đang nghĩ xem nên đi đâu để trọ thì cửa phòng bật mở. Bà Hồng bước vào trong phòng mang theo cốc sữa trên tay.

" Cháu có mệt không? Uống sữa cho nóng này. Cháu đang lo tìm nhà trọ phải không. Hay cháu ở nhà cô đi, nhà cô còn thừa mấy phòng."

" Dạ thôi cháu tự đi tìm được ạ."

" Ngày kia cháu đi học rồi làm sao tìm nhanh được như vậy. Cháu cứ ở lại nhà cô đi."

" Vậy có được không ạ?"

" Được chứ sao không. Cô quý cháu như con gái của cô mà."

" Dạ vâng, cháu cảm ơn cô ạ. Mà tiền nhà mỗi tháng bao nhiêu ạ?"

" Cháu cứ ở đi, không cần tiền nhà đâu." Bà Hồng cười hiền hậu.

" Sao thế được ạ."

" Cháu yên tâm. Rồi cô sẽ có việc cho cháu làm bù vào tiền nhà. Thôi muộn rồi cháu mệt thì đi ngủ sớm đi cô còn dọn nốt chỗ này. Mai cô dọn phòng mới cho cháu."

" Dạ cháu cảm ơn cô. Chúc cô ngủ ngon ạ." Linh nhìn theo bóng bà Hồng đi ra khỏi cửa nói.

7h sáng hôm sau..... Linh ngủ dậy thì thấy bà Hồng đã dậy từ lúc nào. Cô vệ sinh cá nhân xong liền gọi điện cho mẹ cô.

" Mẹ à? Con được cô hàng xóm tốt bụng cho ở nhờ nhà rồi ạ. Còn không cần tiền nhà nữa."

" Vậy à. Người ta tốt với con thế nhớ tốt lại với người ta nhé."

" Vâng ạ. Bố đâu mẹ?"

" Bố mấy nay đi công tác chưa về. Khi nào về mẹ sẽ kể cho bố con."

" Vâng, con chào mẹ. Mẹ đi làm đi kiểu muộn. Con cúp máy đây."

Linh vừa bước xuống cầu thang đã gặp Tuấn Khải.

" Tôi không hiểu sao kiếp trước tôi có thù oán gì với cô mà cô theo tôi mãi vậy?" Tuấn Khải khoanh tay dựa vào tường nhìn cô.

" Tôi cũng đâu muốn nhìn thấy cái mặt của anh đâu. Thôi dù gì tôi với anh cũng sống cùng một nhà rồi. Tôi xin lỗi anh về những chuyện lúc trước trên máy bay và anh cũng phải xin lỗi tôi về những việc anh gây ra cho tôi."

" Được thôi nhưng muốn xin lỗi tôi phải có điều kiện vì dù gì cô cũng đang ở nhà tôi. Bây giờ thì tôi xin lỗi cô về những việc gây ra cho cô."

" Điều kiện gì chứ?" Linh hỏi.

" Hiện giờ tôi chưa nghĩ ra điều kiện gì và cũng chưa biết được có bao nhiêu điều kiện. Bao giờ tôi nghĩ ra sẽ nói cho cô biết. Thế nhá!!" Khải quay người đi xuống nhà.

" Ê này, tôi cảm anh vượt quá 5 điều kiện đấy." Linh nói với theo.

Ăn sáng xong cô được bà Hồng dẫn lên phòng của cô mà bà đã chuẩn bị sẵn cho cô từ sáng. Phòng của cô ngay cạnh phòng của Khải. Ngõi phòng của cô cũng được trang trí toàn đồ màu hồng vì bà đã hỏi cô và biết rằng cô thích màu hồng.

" Cháu dọn đồ đạc ra đi. Có cần cô dọn giúp không?"

" Dạ thôi không cần đâu, tự cháu dọn cũng được ạ."

" À quên, cô có việc bận. Để cô gọi Tiểu Khải vào giúp cháu."

" Thôi, không cần đâu cô ạ."

"Khải ơi, vào đây mẹ nhờ con việc này." Bất chấp lời từ chối của Linh, bà vẫn gọi Tuấn Khải vào.

" Gì thế mẹ?" Tuấn Khải chạy vào.

" Con giúp Linh dọn dẹp đồ đạc nhé."

" Sao lại là con, cô ta là con gái có nhiều đồ riêng tư, mẹ dọn giúp cô ta đi." Khải nhún mày.

" Đúng đó cô, cháu là con gái có nhiều đồ riêng tư. Cô có việc bận thì cứ đi đi ạ, mình cháu dọn cũng được."

" Những đồ vật riêng tư của cháu thì cháu dọn đi, còn Khải thì giúp con bé dọn quần áo nhé, không được cãi mẹ đâu đấy." Nói rồi bà bước ra khỏi cửa.

" Cô dọn nhanh lên để cho tôi còn đi nào." Khải nói khi còn lại mỗi anh và Linh trong phòng.

" Đây là ảnh hồi nhỏ của cô sao? Trông đỡ xấu hơn bây giờ." Khải cầm một tấm ảnh ở trong vali lên nói. (Thật đỡ xấu không đại ca. Có mà Linh càng lớn càng xinh ý.)

" Trả lại tôi đây. Ai cho anh lục lọi linh tinh hả?" Linh chạy về phía Khải định giật lấy tấm ảnh nhưng vì anh cao hơn cô nên anh giờ tấm ảnh cao hơn khiến cô phải nhón chân lên để với.

Bỗng anh và cô nhìn nhau và nhận ra tư thế của mình lúc đó. Cô bá một tay lên vai anh còn tay kia với lấy tấm ảnh. Khải và Linh bây giờ đang rất gần nhau. 2 người nhìn nhau một lúc rồi bỗng nhiên Linh ngượng ngừng đẩy anh ra.

" Tên biến thái kia!! Trả lại ảnh cho tôi mau. Tôi dọn xong rồi đó. Anh mau trở về phòng anh đi." Linh chìa tay ra trước mặt anh đòi tấm ảnh.

"Này trả cô." Khải đưa tấm ảnh cho cô rồi về phòng.

Còn lại mình cô trong phòng. Cô đưa 2 tay lên sờ hai má.

" Sao mặt mình đỏ và nóng thế này. Không được nghĩ linh tinh. " Cô lắc đầu liên tục.

Khải bước trở về phòng. Anh nghĩ lại cảnh tượng vừa nãy khiến tim anh đập "Thình thịch.... Thình thịch....".

"Không được nghỉ nữa." Anh tự vỗ đầu rồi lên giường chơi game.

3h chiều.....

"Khải với Linh đâu rồi, xuống đây mẹ bảo." Bà Hồng ở dưới nhà ăn mặc rất sang trọng gọi to.

"Dạ" Linh và Khải đồng thanh tập 1 và đi xuống dưới nhà.

"Hôm nay mẹ phải đi dự đám cưới của con một người bạn. Hai con ở nhà nhớ ăn uống đúng giờ nhé. Chắc đến tối muộn mẹ mới về."

"Con/Cháu phải ở nhà với cô/anh ta sao?" Khải với Linh đồng thanh tập 2.

"Ừ chịu khó vậy. Hai đứa ở nhà vui về." Bà Hồng nói rồi đi. Trong lòng bà rất muốn Linh với Khải ở với nhau để 2 đứa riêng tư hơn. Bà rất quý Linh, tuy tiếp xúc vài lần nhưng bà thấy Linh là một cô gái tốt bụng. Bà rất muốn Linh là con dâu tương lai của bà. Dù gì Khải bây giờ cũng đã 25 tuổi rồi. (Chú thích rằng Khải đã hứa với mẹ cho đến năm 25 tuổi sẽ không yêu đương gì cả.)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: The first kiss

Bây giờ chỉ còn có Linh với Khải ở nhà với nhau.

"Tôi đi tắm đây. Cô nấu cơm đi, tôi không biết nấu." Khải nói rồi đi lên trên phòng.

Linh cũng đi lên phòng tắm rồi mới xuống nấu cơm.

19h hơn.....

"Tuấn Khải anh có xuống ăn cơm không thì bảo." Linh gọi Khải mấy lần mà chẳng thấy anh xuống.

"Rồi tôi xuống đây. Cô bớt nói lại cho tôi cái." Khải từ trên cầu thang đi xuống.

Khải kéo một chiếc ghế ra ngồi vào. Còn Linh dọn bát đĩa, đồ ăn ra.

"Anh ăn thử xem và đánh giá đồ tôi nấu xem."

"Trông ngon mắt đấy. Nhưng tôi sợ ăn vào thì được cô cho 1 "vé" vào viện thì sao?" Khải châm chọc.

"Anh không ăn thì nhịn đói nhá." Linh định giật lấy bát cơm của anh.

"Thôi được rồi. Để tôi thử." Anh giật lại bát cơm.

Tuấn Khải gấp một miếng thịt lên rồi bỏ vào mồm và nhai. Linh nhìn anh chăm chăm xem nét mặt của anh như thế nào.

"Ngon không?" Linh nhìn Khải hỏi.

"Cũng được."

Linh nghe Khải nói vậy cô vui vẻ mỉm cười thật tươi khiến người nào đó ngồi trước mặt ngoác nhìn. Linh và Khải ngồi ăn cùng nhau trông rất giống như một đôi vợ chồng trẻ vậy. Rất là xứng đôi.

Sau khi ăn cơm xong, Linh đang rửa bát.

"Này. Cô cần tôi giúp gì không?" Khải cầm cốc nước lên uống và hỏi.

"Không cần đâu. Anh mà động vào thể nào cũng vỡ hết." Linh bĩu môi.

"Cô coi thường tôi thế à?"

"Anh chỉ được cái mặt với hát hay, nhảy đẹp chứ chẳng làm được gì nữa nhì?" (Linh à, nói vậy các tử diệp thảo nghe được thì sao.)

"Này cô. Thế mà tôi cũng có hàng triệu người hâm mộ đấy."

Linh "xì" một tiếng và không nói gì thêm.

Rửa bát xong Linh vừa bước lên cầu thang thì bỗng nhiên một con rắn (giả) từ đâu rơi xuống đầu cô. Cô hét ầm lên khiến Tuấn Khải chính là người ném xuống ngồi ôm bụng cười.

"VƯƠNG TUẤN KHẢI anh đứng lại cho tôi." Linh tức giận chạy đuổi theo anh. Tuấn Khải giật mình chạy vào phòng chưa kịp đóng cửa thì anh đã bị cô đuổi kịp. Cô tức giận đuổi theo anh vào đến tận trong phòng.

"Vương Tuấn Khải!! Anh đứng lại!!"

"Này tôi chỉ đùa cô tí mà cô có phải là quá lên không?"

Linh chạy vào phòng Khải không may bị vấp vào chân ghế, cô ngã nhào về phía Khải. Cô nằm đè lên anh, anh nằm trên giường còn môi của cô và của anh chạm nhau. Trời ơi!! The first

kiss của cô đã bị anh cướp mất rồi và the first kiss của anh cũng đã bị cô cướp. Linh và Khải trợn tròn mắt lên nhìn nhau. Linh bật dậy đánh liên tục vào Khải.

"Yah!!!! Cái tên biến thái này. Sao anh dám cướp nụ hôn đầu của tôi chứ. >.<" Cô vừa đánh vừa nói.

"Á Á đau. Cô có bị làm sao không đấy. Do cô ngã lên người tôi đấy chứ." Khải đau đớn vì bị Linh đánh.

Bỗng nhiên Khải và Linh nghe thấy tiếng mở cửa. Chắc là bà Hồng đã về. Linh hoảng hốt chạy ra khỏi phòng anh nhưng lúc cô chạy ra khỏi phòng của anh thì đã bị bà Hồng nhìn thấy. Bà thắc mắc sao cô đỏ bừng mặt chạy ra từ phòng Khải.

"Ủa Linh. Cháu sao mà mặt đỏ vậy?"

"Dạ không có gì đâu ạ. Cháu chúc cô ngủ ngon ạ." Linh vội vàng vào phòng. Hành động đáng ngờ của Linh không khỏi lọt qua mắt bà.

Linh vào phòng mặt vẫn còn đỏ. Cô cố ngăn không cho dòng suy nghĩ của mình nghĩ tiếp nữa. Cô vào phòng tắm rửa mặt rồi chui lên giường đi ngủ. Cô nhìn thấy một tin nhắn trong điện thoại liền mở liền xem. Hóa ra đó là tin nhắn thông báo buổi nhập học của cô bị lùi lại một ngày. Cô chán nản.

"Haizzz... Lại phải ở nhà thêm một ngày nữa rồi. Chán quá!!" Linh rất muốn đi học vì ở nhà chỉ có Khải làm cô tức điên lên được nên cô muốn đi học để có bạn bè trò chuyện cùng.

6h30 sáng..... Linh dậy, làm vệ sinh cá nhân xong cô xuống nhà chuẩn bị bữa sáng.

Vừa xuống đến nhà cô đã thấy Khải ngồi ở đó.

"Dậy rồi à? Mau chuẩn bị bữa sáng đi. Tôi đói rồi."

"Đói thì tự kiếm gì mà ăn. Tôi không phải người hầu của anh." Cô liếc xéo Khải.

"Cô vẫn còn tức chuyện hôm qua à? Đây là do cô ngã đè lên người tôi đấy chứ. Đáng nhẽ tôi mới là người tức vì bị cô cướp mất nụ hôn đầu của tôi."

"Ai bảo anh dọa tôi làm gì chứ. Rõ ràng tôi với anh đã xin lỗi nhau và làm lành rồi anh còn trọc tôi làm gì."

"Trêu cô có tí mà cô cũng nổi nóng. Thôi cô cũng mau làm bữa sáng đi, dù không làm cho tôi thì chắc cô phải làm cho mẹ tôi chứ?"

Linh liền sực nhớ ra, cô đi vào bếp làm bữa sáng. Bà Hồng đứng trên cầu thang từ nãy tới giờ nghe hết câu chuyện của Linh và Khải. Bà biết ngay mà, hành động đáng nghi hôm qua của Linh khi từ phòng Khải về chắc chắn có chuyện gì rồi. Bà nhoen miệng cười và đi xuống.

"Hai đứa dậy sớm vậy? Lịch nhập học của cháu lùi lại một ngày à Linh?"

"Dạ vâng ạ. Cháu mời cô xuống ăn sáng."

"Ừ. Hai đứa hôm qua ở nhà làm những gì thế?" Bà Hồng cười hỏi. (công nhận mẹ của Tuấn Khải "bá đạo thật")

"Dạ mỗi ăn tối xong rồi phòng của ai thì người đấy về thôi ạ." Linh ngượng ngùng trả lời.

Bà Hồng thì chỉ cười không nói gì thêm.

15h chiều..... Điện thoại của Tuấn Khải reo lên.

"A lô!! Vương Nguyên à? Gọi anh có chuyện gì vậy?"

"Anh Khải đi chơi không? Em gọi cho Thiên Ti rồi. Tập trung ở nhà anh nhá. "

"Cũng được. Anh đi thay quần áo đây."

"Ok anh."

15 phút sau..... Nguyên và Ti đã có mặt ở nhà Khải.

"Vương Nguyên với Thiên Ti đó hả cháu? Đến chơi với Khải à?" Bà Hồng thấy Nguyên với Ti liền hỏi.

"Cháu chào cô. Dạ bọn cháu đến để cùng anh Khải đi chơi." Thiên Ti trả lời.

"Anh xong rồi nè mấy đứa. Ta đi thôi." Khải từ trên tầng đi xuống.

"Khoan đã Khải. Con rủ Linh đi cùng đi, cho nó ra ngoài chơi cho thoáng chứ cứ để nó ở nhà suốt ngày vậy?"

"Kệ cô ta đi. Con không rảnh đưa cô ta đi cùng." Khải cau có.

"Linh ở nhà của anh á????" Vương Nguyên với Thiên Ti ngạc nhiên đồng thanh hỏi.

"Hai cháu cũng biết Linh à. Vậy để bác gọi con bé đi cùng nhá?"

"Vâng. Cô bé đáng yêu mà cô." Thiên Ti nói.

"Này hai đứa không nghe lời anh à?" Khải giương mắt nhìn Nguyên và Ti.

"Vậy chả nhẽ anh không nghe lời mẹ anh." Vương Nguyên nghe rõ ràng ra cười trông rất đáng yêu. Khải im lặng không nói thêm lời nào khi nghe Nguyên nói.

"Linh ơ!!" Bà Hồng gọi cô.

"Dạ!! Sao ạ?" Linh chạy từ trên tầng xuống.

"Chào anh Vương Nguyên, chào anh Thiên Ti." Linh chào khi thấy Vương Nguyên và Thiên Ti.

"Chào em." Vương Nguyên và Thiên Ti chào lại.

"Cháu lên thay quần áo đi rồi xuống đi chơi với các anh." Bà Hồng bảo với cô.

"Dạ thôi cháu ở nhà cũng được ạ."

"Em đi chơi với bọn anh đi. Vui mà!!" Nguyên năn nỉ.

"Đúng đấy. Cháu cứ suốt ngày ở trong nhà vậy. Cũng phải ra đường cho khuấy khuấy chứ." Bà Hồng đồng tình với Nguyên và Ti.

"Dạ thế thì để cháu đi thay quần áo ạ." Linh không nỡ từ chối.

"Ghét thật!! Đi chơi thật không thoải mái khi có cô đi cùng." Khải nói với Linh.

"Anh nghĩ tôi thoải mái á?" Linh trả lời lại.

"Thôi đi chơi thì phải vui về chứ. Hai người đừng cãi nhau nữa có được không? À mà anh Khải, anh chưa nói cho em biết tại sao Linh lại ở nhà anh." Thiên Ti vào can và hỏi.

Khải hậm hực không trả lời đành để Linh kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Vương Nguyên và Thiên Ti nghe.

Nguyên là người tổ chức ra cuộc đi chơi này nên anh sẽ là người dẫn mọi người đi chơi. Nguyên dẫn mọi người đi xem phim.

"Giờ chúng ta xem phim gì đây?" Nguyên hỏi.

"Xem phim kinh dị đi." Khải vì biết Linh sợ bóng tối với ma nên anh cố tình nói xem phim kinh dị.

"Cũng hay đấy. 20 phút nữa có chiếu phim the conjuring 3. À nhưng mà Linh em có sợ không, nếu sợ chúng ta xem phim khác." Thiên Ti nói(Bạ, bạ đấy. Tác giả bạ đấy nhưng cũng mong có the conjuring 3 thật ^^)

"Dạ em không sợ. Phim này hay đấy." Linh cười nói.

"Thế chúng ta mua vé vào xem thôi." Nói rồi Nguyên đến quầy bán vé mua 4 chiếc vé xem phim the conjuring 3.

Mọi người sau khi qua cửa soát vé liền vào ổn định chỗ ngồi. Chỗ ngồi của cả 4 người đều cạnh nhau. Linh ngồi ngoài cùng cạnh Khải. Đến đoạn cao trào của phim (đoạn con ma nhảy ra trước màn hình, dọa người -_-) tất cả mọi người (con gái) đều hét lên. Linh bất giác hét lên quay ra ôm lấy vai Khải. Khải cứng đờ người, nghe thấy cả tiếng tim mình đập trong lồng ngực.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Ngày đầu đi học

Đến đoạn cao trào của phim (đoạn con ma nhảy ra trước màn hình, dọa người -_-) tất cả mọi người (con gái) đều hét lên. Linh bất giác hét lên quay ra ôm lấy vai Khải. Khải cứng đờ người, nghe thấy cả tiếng tim mình đập trong lồng ngực.

Khi phim kết thúc..... Cả 4 người bước ra khỏi rạp chiếu phim.

"Phim hay nhỉ. Cũng có gì sợ đâu mà mọi người hét kinh thế?" Vương Nguyên nói.

"Ừ cũng bình thường. Không sợ lắm." Thiên Ti đồng tình với Vương Nguyên.

"Anh cũng thấy vậy. Nhưng có người hét rất lớn còn ôm lấy vai anh cơ mà." Khải nói có ý châm chọc Linh.

"Tôi là con gái thì chả sợ. Tôi sợ nhất là bóng tối mà. Mà anh ngồi cạnh tôi làm gì thì để anh Nguyên ngồi cạnh tôi còn hơn." Linh quặc lại Khải.

"Hai người trông đẹp đôi đấy chứ nhỉ?" Nguyên cười với vẻ mặt búng ra sữa.

"Đúng đấy. Hai người suốt ngày cãi nhau vậy có khi lại thành một đôi ý. " Yêu nhau lắm cắn nhau đau" mà." Thiên Ti nói tiếp lời Nguyên.

"Không bao giờ có chuyện đó đâu." Khải với Linh đồng thanh phản bác lại Nguyên với Ti.

Linh với Khải chìa tay Nguyên và Ti bước vào nhà.

"Hai đứa đi chơi có vui không?" Bà Hồng đã dọn sẵn cơm tối chờ anh và cô.

"Vui thế nào được khi có cô ta đi cùng." Khải bĩu môi.

"Vương Tuấn Khải!!" Bà Hồng lườm Khải.

"Dạ đi với anh Nguyên và anh Ti thì vui ạ còn anh ta thì không." Linh trả lời bà Hồng. Cô cũng không kém Khải.

"Thôi hai đứa rửa tay vào ăn cơm đi." Bà Hồng giục.

Sau khi ăn cơm xong, Linh lên chỗ phơi quần áo lấy đồ để đi tắm.

Khi tắm xong cô mới phát hiện ra cô bị mất chiếc áo lót.

"Lạ nhỉ? Rõ ràng mình đã lấy từ chỗ phơi quần áo rồi mang vào đây mà. Chả nhẽ rơi trên đường vào phòng." Cô hoảng hốt khi nghĩ vậy. Liền quần vội lấy chiếc khăn tắm quanh người rồi mở cửa phòng tắm he hé ra. Vừa mở ra cô đã giật mình thấy Tuấn Khải đang đứng dựa người vào tường chơi game.

"AAAAAA..... Tuấn Khải sao anh lại vào đây? Đây là phòng của tôi mà. Sao anh dám đột nhập?" Linh hét lên khi thấy Tuấn Khải.

Tuấn Khải giật mình khi thấy người cô chỉ quần chiếc khăn tắm, để lộ ra cơ thể rất hấp dẫn của cô. Tuấn Khải đỏ mặt.

"Này cô. Cô có biết cô đang mặc cái gì trên người không hả?"

Linh giật mình nhìn xuống người mình và đỏ bừng mặt vội đóng "sâm" cửa lại.

"Tên biến thái. Ai cho anh nhìn chứ? Tôi phải báo công an vì tội dám đột nhập vào phòng của người khác." Linh nói ở trong vọng ra.

"Tôi không đòi coi với cô nữa. Này, đây có phải áo của cô không? Tôi thấy rơi ngoài kia nên có lòng tốt mới mang vào cho cô đây." Tuấn Khải giờ chiếc áo lót màu đen lên. Linh hé mở cửa phòng tắm ra nhìn.

"Đứng rồi. Anh mau đưa đây cho tôi." Linh nói với giọng tức giận.

Nói rồi cô gơ một tay ra lấy chiếc áo lót và khóa chặt cửa lại. Tuấn Khải quay người ra khỏi phòng.

"Trời ơi!!!! Sao mình có thể làm rơi cơ chứ?? Có phải anh ta thấy hết cơ áo của mình rồi không? AAAA. Sao lại là anh ta nhất chứ?? Sao không phải cô Hồng.????" Linh ngồi một mình trong phòng tắm tự hỏi và tự trách mình.

6h sáng... Đồng hồ báo thức kêu. Linh bật dậy vươn vai vài cái rồi bước xuống giường làm vệ sinh cá nhân. Linh chọn cho mình một chiếc chân váy ngắn xòe màu sữa, áo sơ mi trắng cùng với chiếc áo khoác mỏng màu đen và đôi giày thể thao đế cao. Cô mặc đồ vào người, trang điểm nhẹ lên khuôn mặt vốn xinh đẹp của cô và cô đeo một chiếc túi chéo hồng nhỏ đi xuống dưới nhà. Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi học nên cô rất háo hức.

"Nay cháu xinh lắm đấy Linh." Vừa nhìn thấy cô bà Hồng đã khen.

"Dạ. Cháu cảm ơn cô." Linh mỉm cười đáp lại.

Tuấn Khải ngồi cạnh đấy nhìn mà không nói gì vì anh cũng đồng tình cùng với lời mẹ anh nói.

Hôm nay Tuấn Khải cũng phải đi làm vì hết ngày nghỉ của anh rồi. Một chiếc ô tô màu đen dài đỗ ở trước cửa để đón anh.

"Con chào mẹ. Con đi đây ạ." Tuấn Khải chào bà Hồng rồi chạy vụt ra ngoài.

"Tuấn Khải. Khoan đã, ô tô của con đi qua trường Linh đứng không? Con cho Linh đi với." Bà Hồng gọi với lại.

Nhưng Tuấn Khải đã đi ra đến cửa ô tô nên không nghe thấy.

"Thôi không cần đâu cô. Cháu tự đi bộ được ấy mà. Nếu đi từ trên xe xuống lại gây scandal cho nhóm thì chết."

"Cháu tốt thật đấy. Biết nghĩ cho người khác."

"Dạ không có gì đâu cô. Thôi cháu đi đây ạ. Cô ở nhà vui vẻ." Linh nói rồi đứng dậy đi.

"Khoan đã. Cháu cầm theo hộp cơm trưa này."

"Vâng!!"

Bước ra khỏi cổng. Cô đón lấy không khí của ngày mới. Không khí thật trong lành. Khí trời khá mát mẻ và có ánh nắng vàng rải nhẹ xuống. Vào trường, cô không biết nên nhận lớp ở đâu.

"Chào hai bạn. Cho mình hỏi nhận lớp ở đâu vậy?" Cô nhìn thấy có 2 bạn nữ sinh đứng đằng kia liền đến hỏi.

"Chào bạn. Ở kia có biển thông báo đó. Bạn đến đấy đọc rồi xem tên mình được xếp vào lớp nào thì đến lớp đó." Một nữ sinh tóc ngắn ngang vai nói.

"Cảm ơn bạn!!" Nói rồi Linh tiến đến chỗ biển thông báo.

"Ồ!! Là một cô gái rất xinh đẹp." Nữ sinh còn lại nói sau khi Linh đi.

"Cực kì xinh luôn. Có khi nào cô ta sẽ bị cô gái này lấy mất danh hiệu không?" Nữ sinh tóc ngang vai nhìn theo bóng Linh.

"Chắc chắn rồi!!" Nữ sinh kia chắc chắn với lời nữ sinh tóc ngang vai nói.

Vị trí lớp của cô rất dễ tìm. Cô vừa bước vào cửa thì tất cả mọi con mắt đều dồn về phía cô. Những chỗ nào đang ồn ào cũng dừng lại nhìn về đẹp của cô. Cô bỗng dưng cảm thấy ngại vì nhiều người nhìn cô quá.

"Bạn ơi!! Ngồi chỗ mình nè!!" Một người con trai đứng lên chỉ vào chỗ ngồi bên cạnh.

"Đừng ngồi chỗ đấy. Ngồi chỗ mình nè." Hàng loạt những người đưa con trai khác nhao nhao theo.

Linh lâm vào tình huống rất khó xử. Cô không biết phải làm sao. Bỗng nhiên, một cô gái tóc dài ngang lưng đứng dậy.

"Bạn ơi!! Đến chỗ này ngồi nè." Cô gái đó chính là một trong hai nữ sinh chỉ chỗ cho cô.

"Cảm ơn lòng tốt của mấy bạn. Mình có chỗ ngồi rồi." Linh mỉm cười với đám con trai và đi về phía bạn nữ sinh kia.

" Cảm ơn bạn giúp mình giải vây." Linh sau khi ổn định chỗ ngồi thì quay ra cảm ơn.

" Hai bạn có phải người chỉ đường cho mình phải không? Mình là Ngọc Linh. Du học sinh Việt Nam."

" Chào. Mình là Đình Đình. Còn đây là Từ Vy." Cô gái tóc dài ngang lưng chỉ tay sang người ngồi bên tay trái.

" Chào. Bạn là du học sinh hả?? Nói tiếng Trung giỏi ghê!!" Từ Vy khen ngợi.

" Đầu tiên mình tưởng bạn là người Trung. Bạn có nét giống người Trung nhì?" Đình Đình nói.

" Ừ, ai cũng bảo vậy. Ông nội mình là người Trung mà. Hai bạn xinh thật đấy. Vừa nãy ngoài kia mình không để ý. Giờ nhìn lại hai người trông xinh ghê." Linh nhìn Đình Đình với Từ Vy chăm chăm.

" Hi. Hai bạn mình từng là hotgirl của trường cấp 3 cũ đấy. Nhưng bị một người cướp mất danh hiệu rồi nên cũng không ai để ý đến nữa." Đình Đình kể.

" Cô ta xinh đến thế sao?" Linh ngạc nhiên vì Đình Đình và Từ Vy xinh như vậy rồi còn có người xinh hơn.

" Đúng đấy. Cô ta ngày trước vì nhiều tiền nên đi phẫu thuật thẩm mỹ mới có gương mặt xinh đẹp và được nhiều người đàn ông theo. Nên cô ta giờ đang được danh hiệu Hotgirl của trường này. Cô ta cũng được thế một phần vì nhiều tiền." Từ Vy uất ức nói.

" Nhưng chắc giờ cô ta đang tức lắm vì sắp bị một người cướp danh hiệu hotgirl rồi." Đình Đình vui vẻ nói.

" Ai vậy?" Linh hỏi.

" Là cậu chứ ai. Cậu vừa bước vào lớp đã khiến hàng loạt ánh mắt nhìn theo cậu vì cậu rất xinh còn gì." Từ Vy trả lời thay Đình Đình.

" Làm gì có. Chắc mọi người chỉ nhìn mình như một người mới thôi. Vì đa số mọi người đều quen nhau từ cấp 3 mà." Linh đỏ mặt trước lời nói của Từ Vy.

" Không cậu xinh thật mà." Đình Đình càng khen thêm.

Linh nói chuyện rất vui vẻ với Đình Đình và Từ Vy mà không hay biết có một ánh mắt sắc lạnh như muốn ăn tươi nuốt sống cô đang nhìn về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 8: Chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau nhé!

Linh vừa bước ra từ WC thì bị một đám nữ sinh chặn lại. Họ có khoảng 5,6 người.

" Xin nhường đường." Linh lịch sự nói rồi định lách qua đám nữ sinh để đi ra thì cô bị một người cầm tay lôi lại.

" Con bé này kìa nhì?" Nữ sinh cầm tay lôi cô lại trừng mắt lên quát.

" Mày không biết người trước mặt mày là ai hả???" Một nữ sinh khác chỉ tay vào nữ sinh trông khá xinh nhưng mặt có vẻ rất đanh đá.

" Tôi làm sao biết được chứ. Mấy người để tôi đi." Linh nói họ bằng một giọng lạnh lùng. Tuy nói vậy nhưng cô đoán đây là hotgirl nổi tiếng trường này mà Đình Đình và Từ Vy nói đến vì nhìn mặt cô ta tuy xinh nhưng không tự nhiên, rất cứng và đơ do việc phẫu thuật thẩm mỹ.

" Đây là hotgirl của trường này đấy. Dương Thiên Lam. Là con gái của tổng giám đốc công ty kinh doanh bất động sản giàu số 1 TQ." Một nữ sinh trong số đó nói với giọng chua ngoa.

" Mày cũng xinh đấy con kia. Nhưng tao không cho đứa nào dám xinh đẹp hơn tao." Thiên Lam nói rồi hất mặt về phía đàn em. Một người trong số đó đi ra khỏi đám đông tiến đến gần cô cầm theo một con dao.

" Các người định làm gì?" Linh sợ hãi lùi lại phía sau.

" Rạch mặt mày ra chứ làm gì." Nói rồi nữ sinh đó túm lấy tóc cô giờ con dao lên. Phải làm sao bây giờ, hai anh chàng vệ sinh luôn theo dõi cô thì không thể theo dõi cả trong WC được.

" Vũ." Con dao trên tay của cô nữ sinh đó bị đá văng ra chỗ khác. Người đá nó chính là Đình Đình.

" Sao các người quá đáng vậy? Tôi đi gọi hiệu trưởng bây giờ." Từ Vy chạy ra hất tay cô nữ sinh ra khỏi tóc Linh.

" Con kia, chuyện của tao ai cho mày xía vào. Hay là mày định chết chung với nó luôn." Thiên Lam đanh đá nói.

" Tôi gọi bảo vệ rồi. Các cô không mau đi là bảo vệ lên đấy." Đình Đình điềm tĩnh nói.

" Chúng mày đợi đấy, nếu gặp lại thì tao không tha đâu." Thiên Lam cùng đàn em đi ra khỏi WC.

" Đình Đình, cậu giỏi thật đấy. Cậu biết võ à?" Linh quay ra hỏi Đình Đình.

" Ừ hồi mình cấp 2 mình có tập chút ít. Mà cậu không sao chứ. Từ giờ phải cẩn thận với cô ta hơn vì bây giờ mục tiêu của cô ta là cậu đấy." Đình Đình nhắc Linh đề phòng.

" Mà sao các cậu lại ở đây. Đình Đình cậu nói gọi bảo vệ là dọa bọn họ à?" Linh nói.

" Ừ. Hihi bảo vệ thì bảo vệ chứ làm sao vào nhà vệ sinh nữ được. Bọn họ ngu thật. Bọn mình cũng đi WC thì thấy cậu bị đám người kia chặn lại liền đến giúp." Đình Đình trả lời.

" Cảm ơn hai cậu vừa nãy đã giúp mình. Chúng ta đi ra ngoài nói chuyện đi. Ở đây không tiện." Linh nói rồi cùng Đình Đình và Từ Vy đi ra.

" Có gì đâu chúng ta là bạn bè mà. Bạn bè thì giúp đỡ lẫn nhau chứ." Từ Vy khoác vai Linh và Đình Đình vui vẻ nói.

" Ba chúng ta sẽ là bạn tốt của nhau nhé!!!" Đình Đình vui vẻ giơ tay ra đằng trước.

" Được!!" Linh và Từ Vy giơ tay chồng lên tay Đình Đình đồng thanh nói to.

Linh về nhà trong tâm trạng vui vẻ.

" Hôm nay ngày đầu đi học vui không cháu?" Bà Hồng hỏi khi Linh vừa vào nhà.

" Dạ vui ạ. Hôm nay cháu còn kết bạn với hai người bạn rất tốt nữa."

" Ừ. Cháu tốt bụng như thế thì sẽ có nhiều bạn thôi."

" Vâng. Cháu đi tắm đây ạ." Nói rồi Linh lên phòng.

Cô tắm xong thật sảng khoái. Tâm trạng của cô hôm nay rất vui.

" Cháu nấu giúp cô bữa tối được không. Cô hơi mệt một tí. Cô lên phòng nằm một lát. Tí nữa nếu Tiểu Khải về cháu gọi cô xuống nhé." Bà Hồng ôm đầu về mệt mỏi và đi lên phòng.

" Vâng. Cô mệt lắm ạ. Cần cháu mua thuốc cho cô không?" Linh lo lắng cho bà.

" Không cần đâu. Cô nằm nghỉ tí là hết mệt ấy mà."

Cô nấu bữa tối xong ngó đồng hồ mới hơn 7h. Cô ngồi ở bàn đọc Khải. Hết xem TV, ngồi chơi game,... cô ngủ gục lúc nào không hay biết trên ghế sofa.

20h45..... Khải mở cửa bước vào. Anh nhìn thấy Linh đang nằm trên sofa, anh tiến đến gần cô. Về đáng yêu của Linh khi ngủ khiến Khải phải nhìn đắm đuối. Anh cởi chiếc áo khoác ngoài ra rồi từ từ đắp cho cô. Tối đến, thời tiết khá lạnh nên Khải bế Linh lên phòng.

Anh đặt cô nhẹ nhàng xuống giường, chiếc chăn ở khá xa người cô khiến anh phải vờn người qua người cô với lấy. Bất giác anh quay sang cô, đây là lần thứ ba mặt anh và mặt cô gần đến thế (lần thứ nhất trên máy bay, lần thứ hai khi cô và anh hôn nhau ^^). Anh nhìn rõ đôi lông mày, hàng mi cong và đôi môi hình trái tim của cô, tất cả đều rất hài hòa. Tim của Khải bây giờ đập rất nhanh. Anh kéo chăn cho Linh xong rồi đi ra khỏi phòng.

6h sáng.... Linh mở mắt thức dậy. Cô nhớ là mình hôm qua nằm ngủ dưới ghế sofa mà giờ lại nằm trên giường, cô chỉ biết có một vòng tay rất ấm áp bế cô lên phòng. Cô bước xuống cầu thang thấy Khải đang làm đồ ăn sáng.

" Cô dậy rồi à?" Khải quay ra khi nhìn thấy Linh.

" Ừ. Không ngờ anh cũng biết nấu bữa sáng hả?" Linh chăm học Khải.

" Tôi đã bảo rồi đừng coi thường tôi mà."

" Hôm qua anh bế tôi lên phòng à? Sao không gọi tôi dậy?" Linh e dè hỏi.

" Thấy cô ngủ ngon quá không muốn đánh thức."

" Cảm ơn anh!!" Linh nói rồi quay đi. Đây là cuộc nói chuyện không có cãi vã đầu tiên của cô với Khải.

" Cô lên gọi mẹ tôi xuống ăn sáng giúp tôi với." Khải nói.

Linh không trả lời, cô bước lên cầu thang tiến đến phòng của bà Hồng.

" Cộc cộc cộc..... cộc cộc cộc" Linh gõ cửa phòng bà.

" Cô ơi. Cô xuống ăn sáng ạ." Linh gọi to.

Mãi không thấy bà Hồng trả lời. Cô liền mở cửa bước vào. Cô giật mình khi thấy bà Hồng mở hờ rất nhiều nằm trên giường.

" Cô ơi cô bị sao vậy." Linh chạy đến sờ lên trán bà Hồng. Trán bà rất nóng, cô vội đi lấy nhiệt kế.

" Có chuyện gì mà cô hốt ha hốt hải vậy?" Thấy đáng vẻ lo lắng, vội vã của cô Khải hỏi.

" Mẹ anh bị sốt rồi. Người cô nóng lắm, tôi đang đi kiểm nhiệt kế." Linh mở tủ ra tìm kiếm.

Khải nghe xong vội vã chạy lên phòng bà Hồng. Khải đắp khăn mát lên trán cho bà còn Linh tìm được nhiệt kế rồi đo cho bà.

" Nay cô không phải đi học à? " Khải hỏi.

" Không. Mai tôi mới bắt đầu đi học chính thức."

" Ừ. Vậy cô ở nhà chăm sóc mẹ tôi giúp tôi nhé. Tôi phải đi làm" Khải nói rồi lấy chiếc áo khoác lên người.

" Anh cứ đi đi . Cứ để cô cho tôi chăm sóc."

Linh ở nhà không có việc gì khác ngoài nấu cháo cho bà Hồng ăn và ăn bữa trưa.

" Cháu vất vả rồi. Cô xin lỗi vì bị ốm như thế này." Bà Hồng nói.

" Dạ không đâu ạ. Cháu rất vui khi chăm sóc cô mà." Linh cười tươi.

" Cháu thật là một cô gái tốt."

Linh cười không nói gì.

19h tối... Linh nấu cháo cho bà Hồng. Cô mang lên cho bà ăn rồi xuống nhà nấu bữa tối. Cô đang nấu thì nghe tiếng cổng mở. " Chắc là Tuấn Khải về." Cô nghĩ.

" Chào cháu." Tiếng một người đàn ông vang lên.

Cô giật mình quay ra nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Bố của vương tuấn khải

Đang nấu cơm tối. Linh nghe tiếng cổng mở.

" Chắc là Tuấn Khải về." Cô nghĩ.

"Chào cháu." Tiếng một người đàn ông vang lên.

Linh giật mình quay ra.

" Chú là ai? Chú tìm ai ạ?"

" Chú là chủ nhà này mà. Chú là bố của Tiểu Khải. Vương Tuấn Kiệt. Rất vui được gặp cháu." Người đàn ông mỉm cười hiền từ nói. (Tác giả không biết tên của bố Tuấn Khải nên bịa. ^^ Còn mẹ tên đúng là Cung Thanh Hồng nhà.)

" Dạ cháu rất vui được gặp chú. Chú không hỏi cháu là ai sao? Chú biết cháu ạ?" Linh rót nước ra.

" Chú nghe vỵ chú kể hết rồi. Nghe nói bà ấy bị ốm nhờ cháu chăm sóc cả. Cảm ơn cháu." Ông Kiệt nhận cốc nước từ tay Linh.

" Dạ không có gì ạ. Chú ngồi đây chơi. Cháu đang đỡ tay nấu bữa tối ạ."

" Ừ cháu cứ nấu đi."

Khoảng mấy phút thì tiếng cổng mở lại vang lên. Lần này thì Khải về thật rồi.

" Con chào bố. Bố về rồi ă?" Khải vừa bước vào nhà thì nhìn thấy bố mình.

" Ừ. Con trai bố dạo này càng lớn càng đẹp trai nhĩ. Bố mới đi có 4 tháng mà con lớn nhanh ghê."

" Bố xem tình hình mẹ thế nào chưa?"

" Chưa. Thôi con đi tắm đi còn xuống ăn tối. Bố lên xem mẹ thế nào." Nói rồi ông đứng dậy đi lên phòng.

Tuấn Khải cũng theo ông lên.

Bữa tối...

" Oaaaa...!! Cháu có tài nấu ăn đấy. Ngon lắm." Ông Kiệt gấp một miếng cá bỏ vào miệng xuyết xoa khen.

" Cháu giỏi thật. Có khi cháu còn nấu ngon hơn bác ý." Bà Hồng cũng khen theo chồng.

" Hai bác đã quá khen rồi ă." Linh đỏ mặt vì được khen nhiều như thế.

Bữa ăn tối diễn ra rất vui vẻ.

Sáng hôm sau.....Linh vừa bước vào cổng trường thì Đình Đình và Từ Vỵ từ đâu chạy đến.

" Hey. Chúc buổi sáng tốt lành." Từ Vỵ nhí nhảnh nói.

"Chào hai cậu. Nay có chuyện gì trông hai người vui thế."

" Cậu chưa biết tin gì sao?" Đình Đình vẫn là người bình tĩnh nhất.

" Tin gì cơ?" Linh ngạc nhiên hỏi.

" Sau khi cậu đến đây học. Không chỉ lớp mình biết cậu mà toàn trường biết cậu vì một nam sinh lớp mình chụp trộm cậu lại để ngắm. Cậu đã xinh sẵn rồi mà góc chụp lại rất đẹp, nam sinh đó đi khoe với mọi người nên giờ đây chàng trai nào trong trường này cũng đều đứng vì cậu đấy. Dương Thiên Lam bây giờ không còn ai ngó ngang gì đến nữa. Trông mặt cô ta rất là tội. HAHAAHAH!!" Từ Vỵ sung sướng như vừa được vàng.

" Không phải chứ?Tớ vừa mới vào trường học được có một ngày mà." Linh không tin vào tai mình nữa.

" Cậu không tin hả? Cứ đi từ đây vào lớp đi rồi cậu sẽ có nhiều điều bất ngờ đấy." Đình Đình nhìn cô nở nụ cười bí ẩn.

Đúng như Đình Đình nói. Từ cổng trường cô đi đến lớp rất nhiều anh chàng lạ mặt chạy đến đưa cô một lá thư hoặc một quả còn có một anh bạo dạn mời cô đi chơi cùng nhưng cô từ chối.

Cô vào đến lớp bao nhiêu là quá khiến cô ôm không xuể. Trong giờ học rất nhiều nam sinh quay ra ngắm cô không học gì hết.

"Cậu thấy chưa. Cậu đi đâu bao nhiêu là ánh mắt nhìn cậu đến đấy." Từ Vy nhìn lướt quanh rồi nói.

"Các cậu nói hơi quá rồi." Linh ngại ngừng nói.

"Cậu phải cẩn thận hơn đấy. Giờ không chỉ mình Dương Thiên Lam ghét cậu đâu. Còn có rất nhiều những nữ sinh khác nữa vì họ ghen tị với sắc đẹp của cậu và cậu làm những người con trai họ thích đề ý đến cậu." Đinh Đình dặn cô.

"Ừ mình biết rồi." Linh mỉm cười với Đinh Đình và Từ Vy.

"Hello Linh. Em đi học về rồi à?" Vương Nguyên và Thiên Ti đang ngồi cùng Tuấn Khải liền chào Linh khi cô vừa vào nhà.

"Chào hai anh. Hai anh đến đây có việc gì vậy?" Linh chào lại.

"Chả nhẽ có việc gì thì bọn anh mới đến được à? Tối nay bọn anh sẽ ở lại đây ăn cơm đấy. Em trở tài nấu ăn đi. Anh muốn ăn thử xem em nấu có ngon không." Vương Nguyên nhe răng cười.

"Ngon lắm luôn ý. Đầu bếp nấu khéo còn thua Linh." Ông Kiệt từ trong đi ra nói.

"Ôi bác!! Chú nói trước vậy thì làm sao bọn cháu háo hức nữa chứ." Thiên Ti nghe vậy liền ỉu xiu.

"Vì ngon quá nên không thể không nói được ấy mà ^^" Bà Hồng từ trên tầng xuống.

"Ừa cô đã khỏi ốm rồi à?" Linh hỏi bà.

"Ừ cô khỏi từ sáng."

"Vậy mọi người ngồi chơi đợi cháu tắm rồi làm bữa tối nha." Nói rồi Linh lên tầng.

Cô mở tủ lạnh ra. Nhà thiếu rau mất rồi. Linh liền đi mua.

"Đi đâu vậy Linh?" Thiên Ti hỏi khi thấy Linh đi ra đến cửa.

"Em đi mua ít rau ấy mà."

"Anh đi cùng em nhé? Đang chán." Vương Nguyên xen vào.

"Anh cũng đi nữa." Thiên Ti cũng đòi đi cùng Linh.

"Thôi em mua xong về ngay ấy mà. Hai anh vào đây có mà phóng viên nuốt sống à." Linh nói rồi đi.

Linh đến quầy thanh toán thì cô gặp ngay Đinh Đình và Từ Vy ở đó.

"Ừa Linh. Cậu cũng đi mua đồ à." Đinh Đình vừa nhìn thấy Linh liền hỏi.

"Ừ. Trọ của hai cậu cũng gần đây à? Hay hai cậu đến nhà mình ăn cơm đi." Linh buột mồm nói ra mà quên mất TFBoys. Cô giật mình nhớ ra và thầm mong hai người từ chối.

"Ok. Minh sẽ xem thử tài nấu ăn của cậu như thế nào." Từ Vy nhanh nhẩu đáp. Đinh Đình cũng đứng cạnh gật đầu đồng ý.

Linh về cùng với Đinh Đình và Từ Vy mà lo lắng. Vừa mở cửa bước vào nhà. Đinh Đình và Từ Vy định chào hỏi mọi người trong nhà vì nghe Linh nói cô không ở một mình thì 2 người nhìn thấy TFBoys ngồi ở sofa xem phim. Đinh Đình và Từ Vy chết đứng ở đấy mắt tròn xoe vì ngạc nhiên.

"Linh đưa bạn về nhà cháu?" Bà Hồng liền hỏi khi nhìn thấy cô cùng Đinh Đình và Từ Vy.

"Dạ vâng. Cháu gặp họ ở siêu thị. Cháu chốt mời họ ăn cơm rồi ạ. Cháu xin lỗi." Linh cúi mặt nói.

"Chào hai em." Vương Nguyên vẫn là người thân thiện nhất, anh nở nụ cười làm Đinh Đình và Từ Vy đứng người lảo nhủ. Còn Tuấn Khải với Thiên Ti khá lạnh lùng chỉ "chào".

"Có sao đâu. Càng đông càng vui mà." Ông Kiệt cười hiền hậu.

"Hai cậu ngồi đợi tớ làm bữa tối nha." Linh nói rồi xách rau đi vào bếp.

Còn Đinh Đình với Từ Vy chỉ biết lặng im ngồi trên ghế sofa "ngắm" nhìn 3 người đối diện.

"Woa!! Linh ơi cậu không chỉ xinh còn nấu ăn ngon nữa. Ngưỡng mộ quá." Từ Vy khen không ngớt khi ăn những món Linh ăn.

"Đúng đấy. Cậu giỏi thật." Đinh Đình cũng khen theo Từ Vy.

Bữa ăn rất vui vẻ nhờ Đinh Đình và Từ Vy vì 2 người rất vui tính, nói nhiều điều vui.

Sau khi dọn dẹp xong, Đinh Đình và Từ Vy lôi Linh lên phòng.

"Dạ cháu xin phép mọi người lên phòng nói chuyện ạ." Linh bị hai cô bạn lôi vẫn cố quay lại nói một câu.

"Giải thích mau." Từ Vy đóng cửa lại. Nhảy lên giường chỗ Linh ngồi.

"Đúng đấy. Nếu không giải thích thì không xong với bọn này đâu." Đinh Đình dọa.

"Giải thích gì cơ?" Linh giả vờ không hiểu.

"Tại sao TFBoys lại ở đây và tại sao cậu lại ở đây với TFBoys? Trời ơi bọn tớ là tứ diệp thảo chính hãng luôn đấy. Vừa bước vào cửa nhìn thấy họ mà tưởng mình nhìn nhầm, tìm muốn rớt ra ngoài. Tớ thích nhất là anh Thiên Ti." Từ Vy thao thao bất tuyệt.

"Bọn tớ phải kiểm chế lắm mới không tỏ ra sung sướng tột cùng đấy. Tớ thích nhất là anh Vương Nguyên." Đình Đình mọi ngày đều điềm tĩnh nhưng hôm nay lại không hề.

Linh cười rồi giải thích hết mọi chuyện cho 2 cô bạn nghe.

"Các cậu cảm được nói với ai khác ngoài 3 chúng ta đấy. Không sẽ tạo scandal cho họ đấy." Linh nghiêm mặt nói với hai cô bạn.

"Rồi, rồi biết rồi. Cậu may mắn thật. Ghen tị quá. Mà cậu nói đi, cậu và Tuấn Khải chung nhà với nhau như vậy có gì với nhau không?" Từ Vy tra khảo cô.

"Làm gì có cái gì đâu. Tớ ghét anh ta còn chưa hết." Linh chối.

"Nói dối. Khai mau..... Khai mai." Đình Đình vừa chọc vào người Linh vừa nói.

21h10.....

"Cháu về đây ạ. Cháu chào hai bác, em chào các anh." Đình Đình và Từ Vy lễ phép ra về

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Quản lý riêng

Linh đi theo Đình Đình và Từ Vy ra cửa tiễn họ.

"Hai cậu về cẩn thận nha. Nhớ không được nói cho ai biết đấy." Linh không quên dặn họ.

"Biết rồi mà. Cậu nhắc bao nhiêu lần rồi." Từ Vy nhe răng cười.

"Thôi bọn tớ về đây. Bye." Đình Đình vẫy tay chào tạm biệt.

"Họ về rồi à cháu?" Bà Hồng bê đĩa hoa quả ra đặt lên bàn.

"Dạ, cháu đã dặn họ không nói gì về chuyện này rồi ạ." Linh nói.

"Cô biết vậy là tốt đấy." Khải nói mắt vẫn nhìn TV.

"Không sao đâu. Không cần dặn họ đều tự biết không nên nói ra mà." Ông Kiệt đọc báo ngược lên.

"Đúng đấy, bạn của Linh thì đều là người tốt mà." Vương Nguyên và Thiên Ti gật gù đồng tình.

"Thôi giờ cũng muộn rồi. Chúng cháu xin phép về ạ. Chúng cháu chào cô chú." Vương Nguyên đứng lên cùng Thiên Ti.

"Các cháu về à? Khi nào rồi lại ghé chơi nha." Bà Hồng đứng dậy theo để ra tiễn họ.

"Hai anh về ạ." Linh chào Nguyên và Ti.

6h sáng... Như thường lệ, Linh thức dậy làm vệ sinh cá nhân xong cô xuống ăn sáng rồi đi học.

"Hey!! Buổi sáng tốt lành." Từ Vy và Đình Đình từ đâu nhảy ra khi Linh vừa bước ra khỏi cổng.

"Trời ơi!! Hai cậu làm mình giật cả mình." Linh giật mình.

"Hi hi từ giờ bọn mình sẽ luôn bên cậu từ nhà đến trường từ trường đến nhà. Tránh nguy hiểm rình rập. Hihi ^^" Đình Đình hôm nay rất nhí nhảnh.

"Gớm. Muốn tớ xin chữ kí của anh Vương Nguyên và Thiên Ti ý gì?"

"Hề hề cậu đúng là hiểu ý bọn tớ mà?" Từ Vy khoác lấy vai Linh cười.

"Các cậu tự xin đi. Còn nhiều cô hội mà. Nhờ xin hộ sao vui bằng tự xin chứ." Linh mỉm cười nói rồi đi thẳng để mặc hai cô bạn đứng đấy.

"Ê này đợi bọn tớ với. Năn ni đấy giúp đi mà." Đình Đình và Từ Vy chạy theo.

Trong giờ học Đình Đình và Từ Vy không ngớt quay sang năn ni cô.

"Thôi được rồi. Khi nào gặp tớ sẽ xin cho." Linh mệt mỏi với những lời năn ni của Đình Đình và Từ Vy nên nhận lời.

"Cậu đúng là bạn tốt của tớ mà." Từ Vy ôm lấy cánh tay của Linh.

"Đúng là xứng với danh hiệu hotgirl của trường mình." Đình Đình nói thêm vào.

"Thôi đi. Không phải nịnh." Linh mỉm cười nhìn vẻ đáng yêu của hai cô bạn.

"Cháu chào cô chú. Cháu mới đi học về ạ." Linh lễ phép chào ông bà Vương khi bước vào nhà.

"Ủ cháu đi học về đây à." Ông Kiệt chào lại cô.

"Linh lên phòng cô có chút việc nói với cháu." Bà Hồng nói rồi đi lên trước.

"Dạ vâng ạ. Cháu xin phép chú ạ." Linh nói với ông Kiệt rồi chạy lên phòng theo bà Hồng.

"Cô quyết định rồi. Cháu sẽ là quản lý riêng của Tiểu Khải nhà bác." Bà Hồng nói khi Linh vừa vào phòng.

"Dạ??? Cô nói gì cơ? Cháu không hiểu. O_O" Linh ngạc nhiên phát sốt.

"Cháu sẽ làm quản lý riêng cho Tiểu Khải nhà cô. Cháu còn nhớ việc cháu ở nhờ nhà cô, cô sẽ bảo tiền nhà thay vào việc khác mà. Cháu cứ coi đây như trả tiền nhà nha." Bà Hồng mỉm cười.

"Dạ... cháu... cháu..." Linh nói không nên lời. Quả thực cô không thích làm việc khi còn đi học đã thế còn làm quản lý cho Khải, người mà cô không thích nhưng cô trót nhận lời lúc trước rồi không biết phải làm thế nào.

"Cháu không cần nói gì đâu. Cô quyết định rồi. Tới mai có cuộc họp ra mắt quản lý riêng đây. Chuẩn bị tinh thần nhé. Cô đi báo với Tiểu Khải." Bà Hồng đứng dậy đi ra ngoài.

"Dạ.. Vâng." Linh chỉ còn biết nói câu đó.

"CÁI GÌ????????? Cô ta sẽ là quản lý riêng của con sao??? " Khải hét ầm cả nhà lên khi nghe mẹ mình nói.

"Ủ con bé tốt bụng, hiền lành lại biết quan tâm đến người khác nên mẹ nghĩ nó sẽ quan tâm con tốt trong công việc."

"Hừ sao mẹ toàn tự làm mà không nói để xem con có đồng ý không vậy." Khải chau mày.

"Mẹ quyết định rồi. Con bé cũng đồng ý rồi. Con không được cãi lời mẹ. Mai có buổi họp ra mắt quản lý riêng đây." Nói rồi bà đi ra khỏi phòng Khải.

Rõ ràng Khải vừa nãy còn phản ứng rất mãnh liệt mà khi bà Hồng vừa ra khỏi phòng anh đã mỉm cười như thể anh cũng muốn Linh làm quản lý của anh vậy.

3 tiếng trước, tại công ty TF entertainment. Phòng giám đốc.

"Chị muốn xin cho cô bé này làm quản lý riêng của Tuấn Khải sao?" Tổng giám đốc công ty Tống Quốc Minh hỏi.

"Ủ. Cô bé này rất tốt còn hiền lành nữa." Bà Hồng nói.

"Nhưng cô bé này còn đi học. Cô bé còn rất xinh đẹp nữa nhờ đâu sẽ có scandal tình cảm."

"Không sao đâu. Tôi đang muốn chúng nó yêu nhau mà. Dù gì Tiểu Khải nhà tôi cũng 25 tuổi rồi. Dù tuổi nó có thể yêu."

"Vâng. Vậy chị cứ hỏi ý kiến cô bé xem như thế nào đã rồi thông báo cho tôi."

"Không cần hỏi đâu. Cô bé nhận lời từ trước rồi mà."

"Vậy thì tới mai tôi tổ chức buổi họp ra mắt quản lý riêng của Tuấn Khải. Chị nhớ nhắc cô bé."

"Được. Thôi tôi về đây." Nói rồi bà Hồng đứng dậy và mở cửa đi ra.

"Vâng. Chào chị."

Sáng hôm sau.

"Linh ơi! Chiều nay cháu về sớm chút được không?" Bà Hồng hỏi Linh khi cô định đi học.

"Để làm gì ạ?" Linh quay lại hỏi.

"Cô đưa cháu đi sửa lại tóc. Được không?"

"Dạ. Cũng được ạ. Cháu chào cô cháu đi học."

"Ủ. Đi cẩn thận."

Hôm nay, khi vừa ra khỏi cổng cô không gặp Đình Đình và Từ Vy như mọi ngày nữa nhưng thay vào đó là cô vừa đến cổng trường thì gặp Dương Thiên Lam cùng với đám bạn của cô ta.

"Ồ. Cô hotgirl của trường ta mới đến trường đây à." Một nữ sinh trong đám đó nói.

"Tao nói với mày rồi mà. Tao chưa bỏ qua cho mày vụ lần trước đâu. Đã thế mày còn cướp danh hiệu hotgirl mấy năm qua của tao." Thiên Lam trừng mắt lên nói với giọng như thể muốn giết cô ngay lập tức.

"Xin tránh đường cho tôi vào lớp. Tôi không có thời gian nói chuyện với mấy người." Linh lạnh lùng.

"Mày thích chết à?" Thiên Lam gần gũi túm lấy cổ áo Linh. May lúc đó "fans" của cô đi qua.

"Này cô định làm gì nữ thần của chúng tôi thế?" Nam sinh 1 giật tay Thiên Lam ra khỏi cổ áo Linh.

"Chắc cô ta ghen tị vì bị mất danh hiệu ý gì. Đúng là đã xấu rồi còn không biết nhìn lại mình." Nữ sinh 2 nói.

"Nữ thần của chúng ta hiền lành thế kia bị cô ta bắt nạt. Thật quá quái." Nam sinh 3 nói.

..... Rất nhiều lời nói chỉ trích Thiên Lam khiến cô ta xấu hổ bỏ đi cùng đám bạn.

" Cảm ơn mọi người nha." Linh cúi đầu chào và cảm ơn những người vừa giúp cô.

" Không có gì đâu. Chúng mình vốn ghét cô ta từ trước mà. Thấy cô ta quá đáng với cậu như vậy bọn mình cũng không thể để yên được." Một nữ sinh nói.

" Mình vào lớp đây. Tạm biệt các bạn."Linh chào mọi người rồi đi vào lớp.

Nay không hiểu sao Đình Đình và Từ Vy đến muộn vậy. Cô vào lớp một lúc mà vẫn chưa thấy họ đâu.

" Chào bạn. Tối nay đi chơi với mình nha." Một nam sinh đến cạnh cô. Cô chưa kịp trả lời thì rất nhiều nam sinh đến quanh cô.

" Bạn ơi tối nay đi chơi với mình đi."

" Bạn ơi qua chỗ mình ngồi đi."

" Bạn ơi làm bạn gái mình đi."

.....

Đây là lần thứ hai cô bị lâm vào tình huống khó xử như thế này.

" Mình xin lỗi. Mình không đi chơi với các bạn được và cũng không làm bạn gái của ai hết." Linh trả lời.

Dù Linh trả lời vậy đám nam sinh vẫn cố chấp.

" Hầy. Mấy ông này mặt dày vậy.Người ta đã từ chối rồi thì thôi. Tránh ra hết nào. Về chỗ của mình đi." Từ Vy giờ mới đến cùng Đình Đình.

" Đây là chỗ của bọn tôi. Về hết chỗ mình đi." Đình Đình cũng cùng Từ Vy đuổi đám nam sinh đi. Đám nam sinh mặt tui nguhi không nói gì rồi người nào người đấy về chỗ của mình.

" Nay sao hai cậu đến muộn vậy?" Linh hỏi khi Đình Đình và Từ Vy đã ổn định chỗ ngồi.

" Chúng mình bị Dương Thiên Lam chặn lại. Cô ta định đánh chúng mình để hả giận về cậu." Đình Đình nói một cách điềm tĩnh nhưng cũng rất tức giận.

" Đúng đấy may có mấy bạn tốt bụng vốn ghét cô ta đứng ra giúp." Từ Vy nói tiếp.

" Cô ta thật quá đáng. Cô ta cũng mới định đánh mình xong nhưng tớ được mọi người giúp nên bỏ đi vậy mà cô ta còn định đánh các cậu. Cô ta không có lòng tự trọng à." Trông Linh bây giờ rất là tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Tai nạn trên sân khấu

" Cô ta cũng định đánh cậu sao? Bọn tớ vừa đến trường thấy cổng trường có đám đông tụ tập ở đấy chắc là vụ của cậu rồi bị cô ta chặn lại." Đình Đình nói.

" Cô ta chắc đang tức lộn ruột lên ỹ nhỉ? Cứ tưởng tượng ra cảnh cô ta tức giận tớ lại thích rất vui." Từ Vy nói với vẻ thích thú.

" Từ giờ chúng ta phải cẩn thận với cô ta hơn. Cô ta là loại người đã muốn gì là phải có bằng được và bất chấp tất cả để được thứ mình có đấy." Đình Đình nhận xét về Thiên Lam.

" Ừ. Chúng mình phải đề phòng cô ta mọi lúc mọi nơi." Linh gật đầu đồng ý.

Bữa trưa trong căng tin.....

" Linh, Linh, Linh..... Cậu đọc báo chưa?" Từ Vy thở hồn hển chạy đến bên cô.

" Có chuyện gì mà hốt hoảng quá vậy? Báo đăng tin gì vậy?" Linh bình tĩnh ăn hỏi lại.

" Trời ơi!!! Cậu đáng lẽ là người rõ nhất chứ. Đây này, báo đưa tin cậu sẽ là quản lý riêng của Vương Tuấn Khải đó. Giờ cậu cũng có trong danh sách tên của những người làm quản lý trong công ty TF entertainment rồi.Tôi nay còn có buổi họp báo ra mắt. Báo còn đưa tin cậu đang ở nhà của Tuấn Khải. Thế là bọn tớ hết phải giấu chuyện hôm qua rồi." Đình Đình giờ điện thoại lên. Rất nhiều bài báo có dòng tít "*Quản lý riêng của Vương Tuấn Khải được công bố.*" "*Quản lý riêng của Vương Tuấn Khải là một hotgirl*".....

"Phụt!!!!!!!!!!!!!! Sao đăng tin rồi á? Sao nhanh vậy? Mà trên weibo của tớ thảo nào tớ thấy lạ khi có nhiều lượng follow như vậy." Linh phun hết chỗ nước đang uống ra.

(Nói luôn cho những bạn không biết weibo là gì. Weibo cũng như facebook vậy, weibo là một trang mạng của TQ. Như Việt Nam và các nước khác dùng facebook thì weibo được đa số người TQ và một ít nước khác dùng còn facebook thì số lượng người dùng nhiều hơn và phổ biến hơn. Follow là theo dõi.)

" Có chuyện này sao cậu không nói với chúng tớ chứ? Bạn bè mà vậy à? Mà cậu không chỉ nổi tiếng là quản lý riêng của Vương Tuấn Khải mà còn nổi tiếng với danh hiệu hotgirl đấy. Nhiều fans thì chả đúng." Từ Vy hậm hực.

" Đúng đấy. Chuyện như thế mà không nói với chúng tớ." Đình Đình hùa theo Từ Vy.

" Thì giờ các cậu cũng biết rồi thầy." Linh thần nhiên nói.

" Mà cậu nên cẩn thận với Dương Thiên Lam hơn nữa. Cô ta đã thù cậu rồi còn thêm chuyện cậu làm quản lý riêng của Vương Tuấn Khải nữa nên càng phải cẩn thận hơn." Đình Đình nhắc nhở.

" Đúng đấy. Cả cái trường này là không ai biết cô ta thích Vương Tuấn Khải. Cô ta là con gái của người kinh doanh bất động sản đứng đầu TQ có một phần đầu tư vào công ty Tf

entertainment nên cô ta thường đến công ty làm phiên Tuấn Khải." Từ Vy nói rõ sự việc.

"Ừ. Mình biết rồi."

Tan học.....Linh về đến nhà thì thấy Vương Nguyên và Thiên Ti đang ngồi ở sofa.

"Cháu chào cô chú ạ. Ủa anh Vương Nguyên và anh Thiên Ti hôm nay cũng ăn cơm lại ở đây ạ?" Linh quay ra chào hỏi ông Kiệt và bà Hồng thì quay ra hỏi.

"Không nay bọn anh chỉ đến chúc mừng em sẽ là quản lý riêng của Tuấn Khải thôi và bọn anh đến đây còn thông báo một việc." Vương Nguyên nói.

"Việc gì thế ạ?" Linh hỏi.

"Công ty có thưởng cho bọn anh 6 vé đi du lịch Hàn Quốc. Đủ để cho bọn anh, em và cô chú đi nhưng cô chú lại không đi. Nên cần tìm thêm hai người nữa đi cùng." Thiên Ti giải thích.

"Hay là cho Đình Đình và Từ Vy đi cùng được không?" Bỗng nhiên một ý nghĩ lóe lên trong đầu Linh.

"Hai cô bé hôm nọ á? Cũng được đấy chứ." Vương Nguyên hỏi.

"Ừ. Hai cô bé đó vui tính đấy." Thiên Ti cũng đồng tình với Vương Nguyên.

"Vâng. Để mai em bảo cho 2 bạn đấy. Mà bao giờ đi ạ?"

"Chủ nhật tuần này." Tuấn Khải trả lời thay cho Vương Nguyên và Thiên Ti.

"Linh ơi! Buổi họp báo ra mắt hôm nay bị hoãn sang tuần sau rồi. Cháu không phải đi làm tóc với cô nữa đâu." Bà Hồng đang làm bữa tối trong bếp nói vọng ra.

"Dạ vâng. Vậy cháu đi tắm trước rồi xuống phụ cô ạ." Linh nói xong rồi đi lên phòng.

Sáng hôm sau..... Linh bước xuống nhà thì thấy Khải.

"Cô nhanh ăn sáng rồi đi với tôi." Khải nói khi nhìn thấy Linh.

"Đi đâu cơ? Tôi phải đi học mà." Linh hỏi.

"Cô giờ đã là quản lý riêng của tôi rồi thấy. Tôi đã xin trường cho cô nghỉ buổi hôm nay rồi. Hôm nay tôi có một buổi biểu diễn, cô phải đi cùng tôi."

Linh "ừ" và không nói gì thêm chỉ ngồi ăn sáng. Cô vừa rửa tay xong thì chiếc xe hàng ngày vẫn đưa đón Khải đi làm đến trước cửa.

"Đi thôi." Khải nói với cô rồi đi ra cổng.

"Đợi tôi với." Linh xách túi chạy theo.

"Chào em." Vương Nguyên và Thiên Ti chào Linh khi cô vừa bước lên xe.

"Chào hai anh." Linh mỉm cười chào lại.

"Anh Khải sướng thật có quản lý riêng còn bọn em thì không. Đúng là giám đốc thiên vị anh rồi." Thiên Ti nói.

"Đúng đấy. Nếu Linh là quản lý riêng của anh thì tốt nhỉ?" Vương Nguyên quay ra nói và mỉm cười với Linh, cô cũng mỉm cười lại với Vương Nguyên.

Khải lạnh lùng không trả lời. Cả quãng đường chẳng ai nói câu gì nữa. Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại trước một tòa nhà lớn.

Linh cùng với ba chàng trai của TFBoys bước xuống. Bao nhiêu là phóng viên, nhà báo chụp ảnh họ liên tục. Tiếng máy ảnh vang lên không ngớt. Đám bảo vệ đứng ở cửa chặn hết đám phóng viên, nhà báo lại nên khi họ vào trong không còn phóng viên nào nữa.

Không ngờ hôm nay Dương Thiên Lam cũng xin nghỉ phép để đi xem Khải biểu diễn. Cô ta là khách víp nên đi đâu trong đây cũng được.

"Anh Khải. Em nhớ anh nhiều lắm. Có biết vì anh em phải nghỉ buổi học hôm nay không?" Dương Thiên Lam định chạy đến ôm lấy Khải nhưng Khải nhanh chân đã lùi ra xa.

"Chào tiểu thư. Cảm ơn tiểu thư vì đã nghỉ một buổi học đến xem tôi biểu diễn. Xin tiểu thư giữ khoảng cách." Khải lạnh lùng với cô ta.

"Em đã báo anh đừng gọi em là tiểu thư nữa mà. Gọi em là Thiên Lam." Thiên Lam làm nũng.

Khải không nói gì đi luôn để mặc Thiên Lam đứng đấy. Lúc Linh đi qua cô ta, cô cảm nhận được ánh mắt sắc lạnh và luồng ám khí tỏa ra từ Dương Thiên Lam nhìn về phía cô.

Cô ngồi ở hàng ghế đầu xem anh biểu diễn. Từ vũ đạo, lời bài hát.... đều cuốn hút cô. Khiến cô chăm chú xem. Linh nhận được tin nhắn của số lạ có nội dung sau: "Chào bạn. Mình là fans hâm mộ của bạn. Bạn có thể đến chỗ đèn chùm kia được không. Mình muốn gặp bạn." Chỗ đèn chùm ở ngay bên trong cánh gà, đèn chùm đó dành để trang trí sân khấu nhưng hôm nay lại khôn cần nên để trong cánh gà. Linh đứng ngay giữa cái đèn ngó quanh xem người nhắn tin cho cô đâu. Bỗng nhiên chiếc đèn chùm trên đầu cô rơi xuống và Linh không hề để ý. Khải đang biểu diễn anh nhìn chỗ Linh ngồi không thấy cô đâu, bất giác anh quay ra nhìn trong cánh gà. Khải ngừng tất cả mọi thứ anh đang biểu diễn trên sân khấu để chạy vào trong. Vương Nguyên và Thiên Ti nhìn theo anh cũng dừng luôn khiến khán giả tò mò lên chạy lên sân khấu để nhìn. Khải chạy đến ôm Linh lao về phía trước. Chiếc đèn chùm rơi xuống "choang", kính bắn tung tóe. Tất cả mọi người trong phòng đều kinh hãi riêng chỉ có một người rất tức giận vì Linh đã không làm sao còn được Khải cứu.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chuyển du lịch (phần 1)

Khải chạy đến ôm Linh lao về phía trước. Chiếc đèn chùm rơi xuống " choang", kính bắn tung tóe. Tất cả mọi người trong phòng đều kinh hãi riêng chỉ có một người rất tức giận vì Linh đã không làm sao còn được Khải cứu.

" Cô có làm sao không?" Khải lo lắng cho Linh và kéo cô dậy.

" Tôi không sao." Linh đứng dậy.

" Em có làm sao không?" Vương Nguyên và Thiên Ti chạy đến.

" Xin lỗi đã làm mọi người lo lắng. Mọi người ra biểu diễn tiếp đi, em không sao đâu."

" Ủ. Vậy cô ngồi đây nghỉ ngơi đi, tôi ra biểu diễn tiếp đây."

" Xin lỗi mọi người vì có một sự cố trong cánh gà đã khiến buổi biểu diễn bị gián đoạn. Chúng tôi xin tiếp tục buổi biểu diễn. Mời mọi người ổn định chỗ ngồi." Khải nói rồi nhạc được bật lên.

Trong cánh gà.....

" Em không sao chứ?" Quản lý Nhâm Kiều Kiều hỏi.

" Dạ, em không sao. Cảm ơn chị đã quan tâm. Chị là....."

" Chị quên chưa giới thiệu. Chị là Nhâm Kiều Kiều, quản lý chính của nhóm." Nhâm Kiều Kiều giờ tay ra để bắt tay với Linh.

" Dạ em chào chị. Em là Ngọc Linh, quản lý riêng của Vương Tuấn Khải." Linh bắt tay với Kiều Kiều.

" Ủ, chị biết em rồi." Nhâm Kiều Kiều mỉm cười thân thiện với Linh.

Về đến nhà, Khải cởi áo khoác ngoài ra để lộ vết thương mà mảnh thủy tinh của đèn chùm đã đâm vào tay anh khi anh cứu Linh. Vết thương dài khoảng 5 cm

" Anh bị sao vậy? Đưa đây tôi xem nào." Linh phát hiện ra liền giắt lấy tay của Khải.

" Không sao đâu chắc là do mảnh thủy tinh của đèn chùm cửa vào." Khải trả lời.

" Đau như vậy mà anh vẫn biểu diễn được sao. Chờ đây để tôi đi lấy bông băng." Linh nói rồi đi tìm bông băng.

" Lần sao bị vậy anh phải báo tôi băng lại cho rồi mới biểu diễn chứ. Dù gì tôi cũng là quản lý riêng của anh." Linh cầm hộp bông băng đến chỗ Khải. Cô từ từ lau vết thương cho anh.

" Á Á đau. Cô nhẹ tay chút." Khải đau đớn.

" Nhẹ nhất có thể rồi đây. Xong rồi này. Từ sau cẩn thận hơn đây." Linh đứng dậy cất hộp bông băng rồi định đi lên tầng thì bỗng nhiên cô quay lại.

" Mà này. Cảm ơn anh vì chuyện hôm nay." Nói xong Linh ngượng ngùng đi lên.

Khải nghe xong sau khi Linh quay đi anh nở một nụ cười để lộ chiếc răng khểnh.

Bỗng chuông điện thoại của anh reo lên. Đó là điện thoại của bên kiểm tra hiện trường. Họ đã xem lại máy quay chống trộm và phát hiện ra Dương Thiên Lam là người cố tình làm vậy. Nhưng cô ta là con gái của Dương Thiên Minh, tổng giám đốc đầu tư một phần vào công ty TF entertainment nên chuyện này sẽ không tra cứu nữa. Tuấn Khải nghe xong vốn đã không thích Dương Thiên Lam rồi, giờ anh còn ghê tởm cô ta vì giờ trở làm hành vi hèn hạ như vậy.

Hôm sau cô đến trường.....

" Chào quản lý riêng của Vương Tuấn Khải." Từ Vy làm điệu bộ cúi chào trông rất buồn cười.

" Trời ơi!! Cậu chào hần hoi không được à." Linh phì cười nhìn Từ Vy.

" Hôm qua cậu có sao không? Cũng may nhờ Tuấn Khải không thì giờ này cậu không đứng đây được đâu." Đình Đình hỏi thăm Linh và giờ bài báo với dòng tít "*Quản lý riêng của Vương Tuấn Khải (TFboys) suýt bị đèn chùm rơi trúng.*" Và một bài báo cách bài báo này trước đó mấy tiếng "*Quản lý riêng của Vương Tuấn Khải (TFboys) lần đầu xuất hiện trước công chúng*" với nội dung như sau "*Quản lý riêng của anh chàng trưởng nhóm TFBoys Vương Tuấn Khải lần đầu xuất hiện trước công chúng. Cô còn xinh hơn trong ảnh.....*"

" Ủ. Mình cũng cảm ơn anh ta rồi. Anh ta đúng là giỏi thật. Bị thương ở tay vì mảnh thủy tinh cửa vào mà vẫn biểu diễn được." Linh nói.

" Vậy làm sao chiếc đèn chùm rơi vậy?" Từ Vy tò mò.

" Mình cũng không biết. Hiện nay họ đang điều tra. Nhưng còn có điều lạ nữa."

" Điều gì cơ?" Đình Đình hỏi.

Linh kể lại cho Đình Đình và Từ Vy nghe về Dương Thiên Lam cũng có mặt ở đó cùng với tin nhắn lạ.

" Có khi nào là cô ta làm không?" Đình Đình nghi ngờ.

" Mình cũng nghĩ là cô ta. Nhưng hiện giờ chưa có chứng cứ. Đợi công ty điều tra đã." Linh trả lời.

" Điều tra gì nữa. Chỉ có thể là cô ta thôi." Từ Vy hậm hực.(Từ Vy nói rất đúng. Sự thật đúng là như vậy.)

" Thôi chúng ta vào lớp đi. Tớ có chuyện này muốn nói với các cậu." Linh nói rồi cùng Đình Đình và Từ Vy đi vào lớp.

" CÁI GÌ?? Bọn tớ.....bọn tớ.....bọn tớ được đi du lịch cùng với TFBoys sao?" Từ Vy nói không nên lời.

" Suyt!! Nói bé thôi. Mọi người nghe được giờ. May có tớ các cậu mới được đi đấy. Các cậu có cơ hội tự xin chữ kí không cần nhờ tớ rồi đấy nhá. Tự xin sẽ ý nghĩa hơn." Linh nói.

" Thật sao?? Trời oi!!! Sướng quá!! Cảm ơn cậu nhiều lắm!!!!" Đình Đình sung sướng ôm lấy Linh.

" Thôi thôi bỏ tớ ra nào. Chủ nhật tuần này đi đấy. Sẽ đi 5 ngày nên các cậu viết đơn xin nghỉ học giúp tớ luôn đi. Chủ nhật 6h30 tập trung tại nhà Tuấn Khải." Linh nhắc nhở hai cô bạn.

5h30 sáng chủ nhật..... Linh thức dậy, cô lấy chiếc vali ra sắp quần áo và đồ dùng cá nhân vào.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy trễ vai có dây màu trắng không quá đầu gối rất tôn dáng,đề lộ đôi vai trắng và đôi chân dài trắng không tì vết của cô. Chiếc túi xách đeo chéo màu đen vẫn như mọi khi, chiếc mũ vành nhỏ màu trắng có nơ đen và đôi giày búp bê đế cao màu đen. (mỗi hai màu đen trắng ^^). Cô trang điểm nhẹ rồi đi xuống nhà ăn sáng. Khải cũng chỉ mặc một chiếc áo thun trắng xộc đen, khoác chiếc áo sơ mi trắng ra bên ngoài,mặc một chiếc quần bò đen và đi đôi giày thể thao trắng. (Sao hai người này giống nhau vậy. Mỗi hai màu trắng đen.^^)

" Hai đứa đi chơi vui về nhé!Đi về nhớ mua quà cho mọi người đấy." Ông Kiệt vui vẻ nói.

" Vâng." Linh trả lời ông.

" Bố với mẹ ở nhà cũng vui về. Mấy khi bố mẹ mới có thời gian riêng tư ^^." Khải cười tươi rói.

" Cái thằng này." Bà Hồng cốc đầu Khải.

Đúng 6h30 Vương Nguyên, Thiên Tì, Đình Đình và Từ Vy đã có mặt ở nhà của Tuấn Khải. Đình Đình và Từ Vy hôm nay rất xinh đẹp khiến Vương Nguyên và Thiên Tì cứ ngắm mãi. (Quên chưa tả ngoại hình của Đình Đình và Từ Vy. Vậy nhân đây mình xin tả luôn.)

Đình Đình có mái tóc dài đen để xõa ngang vai với mái bằng chéo, ba vòng của cô cũng chuẩn (nhưng thua Linh),mặt tròn, môi hồng tự nhiên, làn da trắng, chiều cao chỉ hơn 1m70 chút. Cô mặc một chiếc áo crop top trắng in chữ Girl đen, một chiếc quần short và đôi giày thể thao đế cao màu trắng. Từ Vy mái tóc ép cúp ngang vai màu nâu với mái bằng, ba vòng của cô chuẩn (cũng thua Linh), khuôn mặt trái xoan, môi đỏ mọng, làn da trắng không tì vết. Cô cao gần bằng Đình Đình. Cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần bò đen và cũng đi giày thể thao đế cao trắng.

" Mấy đứa ra sân bay đi cho kịp giờ không muộn đấy." Bà Hồng nhắc nhở.

"Vâng.Chúng cháu chào cô chú ạ." Linh, Vương Nguyên, Thiên Tì, Đình Đình và Từ Vy chào rồi đi ra cổng chỗ chiếc xe đang đợi chúng.

" Con chào bố mẹ con đi." Tuấn Khải cũng chào rồi đi theo.

Chiếc xe chờ Tuấn Khải cùng mọi người đi vào sân bay.Cả bọn bước xuống khỏi xe bao nhiêu là ánh mắt nhìn theo. Mọi người đều trầm trồ vì sắc đẹp của 6 người.Cả bọn như 3 nàng công chúa và 3 chàng hoàng tử đi với nhau. Dù hóa trang kĩ nhưng fans vẫn nhận ra nên khó khăn lắm cả bọn mới vào được trong máy bay để ổn định chỗ ngồi. Chỗ ngồi của 6 người được sắp xếp như sau: Linh ngồi cạnh Tuấn Khải, Đình Đình ngồi cạnh Vương Nguyên, Từ Vy ngồi cạnh Thiên Tì.

Chuyến bay cất cánh được 30 phút. Linh buồn ngủ và cũng ngủ gục vào vai Khải như lần trước. Anh quay ra nhìn cô bất giác mỉm cười nhớ lại lần đầu anh gặp cô cũng trên máy bay và cô cũng mượn vai anh ngủ như vậy. Đình Đình và Từ Vy cũng ngủ gục theo, đều dựa vào vai Vương Nguyên và Thiên Tì để ngủ. Thế là 3 "nàng công chúa" mượn vai của 3 "chàng hoàng tử" ngủ rồi.

Chuyến bay cất cánh. 3 nàng được 3 chàng đánh thức dậy lấy hành lý đi xuống sân bay.

" Đây đây là lần thứ hai cô mượn vai tôi để ngủ đấy. Cảm ơn đi." Khải nói với Linh.

" Cảm ơn anh. Được chưa." Linh mới ngủ dậy nên còn mơ màng.

Công ty vì để cho cả bọn tự do nên chỉ cho vé máy bay và ít tiền để tự thuê khách sạn. Cả bọn đi quanh Seoul một lúc rồi cũng chọn được khách sạn sang trọng và tốt nhất.

" Há?? Còn mỗi 3 phòng thôi sao?" Khải ngạc nhiên khi nghe tiếp tân nói.(Nói bằng tiếng anh)

" Vâng thưa quý khách. Tại vì đang lúc đắt khách ạ." Chị tiếp tân lễ phép.(Nói bằng tiếng anh)

" Phải sao giờ. Hay chúng ta đi khách sạn khác. Mỗi phòng chỉ đủ 2 người thôi." Vương Nguyên nói với mọi người.

" Nhưng bây giờ đi tìm khách sạn khác sẽ khó đây. Khách sạn này tốt nhất rồi còn có tầm nhìn đẹp. Mà sẽ trễ chuyến đi chơi chiều nay của chúng ta." Đình Đình lo ngại.

" Không sao. Giờ anh có cách rồi." Khải nói rồi lấy ra 6 mảnh giấy có 3 màu.

" Bây giờ mọi người bốc thăm đi. Ai bốc trúng màu cùng nhau thì sẽ ở cùng phòng." Khải giơ ra trước để mọi người bốc.

Bốc xong cả bọn ngạc nhiên nhìn nhau vì kết quả thật bất ngờ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Chuyến du lịch (phần 2)

Bốc xong chúng nó ngạc nhiên nhìn nhau vì kết quả thật bất ngờ..

Linh với cùng phòng với Khải, Đình Đình cùng phòng với Vương Nguyên, Từ Vy cùng phòng với Thiên Tì.

" Há???? Tôi cùng phòng với anh sao?" Linh hét lên ngạc nhiên.

" Thôi kết quả đã vậy thì chúng ta đi đặt phòng thôi." Khải nói rồi quay đi đến chỗ quầy tiếp tân nhận chìa khóa phòng.

Nhận phòng xong, người nào người đẩy vào phòng đều sắp xếp hành lý ra.

"Sắp xếp đồ đạc xong chưa? Chúng ta sang rủ mấy người còn lại đi lượn quanh tí đi." Khải hỏi Linh khi cô đi ra từ phòng tắm.

"Xong rồi." Linh trả lời anh.

Cả bọn bước ra ngoài với không khí mát lạnh của Hàn Quốc. Đi quanh một vòng ngắm thành phố Seoul rồi trở về khách sạn ăn trưa. Ăn xong cả bọn lại đi chơi luôn. Cả bọn vào công viên giải trí, chơi hết tất cả trò chơi, chụp ảnh, selfie đủ kiểu. Cuối cùng cũng mệt nên quay trở về khách sạn.

Tại phòng của Linh và Khải.

"Cô tắm trước đi. Xong rồi còn xuống ăn tối." Khải nói rồi ngồi lên giường chơi game.

"Ừ." Linh nói rồi bước vào phòng tắm đóng cửa lại.

Tại phòng của Đình Đình và Vương Nguyên. Vương Nguyên cũng nhường Đình Đình tắm trước và Thiên Ti cũng nhường Từ Vy.

Khi Linh tắm xong, đến lượt Khải vào tắm. Ngồi trong phòng mãi chán, cô bước ra ngoài phòng thì thấy Đình Đình và Từ Vy đang đứng hóng mát ở đó.

"Hai cậu cũng tắm rồi à?" Linh hỏi khi vừa đóng cửa phòng lại.

"Ừ. Đây là buổi đi chơi đáng nhớ nhất của tớ." Từ Vy không giấu nổi vẻ sung sướng.

"Công nhận vui thật. Đã được đi chơi cùng bạn thân lại còn được đi cùng thần tượng của mình nữa. Đúng là tuyệt vời hết sức." Đình Đình mọi ngày là một cô gái ít biểu cảm giờ lại rất nhí nhảnh.

"Thế các cậu xin chữ kí chưa?" Linh hỏi.

"Ý quên mất!! Thôi để tớ. Thời gian còn dài mà. Hi hi." Từ Vy cười toe toét.

"Đúng đấy. Chữ kí thì xin lúc nào chả được." Đình Đình đồng tình với Từ Vy.

Bỗng nhiên điện thoại của cô reo lên.

"A lô bố à?"

"Bố đây. Đi chơi với 3 anh chàng ca sĩ vui không con. Công việc quản lý riêng của anh chàng Vương Vương gì đó thế nào?" Bố cô cười hỏi.

"Bố biết rồi sao? Mẹ có biết không bố?" Cô nhớ ra 2 anh chàng vệ sĩ luôn báo thông tin của cô. Mẹ cô mà biết thì cô cũng bị chửi vì không lo học hành, còn cả chuyện làm quản lý riêng nữa.

"Mẹ không biết. Hôm 2 anh chàng vệ sĩ báo tin mẹ đi vắng nên bố nhận tin. Yên tâm bố sẽ giữ kín chuyện này cho. Nhưng nhớ phải học hành chăm chỉ vào đấy."

"Dạ vâng. Con yêu bố nhất. Cảm ơn bố nhiều."

"Ừ. Mà này yêu đương gì thì để học xong rồi yêu đấy nhá." Ông cười.

"Bố này. Con làm gì yêu anh ta chứ. Con đã bảo là sẽ không lấy chồng để chăm sóc bố mẹ mà."

"Hi hi thôi con chào bố. Con đi ăn tối đây."

"Ừ. Đi ăn đi. Nhưng bố con là quản lý riêng của anh chàng nổi tiếng đó thì không biết bố có ngăn được mẹ con đọc báo không ý. Nên là con cứ chuẩn bị sẵn tinh thần đi." Ông trêu Linh.

"Vâng. Con chào bố."

"Ai gọi vậy?" Từ Vy hỏi cô khi vừa tắt máy.

"Bố tớ gọi." Linh trả lời.

Đúng lúc đẩy cửa phòng của 3 phòng bật mở. 3 "chàng hoàng tử" của chúng ta bước ra.

"Đi ăn tối thôi." Vương Nguyên tươi cười nói.

Nói rồi cả bọn lần lượt đi xuống dưới bằng thang máy.

Ăn xong cả bọn lại đi chơi. Đã đến Seoul mà không đi Namsan thì hơi phí nên cả bọn quyết định đi Namsan một chuyến.

Cảnh Namsan dù sáng hay tối đều rất đẹp.

"Oa. Đẹp quá!! Trên đây mát thật." Linh thích thú dang hai tay như ôm trọn bầu không khí trong lành.

"Còn nhiều thứ đẹp và thú vị hơn mà cô chưa khám phá thôi." Khải nhếch mép cười.

"Đúng đấy. Đất nước này nhiều thứ đẹp và thú vị lắm." Đình Đình từ đâu nhảy ra.

Chủ yếu Namsan là một nơi để các cặp tình nhân đến để khóa tình yêu của mình lại, mong muốn tình yêu của nhau được khóa lại. Nhưng cả bọn chỉ đến đây để ngắm cảnh. Đứng từ trên đây nhìn xuống Seoul buổi tối rất đẹp.

Đi chơi hơn 1 h đêm cả bọn mới về lại khách sạn. Bây giờ mới là lúc khó sử nhất là chỗ ngủ. Mỗi phòng chỉ có một chiếc giường.

Phòng của Linh và Khải.....

"Này anh! Xuống sofa ngủ đi." Linh lấy một cái gối đập vào người Khải.

"Cô đi mà xuống đấy ngủ. Tôi chưa bao giờ ngủ dưới sofa nên không quen." Khải nói.

"Anh là đàn ông phải ga lăng tí chứ. Tôi là con gái ngủ dưới đấy không được. Hay anh muốn ngủ chung với tôi à." Nói rồi Linh định chui vào chăn thì bị Khải ngăn lại. (Công nhận Linh bạo thật)

"Được rồi. Tôi xuống đấy ngủ là được ý gì." Khải cầm lấy chiếc gối rồi ra sofa nằm.

Linh tắt điện chỉ để lại mỗi điện ngủ rồi cô trở lại chăn và đi ngủ.

Phòng của Đình Đình và Vương Nguyên.....

"Em ngủ trên giường đi. Để anh ngủ dưới sofa cho." Vương Nguyên lấy một chiếc gối nói với Đình Đình khi cô bước từ trong WC ra.

"Vâng. Chúc anh ngủ ngon." Đình Đình nói.

"Ừ. Em cũng vậy."

Phòng của Thiên Ti và Từ Vy.....

"Em ra sofa ngủ đây. Em nằm sofa quen rồi nên ngủ được còn anh chắc không quen." Nói rồi Từ Vy lấy một chiếc gối ra đấy nằm.

"Không được đâu. Em là con gái mà. Nằm đâu chả ngủ được. Em lên giường đi, để anh ngủ sofa." Thiên Ti cũng lấy một chiếc gối đến cạnh Từ Vy.

"Thì anh bảo nằm đâu chả ngủ được. Thôi em ngủ đây. Chúc anh ngủ ngon." Từ Vy nói xong nằm ngủ luôn.

Thiên Ti nhìn cô mỉm cười rồi trở về giường.

Đêm đến..... Khải nằm sofa không quen nên mãi chưa ngủ được. Đã thế trời đêm hôm nay khá lạnh. Khải đành phải ôm gối rón rén đi đến cạnh giường. Sau khi xác định được Linh đã ngủ say Khải liền chui vào chăn nằm cạnh cô nhưng Khải đã đặt một chiếc gối ôm ở giữa để ngăn cách.(Trời Khải ca bạo không kém)

Đình Đình vẫn chưa ngủ. Cô nhồm dậy ngó Vương Nguyên đang nằm trên sofa. Cô nhẹ nhàng lấy chăn đến cạnh đắp nhẹ lên người anh. Vương Nguyên giống Tuấn Khải nằm không quen nên chưa ngủ được nên anh đã thấy hết được hành động của Đình Đình. Khi Đình Đình chỗ lại giường. Anh khẽ mỉm cười. Đợi cô ngủ say rồi anh lại mang chăn đắp lại cho cô. (Đắp qua đắp lại, mệt thật -_- nhưng mà ga lăng thật ^^)

Thiên Ti cũng chưa ngủ được mặc dù anh ngủ trên giường. Anh ngồi dậy nhìn Từ Vy. Hóa ra là lo cho cô nên anh không ngủ được. Anh đến bên cô, ngắm vẻ đáng yêu lúc ngủ của cô một lúc rồi nhẹ nhàng bế cô lên giường, đắp chăn cho cô rồi anh ra ghế sofa nằm.

4h sáng..... Đình Đình mở mắt ra, thấy Vương Nguyên quần áo chỉnh tề ngồi ở ghế sofa.

"Anh Vương Nguyên dậy sớm vậy? Ủa sao em lại đắp chăn vậy?" Đình Đình nhận ra mình đang đắp chăn liền hỏi.

"Thì anh dậy vốn thấy em đắp rồi mà? Có chuyện gì à?" Vương Nguyên giả vờ như không biết.

"Em nhớ là em đã...." Cô định nói thêm câu "đắp chăn cho anh mà" nhưng vì nhìn thấy Vương Nguyên đang nhìn cô chờ cô nói thì cô lại ngại không nói gì thêm.

"Chắc em nhầm. Em đi thay quần áo còn gọi mọi người dậy đây." Nói rồi cô chạy vào phòng tắm đóng cửa lại. Vương Nguyên nhìn theo cô mỉm cười.

Từ Vy bị tiếng động làm cô thức giấc.

"Anh làm em thức giấc à? Anh xin lỗi." Thiên Ti nói khi nhìn thấy Từ Vy thức dậy.

"Dạ. Không sao. Dù gì trời cũng sáng rồi mà. Ở sao em lại nằm trên giường?" Từ Vy bây giờ mới nhận ra mình nằm trên giường.

"Tại anh lo em cảm lạnh nên bế em lên giường nằm."

"Ồ vậy à. Cảm ơn anh. Anh có ngủ được không ạ." Từ Vy hỏi.

"Nằm đâu chả ngủ được. Thôi em thay quần áo đi còn gọi mọi người dậy." Thiên Ti cười.

"Vâng." Từ Vy bước xuống giường đi vào nhà tắm.

Linh cảm thấy mình đang ôm một thứ mềm mềm ấm ấm, cô liền mở mắt ra nhìn. Thì ra chiếc gối ôm bị cô làm rơi xuống đất nên thứ cô đang ôm bây giờ là Tuấn Khải.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA Vương Tuấn Khải sao anh lại nằm đây? Tên chết tiệt này." Linh ngồi dậy đẩy anh ra. Cú đẩy mạnh của cô khiến anh ngã xuống đất.

"Ai da!! Cô làm cái trò gì mà mới sáng đã la om sòm lên vậy? Không để cho người khác ngủ à?" Khải ngáp ngủ.

"Hôm qua anh ngủ ở sofa mà tại sao hôm nay lại nằm trên giường hả? Anh lại lợi dụng lúc tôi ngủ làm gì đúng không?" Linh tra hỏi anh.

"Sao đầu óc cô đen tối vậy? Toàn nghĩ linh tinh. Tôi ngủ không quen với lạnh quá tôi mới lên đây nằm. Mà tôi để gối ôm ở giữa rồi còn gì, ai mượn cô đập nó xuống đất làm gì. Thôi để tôi ngủ tiếp." Khải nói rồi chui vào chăn định ngủ tiếp.

"Cái tên này!!!! Anh còn dám ngủ tiếp à. Dậy, dậy mau cho tôi." Linh ngồi trên giường lay Khải liên tục. Không may cô mất đà ngã lên người anh.

Đúng lúc đó cửa phòng bật mở. Đó là Vương Nguyên, Thiên Ti, Đình Đình và Từ Vy đi gọi hai người dậy thì chứng kiến một cảnh rất khó đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 14: Thiếu gia hoàng thế anh

Đúng lúc đó cửa phòng bật mở. Đó là Đình Đình, Vương Nguyên, Thiên Ti và Từ Vy đi gọi hai người dậy nhìn thấy trong phòng cảnh tượng lúc đó. Ai cũng mắt chữ A mồm chữ O nhìn hai người và Linh và Khải cũng thế

" Xin lỗi !! Lâm phiền hai người rồi. Hai người dậy đi. Rồi đi ngắm mặt trời mọc." Vương Nguyên cười tủm tỉm nói rồi đóng cửa phòng lại.

" Tất cả là tại anh đấy. Tên biến thái này!! Bị hiểu lầm rồi đó. Ti đi mà giải thích với họ." Linh ngồi dậy đánh anh một phát rồi đi vào phòng tắm làm VSCN.(vệ sinh cá nhân).

" Nay mọi người không được hiểu lầm đấy. Thực ra vừa nãy là do mình không may ngã lên anh ta thôi." Linh vừa ra khỏi phòng đã giải thích với mọi người.

" Chứng minh đi. Không có nhân chứng à nha nên không thể biết được hai người làm gì." Từ Vy trêu Linh.

" Đúng đấy. Trăm nghe không bằng mắt thấy. Bọn tớ nhìn thấy gì thì nghĩ như vậy thôi." Đình Đình cũng hòa theo Từ Vy trêu Linh. Khiến cô khó mở lời.

" Thôi đừng trêu em ấy nữa. Em ấy nói sao thì như vậy." Thiên Ti giải vây cho Linh.

Cả bọn đi ăn sáng rồi ra biển chơi. Đi dạo dọc quanh bờ biển ngắm mặt trời mọc.

19h tối..... Phòng của Đình Đình và Vương Nguyên.

" Anh Vương Nguyên. Thực ra em cũng là một tử điệp thảo. Hâm mộ anh từ lâu rồi. Anh cho em xin chữ kí được không?" Đình Đình e dè đưa một quyển sổ và một cái bút về phía Vương Nguyên.

" Em cũng là tử điệp thảo sao. Anh thật vinh hạnh khi có một tử điệp thảo xinh đẹp như em. Được rồi anh sẽ kí giúp em." Vương Nguyên cười lấy quyển sổ và cái bút từ tay Đình Đình. Những lời Vương Nguyên nói khiến Đình Đình vừa vui vừa ngại ngùng.

Phòng của Từ Vy và Thiên Ti.....

" Anh Thiên Ti. Anh cho em xin chữ kí được không?" Từ Vy đưa ra một cái ảnh của Thiên Ti và đưa về phía anh.

" Em là tử điệp thảo sao?" Thiên Ti đang chơi game ngược lên hỏi.

" Vâng. Nhưng trong nhóm em thích nhất là anh." Từ Vy cười.

" Được rồi. Anh sẽ kí giúp em." Thiên Ti cười tươi rồi khiến Từ Vy ngậy ra một lúc.

Thế là 5 ngày du lịch đã trôi qua. Cả bọn lên máy bay quay trở về nước.

" Cháu chào cô chú." Linh kéo vali vào nhà thấy bố mẹ Khải đang ngồi đó liền chào.

" Con chào bố mẹ." Khải cũng chào theo Linh.

" Đi chơi vui không hai đứa?" Bà Hồng hỏi.

" Dạ cũng vui ạ." Linh trả lời.

Khải thì không nói gì vì Linh đã trả lời thay rồi.

" Cô ơi!! Cháu có quà cho cô này." Linh lôi trong túi ra một chiếc khăn màu tím rất đẹp và mang đến chỗ bà Hồng.

" Cảm ơn cháu." Bà Hồng nhận chiếc khăn mỉm cười.

" Còn chú, cháu tặng chú cái này." Linh đưa cho ông Kiệt một chiếc áo sơ mi sang trọng.

" Chú cũng có quà sao? Cảm ơn cháu. Thế còn Tuấn Khải, quà của con đâu?" Ông Kiệt quay sang nhìn Khải với vẻ trêu chọc.

" Quà của con là đây còn gì. Con góp tiền mua quà cùng với cô ta và còn nói cho cô ta biết xem bố mẹ thích gì." Khải nói.

" Thế à? Chiếc khăn này sẽ là chiếc khăn đẹp nhất mẹ từng có đấy." Bà Hồng cười.

" Tối mai có buổi họp báo ra mắt đấy. Hai đứa chuẩn bị tốt đấy. Mai con dẫn Linh đi mua một bộ đẹp và sang trọng nhé. Mai mẹ có việc bận rồi. Cũng muộn rồi hai đứa đi tắm đi rồi xuống ăn tối." Bà Hồng dặn.

" Vâng" Khải với Linh đáp lại bà rồi đi lên tầng.

Sáng hôm sau..... Linh đi đến công trường thì gặp Đình Đình và Từ Vy như mọi hôm.

" Hôm qua đi chơi về mệt không?" Linh hỏi.

" Mệt chứ. Mỏi hết cả người đây này." Từ Vy ngáp.

" Ủa tớ cũng vậy,hôm qua về ăn tối xong ngủ không biết trời đất đâu." Đình Đình nói.

" Mà này. Tớ nghe nói thiếu gia con của chủ tịch công ty kinh doanh bất động sản đứng thứ 2 TQ sẽ đến đây học hôm nay đấy." Từ Vy quên hết mệt mỏi nói.

" Tớ nghe nói anh ta đẹp trai lắm. Đứa con gái nào cũng chết mê chết mệt vì anh ta. Mà chắc anh ta không đẹp trai bằng Vương Nguyên của tớ đâu nhì." Đình Đình tiếp lời Từ Vy.

" Kệ anh ta. Việc gì phải quan tâm chứ. Mấy loại công tử, tiểu thư như Dương Thiên Lam thì đều giống nhau hết. Đẹp mỗi cái mặt còn dã tâm thì kinh khủng." Linh nói.

" Đúng đấy. Chắc anh ta cũng không phải loại người tốt đẹp gì." Từ Vy gật gù đồng tình.

" Mà các cậu xin được " Linh đang hỏi dò xem Đình Đình và Từ Vy xin được chữ kí chưa thì cô không may đâm 'sầm' vào một người con trai.

" Ai da..." Linh xoa đầu.

" Anh xin lỗi .Em không sao chứ? " Chàng trai đỡ Linh dậy.

" Dạ không sao đâu ạ." Linh cười với người con trai.

" Thiếu gia cậu có sao không? Cậu đi nhanh quá tôi không theo kịp." Một ông ngoài trung niên chạy đến.

" Tôi không sao mà. Tôi đã bảo không cần người theo tôi mà. Đi hết đi. Tôi đã không muốn học ở đây mà cứ bắt là sao?" Chàng trai nói với vẻ bức bối khiến ông ta sợ run người.

" Dạ đây là chỉ thị của ông chủ ạ." Ông lão nói.

Linh đang mài xoa trán không để ý người trước mặt mình. Đình Đình với Từ Vy nhìn chăm chăm chàng trai không rời mắt.

" Này các cậu đi thôi. Gì mà đứng đờ ra đấy vậy?" Linh giục Đình Đình và Từ Vy.

" Cậu không biết ai đây sao?" Từ Vy hỏi.

" Không. Sao?" Linh trả lời.

" Anh ta là Hoàng Thế Anh con trai của Hoàng Thế Minh. Người mà bọn tớ vừa mới nhắc đến đấy. Anh ta công nhận đẹp trai thật." Đình Đình ghé sát vào tai Linh nói và nhìn Thế Anh đang nói chuyện với ông kia. Ông kia chính là quản gia của anh.

Linh nghe Đình Đình nói rồi quay ra nhìn Thế Anh. Công nhận anh đẹp trai thật. Mái tóc anh xoắn màu nâu hạt dẻ, cao gần 1m80, da trắng như con gái, khuôn mặt tuấn tú.

" Ừ. Thôi chúng ta đi thôi."Linh nói rồi định đi thì bị Thế Anh lôi lại.

" Khoan đã anh còn chưa biết tên em. Anh là Hoàng Thế Anh. Anh 21 tuổi. Còn em?" Thế Anh cười tươi. Nụ cười này của anh đã làm bao trái tim thiếu nữ say mê nhưng không hề có tác dụng với Linh.

" Em tên là Ngọc Linh.Em 20 tuổi. Giờ em phải lên lớp rồi. Tạm biệt!" Nói rồi cô đi lên lớp cùng với Đình Đình và Từ Vy.

" Tôi sẽ học ở đây. Báo lại với bố tôi như vậy nhé. Mà ông xem cô gái vừa này học ở lớp nào báo hiệu trưởng cho tôi học ở lớp đó." Hoàng Thế Anh nhìn bóng Linh đi rồi nói với ông quản gia.

" Dạ vâng thưa cậu chủ."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: The second kiss

Vào lớp được một lúc thì cô giáo bước vào cùng với Hoàng Thế Anh. Cả lớp bỗng xôn xao lên, tiếng xì xào nổi lên rất nhiều.

" Lớp trật tự nào. Hôm nay chúng ta có học sinh mới. Đó là thiếu gia Hoàng Thế Anh." Cô giáo giới thiệu.

" Xin chào mọi người. Mình là Hoàng Thế Anh. Mong mọi người giúp đỡ." Hoàng Thế Anh nở nụ cười tươi rồi nhìn về phía Linh nhưng cô không hề để ý tới anh.

" Được rồi. Em muốn ngồi chỗ nào?" Cô giáo hỏi.

" Em muốn ngồi cạnh Ngọc Linh." Anh nói rồi vẫn nhìn chăm chăm về phía Linh.

" Được rồi. Ngọc Linh em ngồi dịch vào trong để Thế Anh ngồi ngoài." Cô giáo hướng về phía cô.

Linh nghe cô giáo nói liền ngẩng lên và cô bảo Đình Đình và Từ Vy dịch vào trong rồi cô cũng dịch theo. Thế Anh tươi cười bước lên chỗ Linh ngồi và ngồi xuống cạnh cô trước ánh mắt ghen tị của bao nhiêu nữ sinh trong lớp.

" Chào em. Chúng ta lại gặp nhau ở đây rồi." Thế Anh quay sang Linh.

" Chào anh." Linh mỉm cười lại chào anh. Với các chàng trai khác cô đều thân thiện và hiền lành (có vẻ như trừ Khải ca nhà mình ra) như Vương Nguyên, Thiên Ti nhưng riêng với Thế Anh cô lại lạnh lùng. Cô có cảm giác anh đang giả tạo, cô không hề có thiện cảm với anh.

Buổi học kết thúc.....Linh vừa bước ra khỏi cửa lớp cùng Đình Đình và Từ Vy thì bị Thế Anh chặn lại.

" Hôm nay em đi chơi với anh nhé!" Thế Anh mời Linh đi chơi với anh.

" Xin lỗi!!Em không đi được. Em có việc đi trước. Tạm biệt!!" Linh nói rồi cùng Đình Đình và Từ Vy đi.

"Em cứ chờ đi. Anh không tin là em không đi chơi với anh. Anh nhất định sẽ làm em thích anh." Thế Anh nhìn cô đi rồi nghĩ trong đầu.

Linh về đến nhà. Cô vừa bước vào đến nhà thì đã gặp Tuấn Khải ăn mặc rất chỉnh tề (rất soái) ngồi ở sofa xem TV.

"Linh về rồi à cháu? Lên đi tắm đi rồi Tiểu Khải dẫn cháu đi làm tóc và mua đồ. Cô có việc bận nên không đi cùng cháu được. Mất thẩm mỹ của Tiểu Khải cũng không tội đâu." Bà Hồng đang nấu bữa tối trong bếp nói vọng ra.

" Dạ vâng." Linh đáp lại bà Hồng rồi đi lên phòng.

"Mấy giờ cuộc họp bắt đầu?" Linh hỏi anh khi trên đường đến tiệm làm tóc.

"9h30." Khải trả lời cô.

"Muộn vậy?"

"Ừ. Về rồi còn có thời gian ăn tối rồi mới đi."

Tóc của Linh vẫn vậy, không thay đổi gì lắm, chỉ làm lại cho nó xoăn hơn và cô được thợ làm tóc buộc nửa lại. Khải chọn cho cô một chiếc đầm xòe đen có nơ, dài không quá đầu gối. Thời tiết khá lạnh nên anh chọn cô thêm một chiếc áo khoác nhẹ màu trắng và một chiếc quần tất mỏng màu đen. Lần này cô không đi giày nữa mà đi một đôi giày cao gót 5 phân màu đen. Lần đầu cô đi giày cao gót nên đi không quen, tập một lúc cô mới dần quen.

Sau khi chọn đồ xong, Linh mặc vào. Cô đi ra từ phòng thay đồ, Tuấn Khải đang ngồi ngẩng lên nhìn. Anh ngây người một lúc nhìn cô chăm chăm vì cô giờ như một thiên thần vậy. Nhìn cô một lúc anh nở nụ cười để lộ răng khểnh và giờ tay ra làm kí hiệu ok.

Cô và anh trở về nhà ăn tối rồi mới đi đến nơi họp báo.

Hơn 12h đêm anh và cô mới về..... Linh do mệt quá nên cô đã ngủ gục luôn trên xe trên đường về. Đến lúc về đến nhà rồi, Khải không nhớ gọi cô dậy đành cũng cố cô về phòng. Cả nhà đều im ắng vì muộn rồi mọi người đều đi ngủ hết.

Khải nhẹ nhàng đặt cô xuống giường, rồi định kéo chăn cho cô thì bỗng nhiên cô trở mình, vì tay anh còn để dưới gáy cô nên không may anh ngã về phía cô. Mũi anh và mũi của cô chạm nhau. Anh mở mắt tròn xoe nhìn cô đang ngủ. Đây là nụ hôn thứ hai của cô và anh rồi. Trời biết, đất biết, anh biết nhưng cô lại không hề biết.

Anh đắp chăn cho cô rồi trở về phòng.

Sáng hôm sau..... Linh dậy, cô thấy mình vẫn mặc nguyên bộ đồ hôm qua đi họp báo. Cô liền dậy làm VSCN rồi thay đồ để đi học.

"Hôm qua về muộn lắm à cháu? Mấy giờ về vậy?" Bà Hồng hỏi Linh khi cô vừa xuống nhà.

"Dạ cháu chỉ biết là lúc lên xe về là gần 12h đêm còn về lúc mấy giờ cháu không biết. Cháu ngủ gục nên chắc Khải đưa cháu về phòng." Linh trả lời bà.

"Ừ. Thôi cháu ăn sáng đi còn đi học."

"Vâng."

Linh đang trên đường đến trường thì một chiếc xe ô tô sang trọng màu đen vụt đến dừng cạnh cô. Hoàng Thế Anh mở cửa ô tô bước xuống.

"Em lên xe anh chở em đến trường." Thế Anh mỉm cười với Linh.

"Không cần đâu. Em thích đi bộ hơn, em không thích ngồi ô tô." Linh từ chối.

"Vậy nếu không phiền anh đi cùng em chứ?"

"Tùy anh thôi." Linh nói rồi bước đi.

Thế Anh ra hiệu cho chiếc xe ô tô đi còn anh đi bộ với cô.

"Em là du học sinh sao? Em đi du học mấy năm?" Thế Anh hỏi cô.

"Vâng. Em đi 6 năm." Linh trả lời anh.

"Vậy sao? Chắc nhớ nhà lắm nhỉ?"

"Vâng. Có thể hè em sẽ về thăm nhà."

Đi một lúc đã đến cổng trường. Đình Đình và Từ Vy đã đứng đợi cô sẵn ở đấy.

"Thôi chào em. Gặp lại ở trong lớp nhé." Thế Anh chào cô.

"Vâng. Chào anh."

Cuối buổi học Thế Anh lại mời cô đi ăn nhưng cô lại từ chối.

"Đi chơi cùng anh một buổi thôi." Thế Anh năn nỉ cô.

"Anh ấy mời cậu như vậy rồi thì đi cùng đi. Cậu cũng đâu có việc gì bận." Đình Đình xen vào.

"Thôi được rồi. Vậy 6h tối anh đón em ở cổng trường nhé." Linh đồng ý anh rồi đi.

"Ok em!! ^^" Thế Anh mỉm cười vui vẻ.

"Cháu chào cô chú ạ." Linh vừa vào nhà liền chào ông Kiệt và bà Hồng.

"Ừ. Cháu đi học về rồi đấy à." Ông Kiệt mỉm cười hiền lành.

"Tối nay cháu không ăn cơm ở nhà đâu ạ. Cháu ra ngoài đi chơi với bạn nên cô chú không cần nấu cơm cháu đâu ạ." Linh nói với hai ông bà.

"Thế à. Vậy hôm nay có mỗi hai cô chú ở nhà rồi. Tiểu Khải cũng có việc không về nhà ăn cơm tối." Bà Hồng nói.

"Vâng. Vậy cháu đi tắm để kịp giờ hẹn với bạn." Linh nói rồi đi tắm.

Lần này đi chơi cô cũng chỉ ăn mặc rất giản dị. Cô mặc một chiếc váy yếm xòe trắng, chiếc túi đeo chéo và đôi giày thể thao đế cao màu trắng như mọi khi.

Cô đứng đợi Thế Anh ở cổng trường khoảng 5 phút thì anh đến.

"Em lên xe đi. Đợi anh có lâu không?" Thế Anh xuống xe mở cửa cho cô vào.

"Cũng khoảng 5 phút thôi." Linh vào xe và trả lời anh.

Thế Anh chờ cô đến một nhà hàng sang trọng để ăn tối. Trong lúc ngồi ăn thấy cô có vẻ không vui nên anh đã kể những chuyện cười, chọc cười cô khiến cô cười rất vui vẻ. Cô tiếp xúc với anh thấy anh là một người khá vui tính và tốt bụng.

"Anh ấy không hề giống mấy công tử, tiểu thư kiêu căng, ngạo mạn như mình nghĩ. Chắc mình nghĩ oan cho anh ấy rồi." Linh nghĩ trong đầu. (Bản thân cô cũng là tiểu thư mà có như vậy đâu ^^)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Ghen (phần 1)

Linh được Thế Anh kể chuyện cười cho nghe nên cô cười suốt. Cô và anh nói chuyện và cười vui vẻ với nhau khiến một người từ xa ngồi chứng kiến hết sự việc rất là khó chịu. Đó là Vương Tuấn Khải. Hôm nay anh đi ăn tối cùng với Vương Nguyên và Thiên Ti. Tình cờ anh lại vào đúng nhà hàng ăn mà Linh với Thế Anh cũng ăn ở đấy.

"Anh Khải!! Anh nhìn gì vậy?" Vương Nguyên nhìn Khải rồi nhìn theo ánh mắt của Khải.

"Ừa. Linh đây mà. Ai bên cạnh em ấy vậy?" Thiên Ti cũng nhìn theo.

"Ai mà biết được." Khải giống như người đang tức giận trả lời.

"Ồ!! Anh Khải, có phải anh đang ghen đúng không?" Vương Nguyên nhìn chăm chăm mặt Tuấn Khải hỏi.

"Làm gì có đâu." Tuấn Khải bị hỏi giật mình trả lời.

"Bọn em ở với anh bao nhiêu năm rồi chả nhẽ lại không nhận ra à. Anh thích Linh rồi đúng không?" Thiên Ti ghé sát mặt mình vào mặt Khải.

"Mấy đứa nói linh tinh gì vậy? Anh đây chẳng thích ai cả. Anh đi ra kia một lúc rồi quay lại." Tuấn Khải nói mặt tỉnh bơ rồi đứng lên đi.

"Anh làm sao qua mắt bọn em được chứ." Vương Nguyên nhe răng cười nhìn Tuấn Khải đi xa.

"Đúng đấy. Nhất định là anh đang ghen khi thấy Linh đi với người kia." Thiên Ti gật đầu.

"Ồ. Đây có phải thiếu gia Hoàng Thế Anh, con trai tổng giám đốc Hoàng Thế Minh của công ty kinh doanh bất động sản đứng thứ 2 TQ." Vương Nguyên bỗng nhận ra.

"Thì ra là anh ta. Thấy bảo anh ta học cùng trường với Linh. Chắc mời em ấy đi ăn."

Ăn xong Linh với Thế Anh đứng dậy thanh toán rồi đi. Cùng lúc đó 3 anh chàng TFBoys cũng ăn xong.

"Anh dẫn em đi công viên nhé?" Thế Anh nói với cô.

"Tùy anh thôi." Cô trả lời anh.

Ở chỗ Vương Tuấn Khải...

"Này mấy đứa. Có muốn đi đâu chơi cho vui không?" Khải chán nản hỏi Vương Nguyên và Thiên Ti. Anh muốn đi chơi cho vui vẻ.

"Đi công viên trò chơi nhé." Thiên Ti góp ý.

"Được thôi. Đợi anh đi thanh toán đã." Khải nói rồi đến quầy thanh toán.

Thật trùng hợp là Linh và Thế Anh đến cùng công viên với 3 anh chàng TFBoys.

Sau khi Linh và Thế Anh chơi thử trò chơi tàu lượn siêu tốc xong liền ngồi xuống ăn kem ở một chỗ. Thế Anh định lợi dụng lúc này để nắm tay cô, anh dần dần dịch chuyển tay của mình đến gần tay của cô. Tuấn Khải ngồi cách hai người không xa, anh ngồi ngay ở bàn đằng sau. Nhìn thấy vậy, lần này Tuấn Khải không để yên nữa. Anh đứng dậy đi về phía Linh và Thế Anh nắm lấy tay Linh, kéo cô đứng dậy, khiến Thế Anh vụt mất cơ hội nắm tay cô.

"Này!! Sao cô lại ở đây. Cô là quản lý riêng của tôi phải theo tôi, cùng tôi làm việc chứ. Tí nữa tôi có buổi diễn rồi tìm mãi không thấy cô đâu. Đi về thôi." Khải tức giận càng nắm chặt tay Linh hơn (Khải ca bịa đây mọi người, anh có buổi diễn nào đâu. Bịa cho Linh về với anh ^^)

"Tôi có biết trước đâu. Sao anh không nói trước cho tôi? Mà tối nay nếu có lịch trình sao anh lại ở đây?" Linh cãi lại Khải.

" Nhưng cô là quản lý riêng của tôi thì phải tự biết lịch trình của tôi chứ. Tôi đến đây có việc." Khải quặc lại Linh.

" Chào anh. Tôi là Hoàng Thế Anh. Anh có phải là Vương Tuấn Khải không?" Thế Anh nói.

" Đúng. Tôi là Vương Tuấn Khải. Xin lỗi đã cắt ngang, đây là quản lý riêng của tôi. Cô ấy phải đi rồi. Lần sau có duyên thì gặp lại." Khải nói rồi nắm tay Linh định đi thì Thế Anh nắm lấy cánh tay Linh lôi lại.

" Anh có thể cho cô ấy nghỉ tối nay được không?" Thế Anh nhìn Khải.

" Không được."Khải nhìn lại Thế Anh. Hai người nhìn nhau chằm chằm. Linh bây giờ bị Tuấn Khải và Thế Anh nắm chặt lấy, mỗi người nắm lấy một bên tay như là đang tranh giành với nhau vậy. (Thì là vậy mờ ^^)

" Thôi không cần đâu. Xin lỗi anh. Lúc khác nếu có cơ hội thì em sẽ đi chơi với anh tiếp. Giờ em phải đi làm rồi. Tạm biệt." Linh gỡ tay cánh tay của mình ra khỏi Thế Anh và để Tuấn Khải nắm tay lôi đi. (Hờ hờ để Tuấn Khải nắm tay à. Sướng nhé!! ^^)

Thế Anh nhìn Linh và Khải đi rồi đành đi về.

" Chào hai anh." Linh chào Vương Nguyên và Thiên Ti khi Khải dẫn cô đến chỗ anh ngồi.

" Chào em." Vương Nguyên và Thiên Ti mỉm cười chào lại Linh.

" Hôm nay các anh có buổi diễn gì vậy? Máy giờ bắt đầu mà sao giờ các anh còn ở đây?" Linh hỏi.

Vương Nguyên và Thiên Ti ngồi đẩy từ nãy tới giờ chứng kiến hết mọi việc.

" Ủa. Có buổi diễn nào sao?" Vương Nguyên tùm tùm cười.

" Có lẽ em nghe nhầm lịch rồi đấy. Chắc ai thông báo nhầm cho em. Nhì?" Thiên Ti vừa nói và nhìn về phía Khải.

Linh rất thông minh nên khi nghe hai người nói vậy cô liền hiểu ra vấn đề.

" Anh lừa tôi sao?" Linh quay sang trừng mắt nhìn Khải.

" Tôi nói vậy để có lý do cô không đi chơi với anh ta nữa. Anh ta là thiếu gia nổi tiếng như vậy, đi chơi với bao nhiêu cô gái rồi. Chắc cô là người thứ một trăm bao nhiêu ấy.Tôi cũng muốn tốt cho cô thôi vì cô là quản lý riêng của tôi mà." Khải nói

" Anh chưa tiếp xúc với người ta thì anh làm sao biết người ta là người như thế nào. Có chứng cứ đâu mà nói người ta như thế chứ." Cô tức giận nói rồi bỏ đi.

Khải không nói gì lại. Anh tức giận ngồi xuống lấy cốc nước cạnh đó uống. Vương Nguyên và Thiên Ti nhìn cảnh tượng trước mắt cứ ngồi cười tùm tùm.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Ghen (phần 2)

Linh bắt taxi về thẳng nhà. Cô về đến nhà thì bố mẹ Khải đã đi ngủ rồi. Cô lên phòng thay quần áo xong lên giường mở điện thoại lên đọc báo. Cô giật mình vì thấy một vài bài báo đăng trước đây một tiếng nói về cô. Nhan đề các bài báo là "*Quản lý riêng của Vương Tuấn Khải (TFboys) hẹn hò với đại thiếu gia Hoàng Thế Anh.*", "*Hotgirl Ngọc Linh hẹn hò với đại thiếu gia Hoàng Thế Anh.*" cũng may nhà báo theo dõi cô với Thế Anh mỗi ở nhà hàng thôi còn chuyện đi chơi công viên trò chơi và Tuấn Khải tức giận nói dối cô để cô không đi với Thế Anh nữa không bị các nhà báo ghi lại.

" Tại sao anh ta lại hành động như vậy chứ? Vì tốt cho mình sao? Anh ta từ trước tới giờ mình làm gì đều mặc kệ mà. Chà nhẽ anh ta ghen?" Linh nghĩ đến chuyện lúc này.

" Chắc không đâu. Mình nghĩ quá nhiều rồi. Đi ngủ thôi." Nghĩ vậy cô tắt điện thoại rồi đi ngủ.

6h sáng hôm sau... Cô vừa bước ra khỏi phòng thì gặp Tuấn Khải.

" Giờ cô nổi tiếng rồi đấy. Bây giờ tất cả các trang báo mạng từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất là tên cô đấy." Khải nói với Linh khi thấy cô bước ra từ phòng.

" Chẳng phải vì chuyện đấy mà tôi nổi tiếng. Tôi là quản lý riêng của người nổi tiếng như anh thì tôi cũng nổi tiếng theo. Cũng nhờ anh tôi mới nổi tiếng như vậy." Nói lại với Khải một câu rồi cô đi xuống nhà.

" Chào buổi sáng." Linh đang trên đường đi học thì Thế Anh từ đâu nhảy ra.

"Anh làm em giật hết cả mình. Chào buổi sáng." Linh chào lại anh.

" Mới sáng em nghĩ gì đêm chiều vậy? Có phải chuyện bài báo không?" Thế Anh nhìn về mặt cô hỏi.

" Chuyện bài báo cũng một phần thôi. Còn chuyện khác nữa." Cô trả lời anh.

Đúng lúc đó rất nhiều phóng viên, nhà báo từ đâu vây quanh cô và anh rất đông.

" Xin hỏi hai người. Có phải hai người đang hẹn hò đúng không?" Một phóng viên đưa micro về phía cô và anh.

" Dạ không phải đâu. Thực ra thì bọn em học cùng lớp nên chỉ đi chơi như bạn cùng lớp thôi. Còn chuyện hẹn hò thì...." Linh chưa kịp nói tiếp câu " không phải" thì Thế Anh đã chen vào.

" Nếu chuyện hẹn hò đó là sự thật thì sao. Chúng tôi cũng là người chả nhẽ không được hẹn hò. Mấy người nhiều chuyện thật." Thế Anh nói rồi kéo tay Linh chạy đến trường.

" Khoan đã. Xin nói rõ ràng." Đám phóng viên thấy hai người chạy cũng đuổi theo.

Linh và Thế Anh chạy đến trường mới cắt đuôi được đám phóng viên vì họ bị chặn lại ở cổng bảo vệ.

Cô và anh vừa bước vào lớp rất nhiều lời bàn tán, xì xào,...

"Ồ còn đi học cùng nhau kìa."

"Hẹn hò thật sao?"

"Hai người này đẹp đôi đấy chứ. Một thiếu gia đẹp trai, một nữ thần xinh đẹp."

"Xí, được mặt đẹp thì đi quyến rũ thiếu gia của tôi sao? Cô ta không có cửa." Một nữ sinh ghét Linh, thích Thế Anh nói.

.....Bla.....Bla.... Rất nhiều lời xì xào khác nữa.

Thế Anh và Linh về chỗ ngồi trước ánh mắt tò mò của mọi người.

"Đám nhà báo, phóng viên dờ hơi thật. Cứ thích xen vào đời tư người khác." Đình Đình đọc bài báo hôm qua nói.

"Ừ tớ vừa bị họ chặn lại trên đường đi học." Linh lôi sách ra.

"Yên tâm đi. Mấy vụ kiểu này chỉ rùm beng lên một thời gian thôi. Xong lặn ngay ý mà." Thế Anh quay sang cô.

"Ừa. Có bài báo mới đăng cách đây 2 phút nè." Từ Vy giơ điện thoại lên.

Linh mở điện thoại lên. Đúng là bài báo mới đăng cách đây 2 phút. Bài báo có nhan đề "*Thiếu gia Hoàng Thế Anh có hẹn hò hay không?*" với nội dung "*Hotgirl Ngọc Linh, kiêm quản lý riêng của Vương Tuấn Khải (TFBoys) nói rằng cô với thiếu gia Hoàng Thế Anh chỉ đơn thuần là bạn cùng lớp nên đi chơi với nhau là chuyện bình thường. Nhưng thiếu gia Hoàng Thế Anh lại nói thế này " Nếu chuyện hẹn hò đó là sự thật thì sao. Chúng tôi cũng là người chả nhẽ không được hẹn hò. Mấy người nhiều chuyện thật." Vậy rồi cuộc là thiếu gia Hoàng Thế Anh như đã khẳng định rằng anh đã hẹn hò với Ngọc Linh..... "* Bài báo còn đăng toàn bộ video cô với anh trả lời khi phóng viên hỏi và đoạn anh kéo cô chạy đến trường.

Linh sau khi đọc xong, cô tắt điện thoại cho vào túi và không nói gì thêm.

Tại phòng tập của TFBoys..... Tuấn Khải đọc được bài báo đấy xong. Mặt anh nhăn lại rất khó chịu.

"Sao thế? Có chuyện gì à anh?" Vương Nguyên nhảy đến bên ngó vào trong điện thoại mà Khải đang cầm đọc báo.

"Mặt nhăn như vậy thì tức là có chuyện rồi." Thiên Ti cũng nhìn vào điện thoại của Khải.

"À thì ra là vậy." Vương Nguyên đọc xong cười tùm tùm.

"Anh ghen à? Chắc Linh chỉ đi chơi với anh ta vậy thôi. Linh giải thích như thế kia còn gì." Thiên Ti cũng hiểu ra vấn đề.

"Mấy đứa nói linh tinh gì vậy? Anh việc quái gì phải ghen. Chẳng qua cô ta là quản lý riêng của anh nên anh mới vậy. Nhỡ đâu dính scandal đấy ảnh hưởng đến anh thì sao?" Tuấn Khải chối.

"Yên tâm đi. Không ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh đâu chỉ ảnh hưởng đến trái tim anh thôi." Vương Nguyên trêu chọc Khải.

"Đúng đấy. Anh em chơi với nhau mấy chục năm rồi nên anh không giấu được bọn em đâu." Thiên Ti nói.

"Phiền thật. Thôi đi tập tiếp đi." Khải đánh trống lảng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 18: Hoàng thế anh và dương thiên lam

Linh cùng Đình Đình và Từ Vy đang trên đường đi học về lại gặp Dương Thiên Lam.

"Chào. Giờ nếu đã hẹn hò với thiếu gia Thế Anh rồi thì nhớ hãy tránh xa Tuấn Khải của tao ra đấy. Tao cảnh cáo mày cấm được đến gần Tuấn Khải." Dương Thiên Lam nhìn Linh nói.

"Ai là Tuấn Khải của cô chứ? Loại như cô không bao giờ anh Khải yêu cô đâu." Đình Đình và Từ Vy tức giận.

"Im đi. Ở đây không có chỗ cho mày nói." Một nữ sinh trong đám đó quát.

"Tôi nói rồi. Tôi không hẹn hò với Thế Anh và tôi cũng không yêu Tuấn Khải nên cô cứ yên tâm. Mà cô thì chắc không bao giờ chiếm được trái tim của Tuấn Khải đâu." Linh nhìn Thiên Lam với ánh mắt sắc lẹm.

"Mày dám nói vậy à?...Lần này tao cảnh cáo mày rồi đấy. Đây sẽ là cái tát cảnh cáo" Dương Thiên Lam tức giận giơ tay lên định tát Linh.

Cô tưởng chừng như chuẩn bị đón cái tát, cô nhắm mắt để chờ cái tát giáng xuống thì Dương Thiên Lam bị một bàn tay khác giữ tay Dương Thiên Lam lại. Đó chính là Vương Tuấn Khải.

"Cô làm cái trò gì vậy hả?" Tuấn Khải nhìn Dương Thiên Lam một cách lạnh lùng.

"Tuấn Khải...." Dương Thiên Lam rút tay lại, sợ hãi lùi về phía sau.

"Ba người này đều là bạn tốt của chúng tôi. Sao cô lại đối xử với họ như vậy. Dù là tiểu thư đi chăng nữa thì cô cũng không nên làm vậy." Vương Nguyên cũng tức giận.

"Cô càng làm vậy thì anh Khải càng không yêu cô đâu. Mà nếu cô không làm vậy trong lòng anh Khải có người khác rồi." Thiên Ti ghé tòm cô ta.

"Đúng như Vương Nguyên và Thiên Ti nói. Nhân đây có mọi người làm chứng. Tôi nói luôn là tôi không yêu cô. Tôi có người trong lòng rồi. Xin cô đừng làm phiền tôi và những người bạn của tôi nữa." Nói rồi Khải cầm lấy tay Linh dắt cô.

Vương Nguyên và Thiên Ti cũng cầm tay Đình Đình và Từ Vy đi. Hành động của hai anh khiến Đình Đình và Từ Vy bất ngờ không nói nên lời.

Dương Thiên Lam nhìn Khải và Linh dắt tay nhau đi cô rất tức giận.

"Anh Khải chưa bao giờ tức giận với mình như thế. Chẳng lẽ là vì cô ta?" Dương Thiên Lam nghĩ khi nhớ lại cảnh vừa nãy Khải chưa bao giờ giận đến thế.

"Mấy em không sao chứ?" Vương Nguyên hỏi khi 6 người đã ổn định chỗ ngồi trong một quán nước.

"Dạ không sao. Cũng may có 3 anh giúp." Linh trả lời thay cho cả Đình Đình và Từ Vy.

"Cô ta vốn quá đáng như vậy từ nhỏ. Bọn anh biết cô ta khi ra mắt nhóm." Thiên Ti nói.

"Mà quên có chuyện này anh chưa nói. Vụ Linh bị đèn chùm suýt rơi trúng cũng là do cô ta làm đấy. Do nể tình bố cô ta nên công ty không ai nói gì cả." Khải điềm tĩnh nói.

"Biết ngay mà." Đình Đình và Từ Vy nói như đinh đóng cột.

"Sao cô ta với bố của cô ta khác nhau vậy nhỉ?" Vương Nguyên nhớ đến Dương Minh Dũng- bố của Dương Thiên Lam nói.

"Ý anh là sao?" Linh hỏi.

"Dương Minh Dũng là một người rất tốt bụng, hiền lành, không bao giờ giở thủ đoạn như cô ta. Ông là người bao dung, rộng lượng còn cô ta trái ngược hẳn với bố mình." Thiên Ti trả lời thay cho Vương Nguyên.

"Mà sao lúc nãy mấy anh lại ở đó vậy?" Đình Đình thắc mắc từ nãy đến giờ mới hỏi.

"Bọn anh chỉ tình cờ đi qua đấy thôi. Buổi diễn tập xong sớm định về nhà Khải thì gặp bọn em đang đứng đấy với cô ta và nghe được hết những lời cô ta nói." Vương Nguyên trả lời.

"Mà thôi cũng muộn rồi. Bọn em còn về chuẩn bị cơm nước nữa. Tạm biệt mấy anh." Đình Đình và Từ Vy đứng lên ra về.

"Hai em về cẩn thận đấy. Về đến nhà gọi điện cho bọn anh." Vương Nguyên và Thiên Ti quan tâm đến Đình Đình và Từ Vy.

"Vâng. Chào mọi người." Nói rồi hai cô đi về.

Tại một quán cafe khác.....

"Cô hẹn tôi ra đây có việc gì?" Thế Anh cầm cốc cà phê lên uống.

"Tôi có chuyện cần anh giúp." Dương Thiên Lam nói.

"Chuyện gì? Nói đi." Thế Anh đặt cốc cà phê xuống.

"Anh có phải thích Linh không? Nếu thích cô ta thì hãy ngăn cô ta đến gần Tuấn Khải của tôi đi."

"Thì ra cô thích Tuấn Khải sao?"

"Đúng. Tôi thích anh ấy. Nhưng hiện tại anh ấy đang bị cô gái mà anh thích quyến rũ đấy. Anh hãy làm cho cô ta tránh xa anh Khải ra."

"Tôi tự làm theo cách của mình để có được Linh. Không cần sự giúp đỡ của cô. Tôi bận lắm. Hẹn gặp lại lần sau. Bye." Nói rồi Thế Anh đứng dậy và bỏ đi.

"Được thôi. Vậy tôi cũng tự làm theo cách của mình để có được Tuấn Khải." Dương Thiên Lam nhìn theo Thế Anh đi và nói.

Khải và Linh đang trên đường đi bộ về nhà.....

"Cảm ơn anh về chuyện vừa nãy." Linh nói.

"Giờ mới cảm ơn à? Không có gì. Dù gì tôi cũng không ưa cô ta. Cô ta cứ bám lấy tôi khiến tôi rất khó chịu." Tuấn Khải cười.

"Ừ."

"Tối nay tôi có buổi diễn đấy. Cô sắp xếp để còn đi theo tôi đấy."

"Mấy giờ đi vậy?" Linh hỏi Khải.

"8h tối nay." Anh trả lời cô.

Cô và anh về đến nhà, người nào người ấy về phòng của mình đi tắm.

Tại buổi diễn..... Sân khấu sáng rực ánh đèn, mọi người ngồi dưới xem hò hét, giờ những tấm biển có ghi tên các thành viên nhóm ra,....

Linh ngồi xem Khải biểu diễn, chăm chú quá cô nờ nụ cười nhìn Khải lúc nào không hay biết. Khải đứng trên sân khấu biểu diễn nhìn về phía cô thấy cô cười, anh cũng cười nhìn lại cô.

(Hai anh chị cứ nhìn nhau cười vậy nhưng không biết điều gì sắp xảy đến đâu nhỉ? ^_^)

Vậy là thêm một lần hẹn ước 10 năm nữa.....

Lời tác giả : Ai da ai da các bạn không phải từ điệp thảo thì đọc xong chap này chắc không hiểu tí tí gì đúng không? Đề tác giả giải thích cho nha. Năm nay buổi kỉ niệm 3 năm debut của TFBoys hơi trầm, tác giả thấy các từ điệp thảo nói là liên quan tới việc fans chia rãnh giới. Cả nhóm mỗi người được đại diện một màu sắc riêng, lục của Khải, xanh của Nguyên, đỏ của Thiên và màu cam là tượng trưng cho cả nhóm. Buổi kỉ niệm 3 năm debut đó lớt thớt vài biển cam nên các anh hơi buồn. Cái này tác giả chỉ giải thích đến đây thôi, nếu muốn biết rõ thì lên youtube xem kỉ niệm 3 năm debut của TFBoys rồi đọc cmt là hiểu ngay ý mà. Thêm nữa tác giả muốn thông báo sẽ ngừng đăng truyện cho đến hè năm sau vì tác giả sắp vào năm học rồi sẽ rất bận. Nếu các bạn muốn tác giả cố gắng thì hãy để lại cmt xem ý kiến mọi người thế nào nhé, nếu cmt mà có hơn 10 người muốn tác giả cố gắng đăng chap trong 2 tuần thì tác giả sẽ cố gắng và khoảng 1 tháng đến 2 tháng đăng 1 chap. Cảm ơn mọi người đã ủng hộ, truyện cũng đã đi gần nửa rồi. XIE XIE!!! Mà các bạn nào có facebook thì kb với tác giả nha, trong năm học không động được đến truyện nhưng tác giả vẫn có thể on fb, kết bạn tâm sự với tác giả nha à nhưng tác giả để chế độ k cho người lạ kết bạn, ai muốn kết bạn inbox nha. * Moa moa*

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Sinh nhật của vương tuần khải

Chào mọi người, tác giả đã trở lại. Tại vì nhiều người ở trên fb cũng như ở lớp của tác giả giục tác giả viết nên tác giả sẽ cho 1 tháng ra một chap. Cảm ơn mọi người đã đồng hành cùng tác giả suốt 19 chap qua!! Nói thật nhé, từ chap này với chap sau ai thấy giống giống gì đó cứ nói với tác giả nha. Tác giả giải thích cho.

Ngày 19 tháng 9 năm 2024..... Nhanh thật, mới đây là buổi concert hẹn ước 10 năm của TFBoys mà đã sắp đến sinh nhật của Tuấn Khải rồi. Chỉ còn 2 ngày nữa thôi.

Linh trên đường đi học gặp rất nhiều những chiếc xe của công ty có băng rôn đề chữ "Happy birthday" và có hình của Tuấn Khải chạy qua. Hiện tại mấy nghìn chiếc vé dự sinh nhật của Tuấn Khải bán ra đã bán hết trong ngày hôm nay.

"Sắp đến sinh nhật anh Khải rồi cậu đã nghĩ ra thứ gì tặng cho anh ấy chưa?" Đình Đình hỏi Linh khi thấy Linh ngồi xuống.

"Rồi." Linh trả lời.

"Thứ gì vậy? Nói đi." Từ Vy lanh chanh nhảy vào hỏi.

"Bí mật. Tớ cũng phải nghĩ rất lâu đấy. Vì anh ta đâu có thiếu gì đâu. Quần áo, giày,... đầy một tủ ra nên tớ quyết định tặng thứ đấy." Linh nói.

"Nói xem nào. Thứ đó là gì?" Đình Đình không bình tĩnh nổi.

"Hôm sinh nhật anh ta tớ tặng anh ta xong các cậu sẽ biết." Linh nói một cách bí ẩn khiến Đình Đình và Từ Vy rất tò mò.

"Mấy em nói chuyện gì vui vậy?" Thế Anh vừa đến và ngồi xuống.

"Đang hỏi xem nên tặng quà gì trong sinh nhật của Vương Tuấn Khải." Linh mỉm cười trả lời.

"Thế à? Sắp sinh nhật Vương Tuấn Khải rồi sao? Hôm đó không biết anh có được mời không?" Thế Anh hỏi.

"Chắc anh sẽ được mời thôi." Từ Vy xen vào nói.

Hôm nay Linh về muộn hơn mọi khi, cô về đến nhà thì đã gần 6h tối.....

"Linh về rồi à cháu? Cháu có thể đi đưa com cho Tiểu Khải và mọi người ở phòng tập không? Ăn com hộp nhiều không tốt. Sắp đến sinh nhật nó nên nó và mọi người phải tập luyện nhiều tiết mục cho hôm đó." Bà Hồng vừa thấy Linh vào nhà thì nói.

"Dạ được. Dù gì cháu cũng là quản lý riêng của Tuấn Khải mà. Đợi cháu đi tắm rồi đi ạ." Linh gật đầu đồng ý.

"Ừ. Cô làm cả phần cho cháu rồi. Cháu có thể ăn luôn ở đó và về cùng Tiểu Khải luôn."

"Vâng."

Tại phòng tập..... 3 chàng trai của TFBoys tập luyện rất hăng say.

"3 anh nghỉ một lúc ăn com tối đã." Linh mở cửa phòng bước vào phòng tập cầm trên tay cặp lồng thức ăn mỉm cười.

"Ôi anh đói lắm rồi. May có em đến. Em đúng là vị cứu tinh của anh." Vương Nguyên tươi cười chạy đến chỗ Linh. (Nói thêm một điều nữa cho mọi người biết rằng Vương Nguyên rất hay ăn, phải nói là ham ăn, cậu thích nhất là ăn vặt.)

"Cảm ơn em đã mang com đến cho bọn anh." Thiên Ti mỉm cười.

"Không có gì đâu. Tiễn thể em xem các anh tập như thế nào luôn." Linh trả lời.

"Mà em đã có gì tặng Khải chưa?" Vương Nguyên vừa ăn vừa cười hỏi.

"Chỉ cần em tặng thôi đã đủ, chắc bọn anh cũng không cần tặng đâu." Thiên Ti cười trêu chọc. Không ngờ anh thường ngày cao lãnh thế mà cũng biết trêu chọc.

Tuấn Khải đang ăn nghe xong ngược lên lườm Thiên Ti. Linh nhìn thấy cảnh đó mà phì cười.

Ngày 21 tháng 9 lúc 6h sáng..... Linh vừa dậy, cô lấy sẵn hộp quà đã chuẩn bị từ trước để tặng Tuấn Khải. Mở cửa bước xuống nhà thì mọi người vẫn chưa dậy. Cô nhẹ nhàng cầm hộp quà đi xuống nhà. Đặt hộp quà trên bàn, Linh mở tủ lạnh lấy ra hộp sữa, cô vừa quay trở lại bàn thì Tuấn Khải đã đứng lì lì ở đấy, khiến cô giật mình làm rơi hộp sữa.

" Sao anh xuất hiện như ma vậy? Làm tôi giật cả mình." Vừa nói Linh vừa nhặt hộp sữa lên.

" Cô làm điều gì mờ ám hay sao mà giật mình chứ?" Khải chăm chọc.

" Mà này. Chúc mừng sinh nhật thứ 25 của anh. Tôi có món quà này tặng anh này." Linh nói rồi lấy hộp quà đưa cho Khải.

" Cảm ơn cô! Cô là người đầu tiên tặng quà trong ngày sinh nhật 25 tuổi của tôi đây." Khải nhận lấy món quà và mỉm cười.

Nhìn Khải mỉm cười như thế trong lòng Linh bỗng nhiên cũng cảm thấy vui.

" Hôm nay buổi sinh nhật của tôi sẽ diễn ra lúc 8h sáng nay đây. Xin nghỉ học chưa đây?" Khải bỗng nhiên nhớ ra hỏi.

" Rồi. Gần như cả lớp đều xin nghỉ để đến buổi sinh nhật của anh đây. Trừ một số nam sinh ra. Mà sao anh không tổ chức vào tối đi để mọi người không phải nghỉ học. Chứ anh tổ chức thế này có mà thành ngày nghỉ học của các nữ sinh ý."

" Làm sao được. Công ty có định giờ và địa điểm rồi mà."

Hôm nay sinh nhật Khải nên Linh ăn mặc rất là lộng lẫy à nha. Cô mặc một chiếc đầm cúp ngực xòe chấm bi trông rất là sexy và một đôi giày cao gót.

Tại buổi tiệc sinh nhật của Tuấn Khải.....TFBoys bước vào khiến cả khán phòng rầm rầm lên, những tiếng hò hét không ngớt. Linh vì là quản lý riêng của Tuấn Khải nên lúc nào cũng đi bên anh. Trông cô và anh như hoàng tử với công chúa vậy,rất là đẹp đôi.

" Cảm ơn mọi người vì hôm nay đã đến dự bữa tiệc sinh nhật 25 tuổi của tôi." Tuấn Khải cầm mic lên và nói.

" Để mở đầu bữa tiệc, chúng tôi xin có một tiết mục biểu diễn." Tuấn Khải nói rồi lui vào trong cánh gà. Nghe anh nói xong tiếng hò hét ngày càng lớn. Nhạc bắt đầu nổi lên, 3 chàng trai TFBoys đã đứng sẵn trên sân khấu để biểu diễn.

.....

Tiết mục biểu diễn kết thúc trong tiếng reo hò của mọi người.....

" Cảm ơn mọi người. Nhân đây tôi xin thông báo một tin đặc biệt đó là....." Khải vừa nói dở thì Dương Thiên Lam ở đầu nhảy ra cắt ngang lời anh nói.

" Đúng thế thưa mọi người. Tin đặc biệt đó là tôi chính là bạn gái của anh Khải." Dương Thiên Lam tươi cười nói khiến cho những người nghe xong tin này đều tròn xoe mắt ngạc nhiên ngay cả Khải.

" Thưa tiểu thư, tiểu thư đùa thế không được đâu." Khải thanh minh. Thực ra Khải định nói tin đặc biệt là chiều nay anh có buổi offline với fans thì Dương Thiên Lam ở đầu nhảy ra nói năng linh tinh.

" Anh chắc ngại nên nói vậy thôi. Chẳng phải anh bảo sẽ công bố em là bạn gái của anh mà. Em công bố giúp anh luôn. Mà đừng gọi em là tiểu thư nữa. Em với anh giờ đã là người yêu của nhau rồi thì đừng gọi vậy chứ." Dương Thiên Lam làm nũng với Khải ngay trước mặt mọi người.

Mọi người ở dưới bắt đầu xì xào ầm ầm lên,...

" Vương Tuấn Khải anh giải thích đi. Có đúng như vậy không?" Một số fans đứng lên hỏi. Đòi anh giải thích khiến anh rất khó xử. Dương Thiên Lam thì nhìn cảnh tượng đó trong lòng rất đắc ý.

" Mọi người bình tĩnh. Thực ra tôi thông báo tin đặc biệt đúng là tin tôi có bạn gái. Nhưng tiểu thư Dương đây không phải bạn gái tôi và cũng không phải người tôi muốn công bố. Tiểu thư Dương đây chỉ đùa chút thôi." Khải điềm tĩnh nói. Sau những lời anh nói cả khán phòng rộ lên những tiếng hò, mọi người ai nấy đều rất tò mò bạn gái của Tuấn Khải. Tất cả tứ diện thảo vốn ghét Dương Thiên Lam, biết cô ta không ra gì, suốt ngày bám lấy Khải rồi nên rất vui khi nghe Khải nói vậy nhưng cũng rất tò mò.

" Cô ấy là người tôi sẽ yêu và chỉ yêu mình cô ấy suốt cuộc đời này. Cô ấy chính là....." Vừa nói tiếp Khải vừa tiến về góc sân khấu khiến ai cũng hướng mắt nhìn theo từng hành động, cử chỉ của anh.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Bạn gái của vương tuấn hải

Chào mọi người!! Hôm nay là sinh nhật của Khải ca, Au đăng 4 chap liên tục như vậy để kỉ niệm sinh nhật anh. Nhưng lịch đăng truyện vẫn như vậy, chỉ có hôm nay là khác thôi nha. Nghĩa là vẫn 1 tháng đăng 1 chap và 1/10 mọi người sẽ được đọc chap 25.

21/9/2016.....Happy birthday to my love!!!! Xin lỗi vì mình đăng muộn vì giờ mới đi học về, giờ mới lết xác lên được. Bạn lăm nên mọi người thông cảm

À trong quá trình viết mấy chap này Au đã có người giúp đỡ. Xin cảm ơn tới người đó. (K nêu tên)

.....

" Cô ấy là người tôi sẽ yêu và chỉ yêu mình cô ấy suốt cuộc đời này. Cô ấy chính là....." Vừa nói tiếp Khải vừa tiến về góc sân khấu khiến ai cũng hướng mắt nhìn theo từng hành động, cử chỉ của anh.

Anh tiến về chỗ Linh, nắm tay của cô và định dắt cô đi ra. Linh tò về khó hiểu và thắc mắc.

" Anh làm cái trò gì vậy hả?" Linh thì thào với Khải.

" Cô còn nhớ cô hứa với tôi sẽ thực hiện những điều kiện tôi đưa ra không?" Khải nói lại với cô.

"Nhớ. Sao?" Linh hỏi lại.

"Vậy thì điều kiện thứ nhất là giả làm bạn gái tôi." Khải nói.

"Nhưng..." Linh chưa kịp nói hết câu thì bị Khải cắt ngang.

"Không được cãi. Đã hứa rồi mà." Khải nhìn cô.

"Thôi được rồi, làm thì làm." Cô đành gật đầu nhẹ và để cho Khải dắt cô đi ra.

Khải dắt tay Linh đi ra trong tiếng "ò" của mọi người. Ai nấy đều rất quý Linh. Cô không những làm quản lý riêng luôn chăm sóc tốt cho Khải khiến các tứ diệp thảo yêu quý mà còn xinh đẹp, ngoan hiền khiến rất nhiều tứ diệp thảo cũng là fans của cô. Tuy hơi tiếc vì Khải đã có bạn gái nhưng các tứ diệp thảo không hề ích kỉ như vậy, họ vừa tiếc nhưng cũng vừa vui cho anh, miễn sao thân tượng của họ vui là được. Dương Thiên Lam nhìn thấy vậy mặt nhăn như mặt khi.

"Đây mới chính là bạn gái của tôi. Cô ấy cũng là quản lý riêng của tôi." Tuấn Khải nắm tay Linh và nói với tất cả mọi người.

Vương Nguyên, Đinh Đình, Thiên Ti và Từ Vy thì ngạc nhiên. Rõ ràng Linh và Khải thường ngày cãi nhau chí chóe mà giờ thành người yêu của nhau.

"Anh Khải. Sao anh dám bỏ em để theo cô ta chứ. Rõ ràng em với anh đã rất yêu nhau mà, em với anh đã rất tình cảm với nhau. Ai nói là em với anh không có gì." Dương Thiên Lam vừa tức giận nói vừa giờ ra một tập ảnh. Những bức ảnh được chiếu lên máy chiếu, khiến mọi người ai nấy cũng ngạc nhiên. (Yên tâm đi mọi người còn ngạc nhiên còn nhiều ^^ hờ hờ) Những tấm ảnh đó là ảnh của Tuấn Khải và Thiên Lam hôn nhau, nắm tay nhau, ôm nhau,nói chung là toàn ảnh rất tình tứ của Tuấn Khải và Thiên Lam.

"Tiểu thư đùa hơi quá rồi đấy. Mấy tấm ảnh này tôi với tiểu thư đã chụp bao giờ đâu." Khải mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

"Cô làm trò gì vậy hả? Rõ ràng đây là ảnh ghép và photoshop mà." Đinh Đình này giờ tức giận liền ra mặt.

"Đúng đấy. Chắc chắn đây là ảnh ghép. Anh Khải không bao giờ làm vậy cả." Tất cả mọi người trong phòng hò lên phản bác Dương Thiên Lam.

"Có bằng chứng đâu mà bảo đây là ảnh ghép và photoshop chứ?" Dương Thiên Lam cãi cố.

Bây giờ thì Từ Vy, Vương Nguyên và Thiên Ti không thể đứng yên nhìn được nữa. Cả bọn đều tức giận ra mặt.

"Để thôi. Cô nghĩ chúng tôi mù hết lượt mà không nhận ra sao?" Vương Nguyên thường ngày đã đáng yêu, giờ tức giận trông còn đáng yêu hơn.

"Đúng đấy." Cả khán phòng lại đồng thanh hò lên.

Đinh Đình, Từ Vy, Vương Nguyên và Thiên Ti lần lượt chỉ ra những chi tiết nhỏ cho thấy đó là ảnh ghép. Tất cả đều đúng khiến Dương Thiên Lam mặt tái mét lại và cứng họng không nói nên lời nào.

"Thưa mọi người. Như mọi người đã thấy thì đây chính là ảnh ghép vậy thì Dương Thiên Lam sẽ bị tội vu khống." Một fans nữ đứng dậy nói một cách tức giận nhìn Thiên Lam vì cô ta dám động đến Khải, lại còn vu khống linh tinh cho Khải nữa. Tất cả mọi người ngồi trong đây sau khi nghe fans nữ đó nói đều đồng tình hò to. Dương Thiên Lam thì đứng trên sân khấu vẫn chưa mở được lời nào.

"Thôi. Chắc tiểu thư Dương chỉ đùa thôi. Mọi người nên bỏ qua cho cô ấy đi." Linh đứng cạnh Khải cầm mic lên tốt bụng nói giúp để giải vây cho Thiên Lam. Dù sao cô ta cũng được phen bề mặt rồi không nên truy cứu nữa.

"Đúng đấy. Tiểu thư Dương chỉ đùa hơi quá thôi. Đã làm mất thời gian của buổi tiệc. Chúng tôi xin bắt đầu tiếp tục buổi tiệc." Khải cũng cùng Linh giúp cho Thiên Lam.

Nghe Linh và Khải nói vậy nên mọi người thôi không nói về chuyện này nữa. Dương Thiên Lam thì vừa tức giận vừa xấu hổ quá liền lùi vào trong.

"Còn một tin đặc biệt nữa tôi muốn thông báo cho mọi người biết. Đó là chiều nay tôi và bạn gái của tôi sẽ tổ chức một buổi offline. Mong mọi người đến dự." Tuấn Khải trước khi tiếp tục buổi tiệc liền thông báo luôn.

Giờ cả phòng ai cũng vui vẻ, thì bỗng nhiên một giọng nói vang lên cắt ngang bầu không khí đó.

"Khoan đã. Rõ ràng Linh mới là bạn gái của tôi mà. Vương Tuấn Khải là người cướp bạn gái của người khác."

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Rắc rối

Giờ cả phòng ai cũng vui vẻ, thì bỗng nhiên một giọng nói vang lên cắt ngang bầu không khí đó.

"Khoan đã. Rõ ràng Linh mới là bạn gái của tôi mà. Vương Tuấn Khải là người cướp bạn gái của người khác." Thế Anh từ đâu đi ra.

"Cậu nói linh tinh gì vậy thiếu gia Hoàng?" Tuấn Khải nhìn Thế Anh. Anh cảm giác có chuyện không hay sắp xảy ra và Linh cũng vậy.

"Đây mọi người xem đi." Thế Anh chiếu lên máy chiếu một bức ảnh nóng của Linh và anh. Bức ảnh có hình ảnh anh và cô ôm nhau nằm ngủ. Chấn chùng kín chỉ để lộ khuôn mặt. Linh, Khải và mọi người nhìn bức ảnh đó mà giật mình. Người kinh hãi và ngạc nhiên nhất chính là Linh, Đinh Đình, Từ Vy và 3 chàng trai của TFBoys.

"Tôi với anh làm gì có bức ảnh này. Anh nói linh tinh gì vậy? Chắc chắn đây cũng là ảnh ghép như vừa nãy thôi." Linh tức giận. Không ngờ Thế Anh mới lộ rõ bộ mặt thật. Anh ta cũng là hạng người giống Dương Thiên Lam, không hơn không kém.

"Tìm thử xem chỗ nào ghép không?" Thế Anh rất tự tin nói khiến Linh và cả bọn đều lo lắng.

Lần này đúng như Thế Anh nói, mặc dù biết đây là ảnh ghép nhưng cả bọn không thể tìm ra được chứng cứ cho thấy là ảnh ghép vì ghép quá tinh xảo. Ngay cả học bá như Thiên Ti

cũng bó tay. Bên dưới bắt đầu xì xào lên, nhiều từ điệp thảo không phải fans của cô bắt đầu hơi ghét cô vì tấm ảnh đó. Còn những fans của cô thì nghĩ chắc cô không làm chuyện đó nhưng họ cũng nửa tin nửa ngờ.

"Chúng tôi cần lời giải thích chính xác cho bức ảnh này." Một từ điệp thảo không phải fans của Linh đứng dậy.

"Đứng đấy." Một số từ điệp thảo cũng hô to.

"Mọi người bình tĩnh đi. Chắc chắn đây là ảnh ghép chỉ là chưa tìm ra bằng chứng thôi. Bạn gái của tôi sẽ không bao giờ làm chuyện đó đâu. Xin mọi người hãy cho chúng tôi 1 tuần để làm sáng tỏ mọi chuyện." Tuấn Khải bênh vực Linh và trong lòng anh rất tức giận với Thế Anh.

"Nếu Vương Tuấn Khải nói thế thì chúng tôi xin nghe. Nhưng đúng 1 tuần mọi người phải có lời giải thích chính đáng cho chúng tôi." Trước lời Tuấn Khải nói mọi người đành đồng ý.

"Tôi tin mọi người sẽ tìm ra bằng chứng chứng minh đây là ảnh ghép. Chúng tôi sẽ luôn ủng hộ mọi người. Hãy cố lên." Một người khác nói.

..... Rất nhiều từ điệp thảo đứng lên phát biểu ý kiến.

10h30 sáng.. Buổi tiệc kết thúc trong không khí không mấy vui vẻ. Linh thì rất là lo lắng vì sợ bài báo này sẽ gây ra scandal lớn cho cô và buồn bã vì cô bị Thế Anh làm nhục trước mặt rất nhiều người như vậy. Kết thúc xong buổi tiệc từ chỗ tổ chức đến lúc về nhà không ai nói câu nào. Về đến nhà Linh vào phòng đóng cửa lại và ngồi trong đó.

"Linh bị sao vậy mấy đứa? Cô thấy con bé hình như không được khỏe?" Bà Hồng thấy hành động lạ của Linh liền hỏi.

"Dạ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra ở buổi tiệc." Đình Đình trả lời.

"Chuyện gì vậy? Có nghiêm trọng không?" Bà Hồng lại gắng hỏi.

"Cái này chắc sẽ đăng lên báo ấy mà. Mẹ tự đọc đi. Thôi chúng con lên phòng có chút việc. Đình Đình và Từ Vy lên xem tình hình của Linh đi để việc kia cho bọn anh." Tuấn Khải nói rồi cùng mọi người đứng dậy đi lên phòng. Còn Đình Đình và Từ Vy thì vào phòng Linh xem tình hình của cô như thế nào theo lời Tuấn Khải.

"Cậu ổn không Linh?" Từ Vy vừa bước vào phòng thì chạy ngay đến chỗ Linh ngồi và bật đèn lên. Mặc dù sợ bóng tối mà Linh lại ngồi ở góc giường trong bóng tối.

"Mình không sao. Mình chỉ lo lắng về vụ này thôi. Bố mẹ mình biết được thì sao." Linh lộ rõ vẻ lo lắng trên khuôn mặt.

"Cậu yên tâm đi nhất định mọi người sẽ minh oan được cho cậu." Đình Đình an ủi Linh.

"Ừ mình cũng mong là vậy." Linh trả lời.

Tiếng chuông điện thoại của cô vang lên, đó là bố mẹ cô gọi webcam (webcam là một cuộc gọi video có thể nhìn thấy mặt nhau)

"Con chào bố mẹ." Linh ấn trả lời.

"Con đang ở nhà à? Nay không đi học à?" Bỗng nhiên mẹ cô nhận ra liền hỏi khiến cô hơi lo lắng.

"Dạ không. Nay con được nghỉ ở nhà."

"Ừ. Con kết bạn được với ai chưa." Vẫn là mẹ cô tra hỏi cô.

"Rồi ạ. Con có hai người bạn mới. Họ đang ở đây luôn này." Linh quay sang chỗ Đình Đình và Từ Vy. Tuy 2 cô không hiểu gì nhưng cũng mỉm cười cúi đầu chào bố mẹ Linh.

"Mà mẹ ơi. Con không muốn hai anh chàng vệ sĩ kia theo nữa đâu. Con không thoải mái gì cả. Dù gì bây giờ cũng đã được 2 tháng rồi mà có chuyện gì đâu."

"Không được đâu con đã hứa hết học kì 1 mà." Mẹ cô nói.

"Thôi nếu con nó đã không muốn và không thoải mái thì thôi." Bố cô giúp cô.

"Vâng đúng đấy mẹ." Linh gật đầu.

"Ừ thôi được rồi. Tí mẹ gọi báo họ cho. Bố mẹ cúp máy có việc đây. Học hành cho tốt đấy." Mẹ cô đành chiều theo cô.

"Vâng. Mà mẹ ơi nhắn tin số của 2 anh vệ sĩ đây cho con."

"Để con làm gì?" Mẹ cô thắc mắc trước lời đề nghị của cô.

"Con có việc ạ. Thôi con chào bố mẹ ạ."

"Ừ. Chào con." Bố mẹ cô chào lại cô.

"May quá có vẻ như báo chưa đăng hoặc họ chưa biết chuyện vừa nãy xảy ra." Linh thở phào nhẹ nhõm khi tắt máy.

"May thật. Mà cậu mở thử ra xem báo đã đăng chưa, nếu đăng thì họ viết gì." Đình Đình gọi ý.

"Ừ để mình mở ra xem thử." Linh bật máy lên và vào một trang báo mạng cập nhật những bài báo mới nhất trong hôm nay.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Công cuộc tìm kiếm sự thật (phần 1)

Có một số bài báo mới cập nhật. Chủ yếu các dòng tít là " *Vương Tuấn Khải (TFBoys) công bố bạn gái trong buổi tiệc sinh nhật của mình.*", " *Bạn gái của Vương Tuấn Khải (TFBoys) vừa được công bố bị dính scandal lộ ảnh nóng.*", " *Tiểu thư Dương Thiên Lam tự nhận vợ Vương Tuấn Khải (TFBoys) là bạn trai của mình*",..... và nội dung trong hầu hết các bài báo là "*Vương Tuấn Khải của nhóm TFBoys vừa công bố bạn gái trong bữa tiệc sinh nhật của mình. Trước khi anh công bố, tiểu thư Dương Thiên Lam nói rằng cô với Tuấn Khải đã từng rất tình cảm với nhau và đưa ra những bức hình tình cảm của cô và anh nhưng thực ra đó là ảnh ghép. Nói đến bạn gái của Tuấn Khải, cô cũng bị thiếu gia Hoàng Thế Anh đưa ra một tấm ảnh nóng nói rằng Tuấn Khải cướp bạn gái của anh. Lần này thì vẫn chưa chứng minh được đây là ảnh ghép nên hotgirl Ngọc Linh đang bị dính scandal và còn bị một số tờ điệp thảo cho rằng cô là người lăng nhăng. Vương Tuấn Khải đã lên tiếng bênh vực bạn gái mình rằng chắc chắn cô không bao giờ làm chuyện đó và đây là ảnh ghép. Tuấn Khải nói với mọi người rằng nhất định trong 1 tuần sẽ tìm ra sự thật để minh oan cho Linh....*" Linh cùng Đình Đình và Từ Vy chỉ đọc lướt qua rồi tắt máy.

" Có vẻ như scandal này không chỉ có mình cậu bị dính nhĩ? Cả Dương Thiên Lam và tên thiếu gia Hoàng Thế Anh chết tiệt kia." Đình Đình nói.

" Lúc trước thấy anh ta dịu dàng, tốt bụng vậy mà không ngờ. Đúng là giả tạo có khác, thà anh ta bộc lộ ra như Dương Thiên Lam còn hơn là giả tạo như vậy còn ghê tởm hơn cô ta nữa." Từ Vy tiếp lời.

" Ủ. Minh cũng không ngờ. Ngay từ đầu mình cảm thấy anh ta cứ giả tạo làm sao ấy nhưng khi tiếp xúc lại không nghi ngờ gì nữa mà đến bây giờ lại vậy." Linh cũng đồng tình với hai cô bạn.

" Mà thôi sang xem 3 anh tìm được gì chưa đi." Đình Đình đứng lên kéo tay Linh.

" Đúng đấy. Đi thôi." Từ Vy cũng đứng lên kéo tay còn lại của Linh.

" Hai cậu sang xem trước đi. Minh còn có 1 việc làm nốt đã." Nói rồi Linh rút hai tay ra khỏi Đình Đình và Từ Vy.

" Ủ. Vậy bọn tớ sang trước đây." Từ Vy nhí nhảnh kéo Đình Đình đi.

Còn lại mỗi Linh trong phòng. Cô mở điện thoại lên, cô xem tin nhắn mẹ cô gửi số điện thoại của hai anh vệ sĩ cho cô. Cô bấm vào số điện thoại đấy rồi gọi.

" A lô. Cô chủ ạ?" Một giọng nam vang lên.

" Vâng. Chú đã biết chuyện hôm nay ở bữa tiệc sinh nhật chưa?" Linh trả lời.

" Tôi biết rồi. Lúc nào tôi cũng theo cô chủ mà."

" Vậy chú chưa báo chuyện này cho bố mẹ cháu đúng không? Chú hãy giữ kín chuyện này được không ạ. Khi nào sự việc rõ ràng và có thời gian cháu sẽ tự nói cho bố mẹ cháu biết."

" Nếu cô chủ đã yêu cầu vậy tôi xin nghe. Nhưng chuyện này không giấu được lâu đâu. Còn báo chí nữa."

" Chú không phải lo. Chỉ cần chú không nói với bố mẹ cháu chuyện này là được còn phần còn lại để cháu lo ạ. Cảm ơn chú nhiều!!"

" Vâng thưa cô chủ."

"Vậy cháu cúp máy đây. Cháu chào chú."

" Vâng! Chào cô chủ."

Tắt máy xong Linh bước xuống giường và đi sang phòng của Tuấn Khải.

" Các anh tìm được gì chưa ạ?" Vừa mở cửa phòng bước vào Linh liền hỏi.

" Vẫn chưa. Tìm đủ mọi thứ rồi." Vương Nguyên tỏ vẻ mệt mỏi.

Bỗng nhiên lúc đó cửa phòng bật mở, bà Hồng bước vào.

" Các cháu tìm được gì chưa? Nay ăn cơm trưa luôn ở đây nhé." Bà mang đĩa hoa quả đặt lên bàn.

" Mẹ đọc báo rồi sao?" Tuấn Khải với lấy quyển sách trên giá sách xuống đọc với vẻ chán nản.

" Ủ mẹ đọc báo rồi. Không ngờ hai đứa lại yêu nhau đấy. Dám giấu mẹ. Nhưng không ngờ cô tiểu thư và thiếu gia đó lại làm vậy. Mấy đứa cố gắng lên nhé. Thời gian 1 tuần mà." Bà Hồng nói

" Thực ra sự thật là khác cơ. Bọn con không yêu nhau." Khải trả lời mẹ mình.

" Vậy là sao?" Bà Hồng thắc mắc.

" Thôi thôi lúc khác con giải thích cho. Mẹ đi xuống cho bọn con làm việc." (Ai da có phải Khải ca đang đuổi mẹ mình không nhĩ?)

" Ủ được rồi. Mấy đứa cố gắng nha." Nói rồi bà bước ra cửa.

" Vâng." Cả bọn đồng thanh.

Bữa trưa cả bọn đều ăn nhanh chóng rồi lại lên phòng tìm kiếm tiếp.

" Ở nhà anh không tiện lắm. Hay chúng ta chuyển sang nhà khác đi. À đúng rồi nhà của Vương Nguyên. Dù gì mai bố mẹ em cũng đi công tác 1 tháng đúng không?" Tuấn Khải nói.

" Cũng được đấy. Ở đấy tiện hơn. Ở đây còn có bố mẹ anh nên không tiện lắm." Thiên Tỉ cũng đồng tình.

" Được rồi. Vậy chiều tối nay mọi người đến nha." Vương Nguyên đồng ý.

Tìm kiếm mấy tiếng đồng hồ mà chẳng được kết quả gì. Chán quá cả bọn liền rủ nhau đi chơi.

" Mệt quá. Mỏi mắt kinh. Chúng ta ra ngoài hít thở không khí tí đi." Từ Vy rủ cả bọn.

"Ừ. Ý kiến hay đó." Thiên Ti gật gù.

"Nhưng em với Tuấn Khải đang bị dính scandal vậy ra ngoài không tiện." Linh lo ngại.

"Không sao đâu. Bật kĩ mặt lại là được mà. Với lại đây là tin đồn vớ vẩn có phải sự thật đâu mà lo." Tuấn Khải nói rồi với lấy chiếc mũ và khẩu trang.

Thế là cả bọn đứng dậy và đi ra ngoài hưởng bầu không khí trong lành.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Công cuộc tìm kiếm sự thật (phần 2)

Đi chơi về là cả bọn liền đến nhà của Vương Nguyên ngay.

"Chào cháu cô chú ạ." Cả bọn đồng thanh khi bước vào nhà và nhìn thấy bố mẹ Vương Nguyên.

"Chào các cháu. Các cháu là bạn của Nguyên Nguyên đến chơi à?" Bà Vân tươi cười chào lại. (Giới thiệu nhân vật mới Hoàng Vân- mẹ của Vương Nguyên, cái này tác giả bịa đấy vì công ty của Vương Nguyên không tiết lộ bố mẹ.)

"Mấy đứa vào nhà chơi đi." Ông Khang mỉm cười. (Vương Khang- bố của Vương Nguyên, cái này tác giả cũng bịa nốt ^^)

"Dạ vâng." Cả bọn đồng thanh rồi đi lên phòng của Vương Nguyên.

"Mai bố mẹ anh đi à? Anh ở nhà một mình sao?" Đình Đình hỏi Vương Nguyên khi cả bọn đã ngồi ổn định trong phòng.

"Không. Anh ở đây cùng với Thiên Ti mà." Vương Nguyên trả lời.

"À mà đúng rồi. Anh Khải với Linh giải thích đi. Hai người yêu nhau từ lúc nào mà bọn em không biết và cũng không nói cho bọn em biết." Từ Vy chợt nhớ ra.

"Thực ra mọi chuyện là....." Khải giải thích giúp Linh vì giờ cô cũng chẳng buồn giải thích nữa.

"Trời ơi! Hai người làm em tưởng thật chứ." Vương Nguyên nghe rồi cười khi nghe xong Khải giải thích.

"Đúng đấy. Suýt tưởng thật. Mà có chị dâu xinh đẹp và đảm đang như vậy còn gì bằng." Thiên Ti trêu chọc. Cao lãnh như anh mà trong lúc này vẫn đi chọc người khác được.

Linh với Khải cùng lúc quay sang lườm Thiên Ti khiến anh phải lấy gối che mặt.

"Thôi không đùa nữa. Chúng ta tìm kiếm tiếp đi." Từ Vy giục cả bọn. Cô hôm nay lại nghiêm túc lạ thường.

Cả bọn vừa tìm vừa chơi nên kết quả chẳng tìm được gì cả. Thế là một ngày trôi qua. Người nào người nấy đều về nhà của mình.

Sáng hôm sau..... Linh dậy thay quần áo để đi học rồi xuống nhà ăn sáng với vẻ mặt buồn rầu.

"Cô lo lắng đến trường trong lúc có scandal kia sao?" Tuấn Khải nhận ra vẻ mặt của cô liền hỏi.

"Haizzz..... Ừ. Không biết tôi có học được không đây, hay nghỉ luôn thêm mấy ngày cho khỏe." Linh thở dài.

"Không sao. Cô cứ đi học đi. Để tôi đưa đón cô cho." Khải vừa nói vừa ăn.

"Hả??" Linh ngạc nhiên.

"Dù gì cô bây giờ là bạn gái của tôi rồi. Bạn trai đưa đón bạn gái có sao chứ? Bây giờ cô phải thực hiện những điều sau để tránh người khác nghi ngờ chúng ta giả vờ yêu nhau." Khải vẫn thản nhiên ăn.

"Điều gì cơ?"

"Thứ nhất tôi với cô đi đâu cũng phải thi thoảng nắm tay nhau. Thứ hai cô phải thật dịu dàng với tôi, ân cần chăm sóc cho tôi ở những chỗ đông người thôi. Thứ ba cô có thể tự động nắm tay tôi khi đi chơi hay đi đâu đó." Khải kể 3 điều ra.

"HẢ?? Anh đưa ra 3 điều ngớ ngẩn gì vậy?"

"Cô đã hứa rồi mà. Thế có muốn làm không?"

"Thôi được rồi. Làm thì làm." "

Chiếc xe chở TFBoys và Linh dừng trước cổng trường.

"Chào mấy anh nha. Em đi học đây. Tối gặp lại." Linh vui vẻ mỉm cười chào 3 anh chàng TFBoys để xuống xe.

"Ừ chào em." Vương Nguyên và Thiên Ti mỉm cười chào lại Linh. Cô đang định bước xuống xe thì bị Tuấn Khải cầm tay kéo lại.

"Có chuyện gì vậy?" Linh quay ra hỏi Khải.

"Cô không nhớ tôi nói gì với cô sao? Tôi sẽ dẫn cô vào tận lớp." Nói rồi Khải nắm lấy tay Linh và xuống xe cùng cô.

"Ê này. Anh không sợ bị fans vây cho chết ngạt à?"

"Không. Đì thôi." Khải kéo Linh đi trong ánh mắt ghen tị và ngưỡng mộ của bao nhiêu người. Một người là nam thần được rất nhiều người theo đuổi và hâm mộ, một người cũng là nữ thần xinh đẹp cũng được rất nhiều người thích.

Trên đường Khải dẫn Linh đến lớp học gặp rất nhiều các tú điệp thảo vây quanh xin chụp ảnh và xin chữ kí, chật vật lắm anh mới dẫn cô đến lớp được và cả lúc về xe anh cũng chật vật mới về được xe.

"Hầy!! Một thật." Khải cười kháu trang ra.

"Bọn em đỗ xe ở đây cũng bị fans vây thành ra phải xuống để cho họ xin chữ kí và chụp hình, cũng mệt không kém anh đâu." Vương Nguyên bĩu môi.

"Mà hai người giả cứ như thật ý. Nhờ đâu sau này thành thật thì sau nhĩ?" Vương Nguyên vẫn là nhí nhảnh nhất, lúc nào cũng trêu chọc Khải.

"Không bao giờ có chuyện đó đâu." Khải trả lời Vương Nguyên một cách nhẹ nhàng.

"Kính ôi!!Nay hoàng tử chờ công chúa đi học cơ đấy." Từ Vy cười nói với Linh khi cô về chỗ ngồi.

"Biết sao được. Che mắt thiên hạ mà." Linh trả lời.

"Ừ, cậu làm vậy khiến rất nhiều ghen tức đấy, nhất là Dương Thiên Lam. Trông mặt cô ta nhăn như con khỉ mà cũng không làm gì được. Trông thật buồn cười. HAHA!!." Đình Đình vui vẻ cười.

"Mà này. Tí xin đổi chỗ của tớ đi. Tớ không muốn ngồi cạnh anh ta nữa." Linh nhớ đến chuyện chỗ ngồi.

"Yên tâm đi, việc này cậu không phải lo nữa đâu. Anh ta nghỉ học ở trường này rồi." Từ Vy luôn là người cập nhật tin tức tốt nhất.

"Vậy sao? Anh ta đi đâu?" Đình Đình ngạc nhiên. Không ngờ có ngày cô lại không biết một tin mà Từ Vy lại biết vì tin gì Từ Vy biết cô đều biết.

"Kệ anh ta đi, càng tốt. Đỡ phải nhìn thấy anh ta nữa." Linh thần nhiên lấy sách vở ra nói.

Và từ xa, vẫn ánh mắt tức giận, sắc lạnh đầy thêm hận thù nhìn về phía cô. Đó chính là Dương Thiên Lam. Giờ càng ngày Dương Thiên Lam càng ghét Linh, Linh đã là quản lý riêng của Vương Tuấn Khải rồi còn thành bạn gái của anh nên cô ta coi Linh như cái gai trong mắt. Cô ta muốn loại bỏ Linh ngay lập tức.

..... Thông báo thêm hiện tại tác giả có lập nhóm "Truyện của Trương Ngọc Nhí" trên facebook, mọi người có thể tham gia để gần gũi hơn với tác giả nha.....

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Công cuộc tìm kiếm sự thật (phần 3)

Kết thúc buổi học, Linh bước ra cổng trường cùng Đình Đình và Từ Vy thì chiếc xe hằng ngày chờ TFBoys đã đỗ sẵn ở đó.

"Hello mấy em. Lên xe đi." Vương Nguyên nhí nhảnh mở cửa xe.

"Vâng." Cả 3 cô cùng đồng thanh rồi lên xe trước ánh mắt ghen tị của mọi người.

"Bây giờ chúng ta về nhà của Vương Nguyên để tiện cho việc tìm kiếm." Tuấn Khải nói.

Thế là cả bọn về nhà của Vương Nguyên và ăn com tối luôn ở đó.

"Tìm mãi mà vẫn chưa ra. Một thật. Hay là mọi người ở nhà mình cho đến cuối tuần luôn đi." Vương Nguyên vron vai nói.

"Cũng được đấy. Ở đây luôn cho tiện." Tuấn Khải đồng tình với ý kiến của Vương Nguyên.

"Nhưng còn Đình Đình và Từ Vy bố mẹ của cậu có cho không?" Linh lo lắng hỏi Đình Đình và Từ Vy.

"Không sao đâu. Giờ tớ đang ở với ông bà, bố mẹ tớ đi công tác xa nhà. Mà ông bà tớ thì dễ tính lắm, chỉ cần báo là đi học nhóm nhà bạn là được. Đi 1 tuần cũng không sao miễn là gọi điện về." Từ Vy nhanh nhẩu nói.

"Bố mẹ tớ cũng dễ tính. Chỉ thêm là nghe thấy giọng bạn của tớ mẹ tớ mới yên tâm nên tí tớ gọi điện tớ sẽ chuyển máy cho cậu nói một lúc." Đình Đình nói luôn khi Từ Vy vừa ngừng.

"Vậy là được rồi nhé! Chúng ta tìm kiếm tiếp nào." Thiên Tí cắt ngang và giục mọi người tìm kiếm tiếp.

7h tối.....

"Mọi người đói chưa. Em đi nấu com cho mọi người." Linh ngó đồng hồ rồi quay ra hỏi.

"Hi. Anh đói lắm rồi. Chờ mãi em mới hỏi câu này." Vương Nguyên cười hi hi.

"Anh cũng thế." Thiên Tí cũng đồng tình.

"Vậy để em đi nấu com tối." Linh đứng dậy.

"Bọn tớ giúp cậu nhé." Đình Đình và Từ Vy cũng đứng dậy đi theo Linh.

Ăn com tối xong cả bọn lại ngồi tìm nhưng mà vừa tìm vừa chơi.

“Oáp... Buồn ngủ quá.” Từ Vy vừa ngáp vừa nói.

“Ừ. Mình cũng cảm thấy hơi mệt.” Linh đồng tình với Từ Vy.

“Vậy thôi các em đi ngủ đi. Để anh chỉ phòng cho các em.” Vương Nguyên đứng dậy và đi chỉ phòng cho 3 cô.

Sáng hôm sau... Cả bọn dậy ăn sáng rồi cùng nhau lên xe đi học và đi làm. Từ giờ lúc nào 3 “chàng hoàng tử” cũng đưa đón 3 “nàng công chúa” đi học. Tối đến về là cả bọn lại tiếp tục tìm kiếm. Thế là ba ngày đã trôi qua. Thời gian dành cho cả bọn chỉ còn 4 ngày nữa thôi.

* Đếm ngược* Còn 4 ngày..... Lúc 5 giờ chiều.

“Chúng ta tìm nhiều ngày qua rồi mà vẫn chưa được kết quả gì. Liệu có ổn không đây?” Linh tò mò về lo lắng nói.

“Yên tâm đi. Còn 4 ngày nữa. Bức ảnh này là giả thì nhất định chúng ta sẽ tìm được ra thôi.” Tuấn Khải động viên cô.

“Đúng đấy. Cậu không phải lo đâu. Đã có bọn tớ luôn ở bên cậu rồi.” Đình Đình và Từ Vy cũng động viên Linh.

“Mọi người luôn ở bên em mà. Không phải lo đâu.” Vương Nguyên và Thiên Ti mỉm cười.

“Thôi mọi người tìm kiếm nhiều rồi. Chúng ta đi chơi cho đầu óc đỡ mệt mỏi đi. Rồi về còn có tâm trạng thoải mái để tìm kiếm tiếp nữa.” Thiên Ti này ra ý đi chơi.

“Cũng được đó. Em cũng muốn ra ngoài cho thoáng” Linh đồng ý với ý kiến đi chơi. Tuấn Khải, Từ Vy cũng gật gù đồng ý.

“Mọi người cứ đi đi. Em ở nhà tìm nốt cho, dù gì mình cũng không muốn ra ngoài.” Vương Nguyên nói rất vẫn hướng về màn hình máy tính.

“Vậy em cũng ở nhà với anh Vương Nguyên. Em cũng chẳng muốn ra ngoài.” Đình Đình cầm điện thoại lên giường ngồi.

“Ừ! Vậy hai người ở nhà nhé.” Tuấn Khải nói rồi cùng mọi người đi.

“Mọi người cứ đi chơi đi, mình phải đi mua vài chiếc áo sơ mi.” Thiên Ti nói với mọi người rồi định tách ra.

“Để em đi cùng anh cho.” Từ Vy chạy đến bên Thiên Ti.

“Ừ. Vậy hai người đi với nhau nhé.” Thiên Ti quay ra nhìn Linh với Khải.

“Cũng được. Hai người đi vui về.” Linh mỉm cười.

“Tôi dẫn cô đi ăn kem nhé.” Khải hỏi Linh sau khi Thiên Ti và Từ Vy đi.

“Tùy anh thôi.” Linh trả lời.

.....

Giờ chỉ còn Đình Đình và Vương Nguyên ở trong nhà, không khí im lặng bao trùm lấy hai người và chỉ có tiếng chuột máy tính của Vương Nguyên là vang lên “tách..tách..” thôi.

“Anh Nguyên, anh muốn ăn gì không? Em đi mua.” Đình Đình phá tan bầu không khí im lặng đó.

“Em muốn ăn gì thì em cứ mua đi.” Vương Nguyên trả lời cô.

“Vâng.” Nói rồi Đình Đình xuống giường rồi đi.

15 phút sau, Đình Đình vác một đồng đồ ăn vặt về đặt lên bàn.

“Wow!! Em mua toàn đồ ăn vặt vậy?” Vương Nguyên quay ra nhìn đồng đồ ăn.

“Hi hi. Em thích nhất là đồ ăn vặt đó. Mà chẳng phải anh cũng thích đồ ăn vặt sao?” Đình Đình cười hi hi.

“Ừ. Anh thích đồ ăn vặt nhất.” Vương Nguyên nhe răng cười nói.

Thế là Đình Đình và Vương Nguyên vừa ngồi ăn vặt vừa tìm kiếm. Được một lúc, Đình Đình cảm thấy mệt nên lên giường nằm đọc sách nhưng cô ngủ thiếp lúc nào không hay biết.

“Em lấy giúp anh cốc nước.....” Vương Nguyên vừa nói dở vừa quay ra nhìn Đình Đình thấy Đình Đình đang ngủ anh không nói nữa.

Anh đứng dậy tự đi rót nước uống rồi đến bên cô nhìn về mặt đáng yêu của cô khi ngủ một lúc rồi kéo chăn cho cô và về chỗ tìm kiếm tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 26: Công cuộc tìm kiếm sự thật (phần 4)

Trong một shop thời trang nơi Thiên Ti và Từ Vy đang ở đó...

“Anh Thiên Ti sao anh lại ở nhà của anh Nguyên vậy?” Từ Vy hỏi khi đang cùng Thiên Ti đi xung quanh xem áo.

“Bọn anh chuẩn bị có một dự án phim chúc mừng buổi concert hẹn ước 10 năm thành lập nhóm thành công để tặng mọi người. Phim sẽ được lấy bối cảnh là Trùng Khánh. Dự kiến hè sẽ quay xong. Bộ phim có 3 bạn anh làm diễn viên chính. Hè này em có muốn lên Bắc Kinh chơi cùng anh không?” Thiên Ti trả lời rồi hỏi cô.

“ Có. Ông nội của Linh cũng ở Bắc Kinh đó, hay rủ tất cả mọi người đi luôn.” Từ Vy nhí nhảnh.

“Ừ. Được đó.” Thiên Ti cười.

“ Cái này đẹp này anh Thiên Ti!” Từ Vy cầm vào một chiếc áo và không ngờ cái áo đó Thiên Ti cũng đang định cầm xem.

“Ồ. Gu thẩm mỹ của anh với em giống nhau nhỉ?” Thiên Ti hỏi.

“Dạ! Chắc vậy ạ.”

“Vậy anh sẽ lấy cái áo này. Vì cái này anh thích cũng rất đẹp và cũng là cái em chọn cho anh.”

“Vâng.” Từ Vy nghe Thiên Ti nói vậy mặt bắt đầu đỏ lên.

Tại quán kem.

“Này cô thích mùa nào nhất?” Tuấn Khải hỏi Linh.

“Sao anh tự nhiên lại hỏi vậy? Tôi thích nhất mùa hè.” Linh vừa trả lời anh vừa xúc một miếng kem.

“Tôi cũng thích mùa hè. Tại sắp đến mùa mà tôi ghét nên tôi hỏi vậy.”

“Anh ghét mùa đông sao?”

“Ừ.”

“Sao anh lại ghét? Tôi thấy mùa đông thú vị mà.”

“Ghét thì cứ thích ghét thôi.Giống như thích một người nào đó mà không có lý do đó.”

“Ừ.Anh xem mấy giờ rồi còn về nào.”

“6h hơn rồi.”

“Vậy về thôi. Tôi về còn phải chuẩn bị com tối nữa.”

.....

Linh và Khải về cùng lúc với Thiên Ti và Từ Vy.

“Nguyên Nguyên em tìm được gì chưa?” Tuấn Khải mở cửa đi vào và tiếp sau anh là Linh, Thiên Ti và Từ Vy.

“Vẫn chưa.” Vương Nguyên trả lời.

Cả bọn về lục đục khiến Đình Đình tỉnh giấc.

“Mọi người về rồi à?” Đình Đình còn ngái ngủ hỏi.

“Dậy chuẩn bị com tối nào Đình Đình.” Từ Vy nhảy đến cạnh Đình Đình.

“Ừ. Tớ đi rửa mặt cái đã.” Đình Đình mơ màng đi vào phòng tắm.

Rồi cả ba nằng lại đi chuẩn bị com tối cho ba chàng. Lại một ngày nữa trôi qua.

Đếm ngược Còn 3 ngày.....Linh và cả bọn mở cổng đi vào nhà. Linh là người vào nhà đầu tiên, bỗng một vật vụt qua nhảy lên người Linh khiến cô hét lên.

“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” Linh giật mình.

“ Có chuyện gì vậy?” Tuấn Khải cùng mọi người đang chuẩn bị vào nghe tiếng hét của cô liền chạy vào. Sau đó là Đình Đình, Vương Nguyên, Thiên Ti và Từ Vy cũng chạy vào theo. Trước mặt cả bọn là Linh đang ngồi trên sàn nhà với vẻ mặt ngơ ngác và trong lòng có một chú chó vàng thuộc giống poodle đang vẫy đuôi tỏ vẻ vui mừng.

“Đô Đô em về rồi à? Về lúc nào thế?” Vương Nguyên nhìn thấy con chó vẻ mặt hớn hở chạy đến ôm nó vào lòng. Cảnh tượng đó còn khiến Đình Đình có vẻ như ghen. (Đô Đô là con chó cưng của Vương Nguyên, nếu muốn biết thêm chi tiết xin search google ^^)

“Chú chó này ở đâu ra vậy?” Linh đứng dậy hỏi.

“Cậu không biết Đô Đô sao?” Đình Đình hỏi.

“Đô Đô là chó cưng của Vương Nguyên đó.” Thiên Ti trả lời Linh.

“Đô Đô của Vương Nguyên cũng nổi tiếng không kém Vương Nguyên đâu.” Từ Vy nhí nhảnh chạy đến vuốt ve Đô Đô cùng với Vương Nguyên.

“Ủa nó không sợ người lạ sao? Vừa thấy tớ nó nhảy lên người mừng rờ rờ!” Linh thắc mắc.

“Đô Đô lúc trước được gửi sang nhà bạn của anh. Giờ mới về.Chắc em ấy biết em là bạn của anh đó. Em ấy thấy em là quý liền đó. Em đúng là người luôn làm cho người ta quý từ lần gặp đầu tiên.Mấy nay Đô Đô sang nhà bác hàng xóm chơi giờ mới về.” Vương Nguyên vừa vuốt ve Đô Đô vừa nói.

“Hừ. Có mà làm người khác ghét ngay từ lần đầu gặp ý.” Khải nhếch mép khi nghe những gì Vương Nguyên nói.

“Có mà anh ý.” Linh lườm Khải.

“ Có cô ý.”

“ Có anh ý.”

.....(Hai người cãi nhau như trẻ con ý nhỏ.)

“ Thôi chúng ta vào nhà tìm kiếm thôi.” Vương Nguyên cắt ngang cuộc cãi vã của Linh và Khải.

Từ lúc xảy ra vụ việc đến bây giờ, TFBoys đã giảm lịch trình ít nhất có thể để có thời gian tìm kiếm, Linh, Đình Đình và Từ Vy cũng tan học xong là về ngay. Nhưng dù giảm lịch trình thì vẫn bận rộn không có nhiều thời gian vì chỉ còn mấy còn 3 cô đều bận học, các cô đang có một giáo trình khó làm theo nhóm và cả 3 cô cùng nhóm nên mãi đến ngày cuối cùng vẫn chưa tìm được gì cả.

Đếm ngược Còn 1 ngày, ngày cuối cùng. Lúc 6h tối....

Tại bếp.. Linh cùng Đình Đình và Từ Vy đang chuẩn bị cơm tối. Linh rất là lo lắng và căng thẳng vì chỉ còn cách mấy tiếng nữa thôi là sang ngày mới mà việc tìm kiếm chưa được kết quả gì. Không khí lo lắng bao trùm toàn bộ căn nhà, cả 6 người trong căn nhà đều rất căng thẳng, người nào người nấy lộ rõ vẻ mặt lo lắng trên khuôn mặt.

“ Ui da!” Linh giật mình đưa ngón tay lên nhìn. Cô do lo lắng quá nên khi cắt thịt không để ý và cắt vào tay.

“ Cậu không sao chứ?” Đình Đình cầm lấy tay Linh xem.

“ Cậu đừng căng thẳng quá để bị như vậy. Lần sau cẩn thận hơn chứ.” Từ Vy đi đến chỗ hộp y tế lấy băng dán cá nhân.

“ Ủ. Tớ không sao đâu. Vết thương cũng nhẹ ý mà.” Linh để cho Từ Vy băng vết thương cho cô rồi nói.

“ Nhất định chúng ta sẽ tìm ra. Đừng lo nữa.” Đình Đình động viên cô.

Cô chỉ buồn rầu gật đầu và không nói gì thêm.

“ TÌM RA RỒI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Bỗng nhiên Vương Nguyên hét lên vang vọng khắp nhà với volume cực đại.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Sự thật

Hello mọi người! Nay là ngày 8/11 chắc không nói mọi người cũng biết là sinh nhật Vương Nguyên. Nên Au đang 2 chap kỉ niệm. Lịch đăng vẫn như cũ. 1 tháng 1 chap.

.....

“ TÌM RA RỒI!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!” Bỗng nhiên Vương Nguyên hét lên chói tai với volume cực đại.

Linh, Đình Đình và Từ Vy ở ngoài bếp liền chạy vào trong.

“ Tìm ra rồi sao?” Linh vừa chạy vào đã hỏi.

“ Ủ. Tìm được rồi.” Tuấn Khải lộ rõ vẻ vui mừng.

“ Vậy sao? Oh yeah!!!!” Đình Đình và Từ Vy chạy vào sau nghe được liền nhảy lên sung sướng.

Cả bọn sung sướng đến mức nhảy lên ôm nhau. Linh và Khải ôm nhau, Đình Đình và Vương Nguyên ôm nhau và Từ Vy và Thiên Ti cũng ôm nhau sung sướng nhảy lên một hồi. Sau một hồi, cả bọn nhận ra tình trạng của mình bây giờ liền ngại ngùng bỏ nhau ra.

“ Tay cô bị làm sao vậy?” Bỗng nhiên Tuấn Khải nhận ra tay cô đang được băng lại.

“ Tại lo lắng quá cắt thịt không để ý nên cậu ấy cắt vào tay đấy.” Từ Vy lạnh lùng trả lời hộ Linh.

“ Lần sau cô phải cẩn thận hơn chứ.” Khải nói. (Đại ca thật là quan tâm Linh, tứ diệp thảo ghen tị chết mất)

“ Ủ.Bức ảnh nó như thế nào vậy?” Linh liền hỏi.

“ Bức ảnh này là một cảnh trong một bộ phim đã có từ rất lâu rồi. Được cắt ghép rất tinh xảo, toàn bộ cảnh xung quanh không thay đổi gì chỉ mỗi khuôn mặt là được ghép vào và ghép một cách tỉ mỉ. Tình cờ bọn anh tìm được một web xem phim thì thấy phân đoạn này trong cảnh giới thiệu.” Thiên Ti giải thích.

“Phù!! Thế là đã tìm ra được sự thật rồi. Chúng ta chỉ còn chuẩn bị cho cuộc họp báo tối mai thôi.” Vương Nguyên thở phào nhẹ nhõm.

“ Đúng đấy. Thôi chúng ta ra ăn tối và thư giãn tí đi. Cả tuần qua chúng ta vất vả rồi.” Đình Đình đồng tình.

Thế rồi cả bọn ngồi ăn tối và ngồi nói chuyện, đùa nghịch với nhau mãi đến tối muộn mới đi ngủ.

Sáng hôm sau.... Cả bọn đi học và đi làm với tâm trạng vui vẻ, thoải mái.

“ Tạm biệt các em! Hẹn tối gặp lại nha!” Vương Nguyên mỉm cười vẫy tay chào 3 cô

“ Vâng chào các anh!” Cả 3 cô đồng thanh rồi bước vào cổng trường.

Cả ba vừa bước vào lớp thì rất nhiều lời bàn tán.

“Nghe nói hôm nay tổ chức họp báo đó về việc ảnh nóng của nữ thần đó. Không biết nữ thần tìm được sự thật chưa.” Nam sinh 1.

“ Chắc là rồi nên nữ thần nhà chúng ta mới rạng rỡ, xinh đẹp khác hẳn vẻ mặt buồn rầu lúc trước xảy ra sự việc.” Nam sinh 2.

“Xì! Cô ta mặt lúc nào chả tỏ ra rạng rỡ, xinh đẹp. Mong sao không tìm ra sự thật cho chết đi. Đám cướp Tuấn Khải của bọn này.” Một đám nữ sinh vừa là tứ diện thảo vừa là anti Linh nói chen vào.

“Này các bà ghen tị với sắc đẹp của người ta ý gì. Có 10 kiếp sau các bà cũng không xinh được như người ta đâu mà nói này nói nọ.” Nam sinh 3.

“Chúng tôi xấu còn hơn loại lãnh nhăng như cô ta.” Một nữ sinh trong đám đó.

“Này người ta vừa xinh đẹp, hiền lành thì Tuấn Khải mới yêu mà người ta động gì đến các cô mà các cô nói xấu người ta vậy chứ.” Nữ sinh 1 lên tiếng bênh Linh.

.....Bla.....Bla.....Bla..... Rất nhiều lời xì xào, cãi nhau khác.

“Cậu tìm được sự thật của bức ảnh kia chưa.” Một đám nữ sinh tốt bụng cô đến quanh bàn chỗ cô ngồi hỏi một cách quan tâm.

“Mình tìm được rồi. Cảm ơn mấy cậu đã quan tâm!” Linh mỉm cười trả lời.

Đám vừa nãy nghe thấy lời Linh nói ngưng bật nhìn cô một lúc rồi lại quay ra bàn tán tiếp. (Bỏ tay với đám nhiều chuyện này.)

7h tối.... Tại buổi họp báo.

“Cảm ơn mọi người đã đến đây hôm nay để dự buổi họp báo này.” Tuấn Khải cầm mic lên nói.

“Đúng như lời đã hứa, chúng tôi cần thời gian 1 tuần để tìm ra sự thật của bức ảnh nên hôm nay sẽ tổ chức buổi họp báo để minh oan cho bạn gái của tôi. Sau đây tôi sẽ cho mọi người thấy bức ảnh kia là giả.” Tuấn Khải nói rồi chỉ tay lên màn hình máy chiếu.

Cùng lúc đó hàng loạt bấm máy ảnh vang 'tách...tách...tách!'. Trên màn hình xuất hiện hai tấm hình, 1 là tấm hình giả kia và 2 là tấm hình gốc trong một cảnh phim.

“Chúng tôi đã tìm thấy một cảnh trong một bộ phim đã chiếu cách đây rất lâu về trước, toàn bộ cảnh xung quanh hai người đều giữ nguyên chỉ có khuôn mặt là được ghép vào rất tỉ mỉ và giống như khuôn mặt của bạn gái tôi và thiếu gia Hoàng như bức ảnh bên.” Tuấn Khải giải thích.

.....

Vậy là buổi họp báo kết thúc trong niềm vui của bao nhiêu tứ diện thảo vì đã minh oan được cho bạn gái của idol của họ và cũng là idol của họ.(Diễn đạt không được lắm ^^)

Khải và Linh về đến nhà với cơ thể mệt mỏi. Người nào người nấy về phòng của nhau.

Khải mở cửa bước vào phòng, ném chiếc áo lên ghế, anh nằm phịch xuống giường. Bỗng nhiên anh ngó vào góc phòng, một đồng bao nhiêu là quà sinh nhật fans tặng anh hôm sinh nhật chưa kịp mở vì bận việc kia nên không có thời gian. Anh liền bật dậy nhìn hộp quà mà Linh tặng anh đặt riêng biệt ở trên bàn. Tuấn Khải ngồi dậy lấy hộp quà của Linh mở ra đầu tiên.

Xuất hiện đầu tiên khi anh mở ra là tấm thiệp chúc mừng, chữ của Linh rất đẹp và ghi ngay ngắn trên tấm thiệp “Chúc mừng sinh nhật anh! Sang tuổi mới rồi chúc cho công việc của anh luôn suôn sẻ và bớt biến thái đi nhé!! (biểu tượng mặt cười).” Tuấn Khải đọc xong anh bất giác mỉm cười. Còn món quà Linh tặng cho Khải là chiếc khăn len quàng cổ cô tự đan và có tên anh trên chiếc khăn đó. Quà của Vương Nguyên tặng cho anh là một chiếc đồng hồ đeo tay đen sang trọng, Thiên Ti tặng cho anh một đôi giày thể thao.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Hoàng Thế Anh trở lại

Tại phòng Linh, cô thay quần áo xong thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên. Đó là bố mẹ cô gọi webcam.

“Con chào bố mẹ. Muộn rồi bố mẹ chưa đi ngủ ă?”

“Chào con. Thế buổi họp báo diễn ra suôn sẻ chứ?” Mẹ cô hỏi một cách thân thiện.

“Mẹ biết rồi sao bố?” Linh ngạc nhiên liếc sang bố cô.

“Mẹ biết từ lâu rồi. Lúc bố con gọi điện nói chuyện với con về việc con đi du lịch mẹ đứng ngoài nghe thấy hết rồi nhưng cứ im lặng nhưng đến tuần trước mẹ đọc báo mẹ biết được việc kia nhưng không thấy các vệ sĩ nói gì cả, mẹ đã điện hỏi thì biết rằng con bảo họ không được nói. Thế là mẹ cũng không nói gì luôn để chờ xem con có nói năng gì với mẹ không Hôm nay đọc báo mới biết được rằng con đã được minh oan rồi nên mẹ mới điện hỏi.” Mẹ cô giải thích hộ bố cô.

“Con thấy chưa. Đúng là cái gì cũng không thể qua mắt được mẹ con.” Bố cô cười.

“Con định mai mới gọi điện cho mẹ để nói về việc này vì con nghĩ mẹ ngủ rồi. Tha lỗi cho con lần này nha nha!” Cô làm vẻ mặt đáng yêu.

“Mẹ tha cho con lần này thôi đấy. Biết rằng người con làm quản lý riêng là con trai cô chủ nhà tốt bụng đã cho con ở nhờ nên mẹ không truy cứu nữa nhưng việc con làm bạn gái cậu ấy thì mẹ không chấp nhận đâu. Mẹ đã bảo con là đồ đại học xong mới tính đến chuyện yêu mà.” Mẹ cô nghiêm mặt.

“Không phải sự việc như mẹ nghĩ đâu. Thực ra là.....” Linh giải thích cho bố mẹ cô.

“Nếu sự thật như con nói nhưng con giờ đã thành người nổi tiếng rồi mẹ sợ sẽ ảnh hưởng đến việc học của con.” Mẹ cô lo lắng.

“Không sao đâu mẹ. Con vẫn học tốt khi làm việc đó mà, từ trước đến nay đều rất ổn.”

“ Có được không thế? Mẹ hơi lo lắng đấy. Mọi chuyện cá nhân hay riêng tư gì đều không được thoải mái. Đều bị các cánh phong viên săn lùng.” Mẹ cô nhún mày.

“ Không sao đâu mẹ. Từ trước đến nay vẫn ổn mà.”

“Ừ. Vậy thôi muộn rồi, bố mẹ đi ngủ đây. Con cũng ngủ sớm đi mai còn đi học.”

“ Vâng. Chúc bố mẹ ngủ ngon.”

Linh tắt máy rồi lên giường đi ngủ.

Mấy ngày sau,...Khi đã minh oan cho Linh, Tuấn Khải hằng ngày vẫn đưa đón cô đi học. Hôm nay vì bận việc nên Tuấn Khải không đón Linh về được. Linh đành phải đi bộ về với Đình Đình và Từ Vy.

“Này chàng hoàng tử của cậu đâu mà không đưa cậu về như mọi khi vậy?” Đình Đình khoác vai Linh.

“ Anh ta bận việc rồi.” Linh trả lời.

“ Nay đã tháng 11 rồi. Trong tháng này là sinh nhật của anh Vương Nguyên và Thiên Ti đấy. Không biết làm quà gì bây giờ?” Từ Vy nói.

“ Còn 1 tuần nữa là đến sinh nhật anh Vương Nguyên đấy. Làm sao nghĩ ra quà tặng đây.” Đình Đình bần khoản.

“Tìm món quà handmade ý. Các anh ấy đều thích quà handmade mà lại còn ý nghĩa nữa.” Linh gợi ý cho Đình Đình và Từ Vy.

“Ừ. Cũng được đấy. Mà sinh nhật anh Khải cậu tặng gì thế Linh?” Từ Vy tò mò.

“Tớ tặng anh ta chiếc khăn len màu xám tót tự đan. Cũng sắp đến mùa đông rồi mà.”

“Ủầy kinh nhờ. Chắc cậu chuẩn bị sẵn từ lâu rồi mới đan xong được ý nhỉ?” Từ Vy cười.

“Đan dễ ẹc ra. Tớ bỏ ra ít thời gian trong vòng 3 tiếng là xong.” Linh thần nhiên nói.

“Cậu giỏi ghê. Chắc phải học đan từ bé nhì? Mà từ sau vụ ảnh ghép đến nay tên Hoàng Thế Anh chết tiệt kia chẳng thấy mặt mũi đâu cả.” Đình Đình bỗng nhiên nghĩ đến Thế Anh.

“Anh ta hình như đi du học bên Mỹ rồi.” Từ Vy nói chen vào.

“Kệ anh ta đi. Anh ta đi du học càng tốt. Đờ phải gặp anh ta. Mỗi lần gặp anh ta tớ cảm thấy rất khó chịu.” Linh chau mày.

“Người nào mà khiến em không muốn gặp mà mỗi lần gặp ai cảm thấy khó chịu thế?” Một giọng nam vang lên.

Giọng này thật quen quen đối với 3 cô.Cả ba cô giật mình ngược lên nhìn người đang trước mặt mình. Đó chính là Hoàng Thế Anh bước đến trước mặt 3 cô.

“Chẳng phải anh đi du học rồi sao?” Linh hỏi Thế Anh một cách lạnh lùng.

“Đúng là anh đi du học rồi. Nhưng nhớ em quá nên xin nghỉ để về thăm em.” Thế Anh cười.

Nghe xong cả ba cô không nói gì, bước đi luôn.

“Tối nay đi chơi với anh nhé.” Thế Anh liền kéo Linh lại.

“Anh đã làm nhục Linh trước bao nhiêu người như vậy rồi còn đòi cậu ấy đi chơi cùng ư? Mà cậu ấy đã có bạn trai rồi. Bạn trai của cậu ấy là Vương Tuấn Khải, xin anh đừng làm phiền cậu ấy nữa.” Đình Đình tức giận kéo tay Linh lại. Câu nói của Đình Đình đã thay cho sự không đồng ý của Linh.

“Anh đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.” Linh nói rồi cùng Đình Đình và Từ Vy đi.

“Em cứ đợi đấy. Em nhất định sẽ là của anh.” Thế Anh nhìn Linh đi khuất sau hàng cây nở nụ cười nham hiểm nghĩ.

“Chúng cháu chào cô ạ.” Cả 3 cô đồng thanh khi bước vào nhà gặp bà Hồng.

“Chào các cháu!” Bà Hồng vui vẻ mỉm cười.

Hôm nay cả bọn sẽ ăn cơm ở nhà Tuấn Khải để mừng cho việc minh oan cho Linh diễn ra suôn sẻ. Chuông điện thoại của bà Hồng vang lên, bà ra một góc nghe.

“Bực với tên Thế Anh kia thật. Trơ trẽn hết mức, đã làm cậu suýt bị cho là đã ngủ với anh ta rồi mà còn mời cậu đi chơi với anh ta chứ.” Từ Vy lộ rõ vẻ bực mình.

“Mong sao anh ta đừng xuất hiện lần nữa làm đảo lộn cuộc sống của tớ. Việc lần trước bị bố mẹ tớ phát hiện rồi.” Linh vừa vật rau vừa nói.

“Vậy sao? Bố mẹ cậu có nói gì không?” Đình Đình ngạc nhiên hỏi.

“Mẹ tớ cho qua cái chuyện là quản lý của Khải vì anh ta là con trai của cô Hồng đã cho tớ ở nhờ. Nhưng chuyện làm bạn gái của anh ta thì tớ đã giải thích rõ ràng rồi nên mẹ tớ không nói gì thêm.” Linh trả lời.

“Mấy đứa làm cơm tối rồi đợi 3 đứa kia về ăn cùng nhé. Cô bây giờ phải đi ăn với chồng cô rồi, chú ấy vừa gọi điện báo đối tác mời cô với chú đi ăn mà cô lại không nỡ từ chối nên đi.” Bà Hồng đứng nãy giờ nghe điện thoại, sau khi nghe xong quay lại chỗ 3 cô dặn.

“Vâng. Cô cứ đi đi ạ.” Linh nói với bà.

“Ừ. Mấy đứa ở nhà ăn cơm vui về nhé.” Bà Hồng nói rồi quay người rồi đi lên tầng thay quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Buổi sinh nhật của Dương Thiên Lam

Cả ba cô làm bữa tối xong thì lúc đó 3 chàng trai TFBoys mới về.

“Mẹ anh đi đâu rồi vậy?” Khải hỏi và ngó quanh nhà.

“Cô ấy đi ăn với đối tác cùng bác trai rồi.” Linh trả lời.

Trong bữa ăn....

“Hôm nay chúng ta ăn xong rồi đi chơi đi. Máy nay chưa được ra ngoài chơi rồi.” Vương Nguyên vừa ăn vừa nói.

“Được đó! Ra ngoài cho thoải mái.” Từ Vy đồng tình với ý kiến của Vương Nguyên.

Thế là cả bọn ăn xong ra ngoài chơi.

“Máy anh không hóa trang sao?” Linh quay ra nhìn 3 anh chàng TFBoys đang để mặt không đi ra đường.

“Hóa trang làm gì?” Khải cũng quay ra nhìn cô.

“Anh điên sao? Ra đường gặp lắm fans như vậy.” Linh nói.

“Không sao đâu. Máy khi được ra đường như vậy. Để thoải mái tí chứ cứ bị kín khó chịu lắm” Thiên Ti cười.

Cả bọn đi dạo quanh cho mát rồi đi ăn kem, đi công viên.. Đi nhiều nơi như vậy mà may cho cả bọn là không gặp tử điệp thảo nào. Nhưng lúc cả bọn quay về thì bị cả một đám tử điệp thảo phát hiện, họ đuổi theo cả bọn để xin chữ ký và xin chụp ảnh. Cuồng quá cả bọn kéo tay nhau chạy mỗi đứa mỗi nơi. Khải kéo tay Linh chạy, Vương Nguyên kéo tay Đình Đình chạy và Thiên Ti cũng kéo tay Từ Vy chạy.

“Hầy!! Không biết 4 người kia chạy hướng nào rồi.” Tuấn Khải hai tay chống đầu thở dốc sau khi lòi Linh chạy vào một con hẻm nhỏ vắng người.

“Không biết nữa. Anh gọi điện thử xem nào?” Linh chống tay vào tường.

“A lô!! Máy đứa đang ở đâu đấy? Ừ được rồi. Bọn anh qua đó liền.” Tuấn Khải cầm điện thoại lên gọi cho Vương Nguyên.

“Họ đang ở đâu?”

“Đang ở gần siêu thị. Đến đó thôi.” Tuấn Khải nói rồi bước đi.

“Đội tôi đã. Á....” Linh vừa bước đi một bước liền khụy xuống. Hôm nay đi cô lại đi giày cao gót mà cô lại chưa đi quen nên lúc chạy bị trật chân.

“Cô bị sao vậy?” Khải thấy vậy chạy đến bên cô.

“Tôi hình như bị trật chân rồi. Không đi được.”

“Lên đây tôi cõng.” Khải quay lưng về phía cô.

“Nhưng....”

“Không nhưng gì hết. Lên nhanh.”

Thấy Khải nghiêm túc vậy nên Linh đành lên cho anh cõng.

“Anh thấy làm người của công chúng phiền không?” Linh hỏi khi cả hai đang đi trên đường.

“Cũng mệt! Nhưng tôi đam mê hát với nhảy lắm. Hồi bé khi còn là thực tập sinh nhìn mấy đàn anh đàn chị đứng trên sân khấu biểu diễn mà tôi cũng muốn được như vậy.”

“Giờ anh đạt được ước mơ rồi nhé! Tôi thì không biết có đạt được ước mơ của mình không nữa.”

“Sao thế? Ước mơ của cô là gì?”

“Tôi sao? Ước mơ của tôi là....”

Đúng lúc đó không kịp nói hết câu thì 2 người đã đến chỗ 4 người còn lại. Linh bị ngắt lời bởi tiếng gọi của Vương Nguyên.

“Này!!! Hai người nhanh lên!!!” Vương Nguyên rướn người vẫy tay.

“Về thôi. Trước khi các tử điệp thảo khác phát hiện ra.” Tuấn Khải cõng Linh đến chỗ 4 người.

“Linh bị sao vậy?” Vương Nguyên hỏi khi thấy Khải cõng Linh.

“Không sao đâu. Chỉ bị trật chân thôi.” Linh trả lời.

“Vậy chúng ta về nhà thôi.” Thiên Ti nói.

Nói rồi cả bọn cùng nhau về

Sáng hôm sau... Ngày 2 tháng 11 năm 2024.

Linh đang đứng với Đình Đình và Từ Vy trước cổng trường để chờ 3 chàng trai của TFBoys đến đón thì một chiếc xe mui trần màu trắng dừng lại ở trước mặt họ.

“Lên đây anh chờ em” Thế Anh bước từ trên xe xuống nói với Linh.

“Bạn trai tôi sắp đón tôi rồi. Mà nếu không tôi cũng không muốn đi với anh.” Linh lạnh lùng trả lời anh.

“Đi chơi với anh tí đi. Coi như tiền bồi mồi hậu bồi đi chơi. Anh lớn tuổi hơn em mà.” Nói rồi Thế Anh kéo tay Linh đến cửa ô tô.

“Này!! Anh làm trò gì vậy? Cậu ấy bảo không muốn đi mà.” Từ Vy với Đình Đình tức giận chạy đến bên Linh.

“Anh bỏ tôi ra.” Linh vùng cánh tay bị Thế Anh nắm chặt ra.

Đúng lúc đó 3 chàng trai TFBoys đến. Tuấn Khải thấy cảnh tượng đó liền xuống xe tiến về phía Linh.

“Anh còn quay lại đây làm phiền bạn gái của tôi sao? Bỏ cô ấy ra!” Tuấn Khải lời Linh về phía anh rồi nắm tay cô kéo khỏi tay Thế Anh Các tú điệp thảo xung quanh đứng nhìn, rất muốn đến xin chữ ký và chụp ảnh nhưng cảnh tượng trước mặt họ cảm thấy không thể đến. Họ bây giờ đâm ra ghét Thế Anh vì dám động đến bạn gái của idol họ mà cô cũng là idol của một số tú điệp thảo. Thế Anh đành quay trở về xe của mình với khuôn mặt khá tức giận, anh phi xe thẳng đi.

“Tên kia phiền thật! Đi du học thì đi luôn đi còn về.” Đình Đình sau khi đã ổn định chỗ ngồi trên xe nhớ lại chuyện vừa nãy.

“Đường đường là một đại thiếu gia mà lại làm thế nh?” Thiên Ti nói.

“Thôi. Chuyện chính của chúng ta giờ là phải đi dự tiệc sinh nhật của Dương Thiên Lam.” Tuấn Khải cắt ngang.

“Vậy sao? Thật là không muốn nhìn thấy mặt cô ta.” Từ Vy ngao ngán.

“Mà hai bạn anh có một đề nghị. Xem 2 em có đồng ý không.” Vương Nguyên và Thiên Ti quay ra nói với Đình Đình và Từ Vy.

“Hai anh cứ nói đi. Chuyện gì nếu giúp được bọn em nhất định sẽ giúp.” Đình Đình thay mặt cho cả Từ Vy nói.

“Bọn anh muốn hai em làm quản lý riêng của bọn anh. Nếu cứ đi với nhau suốt thế này mà không có quan hệ gì họ lại nghĩ chúng ta có tình cảm” Vương Nguyên giải thích.

“Nhưng quan hệ bạn bè thân thiết thay.” Từ Vy thắc mắc.

“Idol bọn anh chẳng mấy ai có con gái làm bạn thân cả, với lại bọn em còn ít tuổi hơn. Không chỉ có vậy, nhóm bọn anh cũng cần công bằng chứ. Minh anh Khải có quản lý riêng mà bọn anh lại không có sao. Nên Đình Đình sẽ là quản lý riêng của Vương Nguyên, còn Từ Vy là quản lý riêng của anh. Được không?” Thiên Ti nhìn cả bọn.

“Được. Bọn em cũng đã hứa rồi mà.” Đình Đình và Từ Vy đồng ý, trong lòng không khỏi vui vì được làm quản lý riêng của người mình thích.

“Vậy để mai anh xin giám đốc cho.” Tuấn Khải này giờ im lặng bây giờ mới mở miệng.

Chiếc xe chờ cả bọn dừng trước một căn biệt thự nguy nga, rất đẹp. Cả bọn xuống xe rồi tiến vào trong. Vì là con gái của Dương Thiên Minh - giám đốc công ty kinh doanh bất động sản đứng đầu TQ nên rất nhiều khách đến.

“Chào mọi người! Cảm ơn mọi người vì đã đến dự sinh nhật của tôi!” Dương Thiên Lam mặc một chiếc đầm đỏ, cầm một cốc rượu đi đến chỗ cả bọn. Tự nhiên hôm nay cô tay thay đổi lạ thường. Dịu dàng hơn hẳn. Khiến cả bọn nghe những lời cô ta nói ra mà sồn da gà.

“Em mượn bạn gái anh nói chuyện tí nha!” Thiên Lam nói với Khải rồi định kéo tay Linh đi.

“Cô lại định giờ trò gì nữa đây?” Tuấn Khải lạnh lùng hỏi Thiên Lam.

“Giờ mà phản ứng ghê vậy? Em mượn bạn gái nói chuyện tí mà cũng không cho à? Dù gì đây cũng là buổi sinh nhật của em mà.” Thiên Lam lại giả giọng dịu dàng.

“Thôi được rồi. Tôi sẽ đi với cô.” Linh trả lời Thiên Lam trước khi Khải định trả lời.

“Có được không đây?” Vương Nguyên lo lắng hỏi vì biết rằng con người Thiên Lam đầy mưu mô.

“Không sao đâu. Em đi tí rồi về. Mọi người yên tâm” Nói rồi Linh đi cùng với Thiên Lam.

Thiên Lam dẫn Linh đến phòng trang điểm.

“Có chuyện gì?” Linh hỏi Thiên Lam khi đã ở trong phòng.

“Không hiểu sao cô hơn tôi ở điểm nào anh Khải lại chọn cô làm bạn gái.” Dương Thiên Lam tức giận. Giờ thì cô ta mới lộ rõ bộ mặt thường ngày.

“Cô lôi tôi vào đây để nói những chuyện không đâu? Tôi không có thời gian nghe đâu.” Linh nói rồi định đi ra cửa.

“Cô đứng lại. Tôi với cô còn chưa nói hết với nhau mà.” Thiên Lam kéo Linh lại.

“Cô muốn tôi nói gì với cô. Chà nhẽ tôi nói anh Khải sẽ không bao giờ yêu cô sao?” Linh quay ra nói với Thiên Lam.

“Cô...Cô...” Dương Thiên Lam giờ như một con sư tử dữ. Cô ta tức giận lồng lộn cả lên. Cô ta tức giận mất cả ý thức, vơ lấy chiếc kéo trên bàn trang điểm, cầm lên đi về phía Linh.

“Tôi có điểm nào không tốt chứ. Tôi nhất định phải giết chết cô.” Dương Thiên Lam gào lên, nắm chặt chiếc kéo trên tay.

Linh nhìn Thiên Lam sợ hãi lùi về phía sau. Cô va phải bàn trang điểm, cô đã hết đường lùi. Thiên Lam càng ngày càng tiến gần đến chỗ cô trong tay cầm chiếc kéo.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Quản lý riêng của Vương Nguyên và Thiên Ti

Linh nhìn Thiên Lam sợ hãi lùi về phía sau. Cô và phải bàn trang điểm, cô đã hết đường lùi. Thiên Lam càng ngày càng tiến gần đến chỗ cô trong tay nắm chặt chiếc kéo.

Đúng lúc đó cửa phòng bật mở, cả bọn chạy vào.

“Cô làm trò gì vậy?” Tuấn Khải trừng mắt lên nhìn Thiên Lam và nắm chặt lấy cổ tay cầm kéo của cô ta.

“Anh Khải...” Thiên Lam run rẩy, ấp a ấp úng, đánh rơi chiếc kéo xuống dưới đất.

“Chuyện lần trước còn chưa đủ sao?” Đình Đình bực mình.

“Lần trước?” Thiên Lam thắc mắc.

“Cô không biết hay giờ vờ không biết đấy? Lần trước chiếc đèn nó không tự rơi xuống đâu mà là do cô làm cả. Vì nể tình bố cô nên chúng tôi không nói gì.” Vương Nguyên bình thường đã đáng yêu giờ tức giận còn đáng yêu hơn.

“Cô nên nhớ đây là bữa tiệc sinh nhật của cô đấy. Không có chúng tôi thì không biết cô gây ra điều ngu ngốc gì đâu.” Thiên Ti lạnh lùng.

Dương Thiên Lam đơ người, không nói nên lời. Cả bọn chẳng thèm nói thêm câu gì nữa, bỏ về để mặc cô ta đứng một mình trong phòng.

“TRÌNH NGỌC LINH!!! Cô đợi đấy!!!!” Dương Thiên Lam gào lên. Trông cô ta như một con thú dữ.(Tác giả quên chưa nói rõ họ tên của Linh nhỉ? Giờ nói rồi đó ^^)

“Sao mọi người lại ở đó lúc đấy?” Linh thắc mắc giờ mới hỏi.

“Mọi người thừa cô ta là loại người gì rồi mà. Cô ta từng suýt gây nguy hiểm cho cậu rồi nên mọi người không yên tâm đi kiểm tra xem sao. May là đến kịp.” Từ Vy đáp.

“Đúng đấy. Mọi người lo lắng cho em nên đi xem tình hình. Cô ta thật là. rõ ràng đang trong bữa tiệc sinh nhật của mình mà còn suýt làm định làm điều ngu ngốc đến vậy.” Vương Nguyên tiếp lời Từ Vy.

“Cảm ơn mọi người! May có mọi người không thì không biết cô ta định làm gì em rồi.” Linh nói.

Sáng hôm sau..... Tại công ty TF entertainment, phòng giám đốc...

“Hai cháu muốn 2 cô bé này làm quản lý riêng của mình sao?” Tổng giám đốc Tống Quốc Minh xoay ghế quay ra hỏi.

“Vâng.” Vương Nguyên và Thiên Ti đồng thanh.

“Nhưng hai cô bé này...” Quốc Minh băn khoăn vì là Đình Đình và Từ Vy còn đi học, dính tin đồn scandal tình cảm thì không hay và Tuấn Khải đã có bạn gái, còn là quản lý riêng nữa nhờ tin đồn của Vương Nguyên và Thiên Ti cũng suy ra từ Tuấn Khải.

“Không sao đâu giám đốc. Chúng cháu chỉ là bạn tốt thôi. Thật không công bằng nếu mình anh Khải có quản lý riêng.” Thiên Ti dường như hiểu ý của giám đốc liền cắt ngang.

“Đúng đấy giám đốc. Minh cháu có quản lý riêng thì không công bằng cho lắm.” Tuấn Khải cùng thuyết phục giám đốc với Thiên Ti.

“Thôi được rồi. Ngày mai...” Trước sự kiên quyết của 2 anh giám đốc đành đồng ý. Nhưng ông chưa kịp nói tiếp là ngày mai sẽ có buổi họp báo ra mắt quản lý riêng thì....

“Chúng cháu chỉ cần được công bố thôi. Không cần buổi họp báo ra mắt như anh Khải đâu. Đương nhiên giám đốc không phải lo mọi người nói rằng là giám đốc thiên vị, chúng cháu sẽ lên weibo giải thích là mình muốn như vậy.” Giờ đến lượt Vương Nguyên cắt ngang lời ông. Cậu biết luôn ý của ông nên nói luôn một tràng.

“Đành vậy thôi. Quyết định mai sẽ công bố nhé.”

“Vâng.” Cả bọn đồng thanh.

..... Ngay sáng hôm sau, Đình Đình và Từ Vy được công bố. Báo chí hoạt động tưởng chừng như hết công suất. Trong có mấy tiếng mà Đình Đình và Từ Vy đã xuất hiện khắp các trang báo mạng (Nhưng không nói bằng Linh). Giờ 2 cô đang là tâm điểm dòm ngó của các tứ diện thảo vì chỉ còn mình Vương Nguyên và Thiên Ti là chưa có bạn gái nên các tứ diện thảo đề ý rất kỳ các nhất cử nhất động của 2 cô và 2 anh.

.....

Chap này tác giả viết hơi ngắn. Thông cảm nha vì tác giả hơi bận.

Xin thông báo với mọi người một tin là Au đang nốt 2 chap này và từ giờ Au sẽ ngừng viết truyện, ngừng đăng truyện. Mọi người đừng quên truyện của Au nhé! Au có thể sẽ trở lại một ngày không xa. (Có lẽ tầm 1 năm đến 2 năm)

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Hai tiểu thư nhà Lục

Happy New Year!!!! Chúc mọi người sang năm mới vui vẻ hạnh phúc bên gia đình, học giỏi, đẹp trai, xinh gái hơn và đặc biệt là mãi luôn ủng hộ truyện của Au!!! Đây là món quà bự thật bự mà Au đã nói, đó chính là 8 chap của truyện "Bạn trai của tôi là Vương Tuấn Khải" tuy 8 chap đối với mọi người chỉ là truyện thôi, đọc chắc cũng nhanh thôi nhưng đối với Au là Au đã phải dùng mấy tuần lật đật mới viết xong. Tuy mệt mỏi nhưng nghĩ đến thành quả lại vui! ^^ Mọi người ai yêu quý truyện của Au + quý Au thì cmt nhận xét truyện nha + thả tim cho Au nữa!! Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ! Yêu mọi người nhiều!! <3 <3 * Moa moa*

Hôm nay, bộ phim mà TFBoys đóng để tặng các tứ điệp thảo đã đồng hành cùng mọi người suốt 10 năm qua sẽ bắt đầu khởi quay. Bối cảnh đầu tiên là ở đại học Trùng Khánh nên cả đoàn làm phim cùng TFBoys đến đây để quay. Bộ phim có tên là "Hẹn ước 10 năm", nội dung chính của bộ phim nói về 3 chàng sinh viên đam mê âm nhạc rất chơi thân với nhau rồi cùng nhau sáng tác, hát,...nhưng vì gia đình của 3 người không cho họ theo con đường ca hát, bắt họ phải học hành chăm chỉ, khi nào ra trường rồi muốn làm gì thì làm. Thế rồi họ quyết định với nhau, học tập tốt, ra trường kiếm thật nhiều tiền và 10 năm sau quay trở lại trường này gặp lại nhau, hẹn nhau sẽ thành 1 nhóm nhạc tầm cỡ quốc tế. Và họ đã làm được.

Tại trường đại học Trùng Khánh... Toàn bộ sinh viên trong trường từ trên tầng xuống dưới tầng đứng đầy xung quanh đều hướng ánh mắt nhìn vào sân trường, trên tay người nào người nấy cầm một chiếc điện thoại, chụp ảnh, quay video hết công suất. Sân trường hiện giờ là TFBoys cùng đoàn làm phim đang đứng để chuẩn bị cho cảnh quay đầu tiên. Hôm nay Linh, Đình Đình và Từ Vy được xin nghỉ để theo TFBoys đóng phim. Cảnh quay đầu tiên được bắt đầu, toàn bộ đoàn làm phim thống nhất với thầy hiệu trưởng là bắt các sinh viên không được quay phim tránh lộ kịch bản ra ngoài. Vậy là đám đông kia được giải tán, trong khi TFBoys ngồi đọc lời thoại và được các nhân viên trang điểm, đạo diễn, ánh sáng, âm thanh bàn về bối cảnh, tình tiết thì Linh cùng Đình Đình và Từ Vy không biết làm gì chỉ ngồi nhìn.

"Chúng ta cứ ngồi nhìn vậy thôi sao? Chán quá đi." Đình Đình cầm tập kịch bản lên đọc một cách chán nản.

"Biết sao được, đành chịu thôi. Mà ngồi đọc kịch bản vậy cũng hay, đỡ phải ngóng phim nữa." Linh chăm chú đọc rồi nói.

"Được ngắm anh Thiên Ti là tớ cảm thấy vui rồi." Từ Vy nhìn về phía Thiên Ti.

"Vậy thôi tớ cũng ngồi ngắm anh Vương Nguyên giống cậu." Đình Đình cười.

Linh thì vẫn chăm chú đọc kịch bản không nói gì.

"Mà này Từ Vy. Đạo này có tin tức gì mới không? Cậu luôn người cập nhật tin cho cả 3 mà." Đình Đình bỗng lên tiếng hỏi Từ Vy. Đúng như cô nói, Từ Vy luôn biết rõ nhưng tin "nóng hổi".

"À đúng rồi. Hôm nay có hai tiểu thư nhà Lục chuyển về trường mình học đấy. Hai cô tiểu thư đó là em họ của Dương Thiên Lam. Lên cấp 2 đều đi du học cả, bây giờ mới trở về." Từ Vy nghe Đình Đình hỏi giật mình mới nhớ ra.

"Vậy sao? Chưa gặp đã biết hai cô tiểu thư đó như thế nào rồi. Cũng cùng một loại như Dương Thiên Lam thôi." Linh bây giờ mới lên tiếng.

"Hai cô tiểu thư đó là Lục Ánh Tuyết và Lục Ánh Nguyệt đúng không?" Đình Đình chợt nhớ ra.

"Ừ. Hai người này con gái ruột của Lục Bảo Thái - Giám đốc công ty kinh doanh bất động sản đứng thứ 3 Trung Quốc." Từ Vy trả lời.

"Không hiểu trường này sao mà nhiều thiếu gia, công tử, tiểu thư đến đây học nhỉ?" Linh vẫn dán mắt vào tập kịch bản.

"Công nhận. Không hiểu sao vậy?" Đình Đình và Từ Vy gật gù đồng ý.

Cuối cùng thì quay suốt 2 tiếng đồng hồ liên tục, 3 chàng trai của TFBoys cũng được nghỉ 20 phút.

Đình Đình, Từ Vy chạy đến bên Vương Nguyên và Thiên Ti lấy nước rồi lau mồ hôi cho hai anh. Trời nóng bức mà cả 3 đều phải đứng cái nóng để diễn nên cả 3 chảy mồ hôi khá nhiều.

"Này lấy cho tôi chai nước đi." Tuấn Khải đi đến cạnh chỗ Linh đang ngồi.

Trước lời nói của Khải, Linh không phản ứng gì, vẫn ngồi đọc kịch bản, cô nghe được rồi nhưng vẫn không phản ứng gì, nói một cách khác là anh bị bơ đẹp. Khải vốn thông minh nên nhận ra điều đó ngay, liền đến bên Linh, giật lấy kịch bản.

"Tôi nói cô, cô không nghe thấy sao? Chẳng phải tôi cho 3 điều kiện khi làm bạn gái tôi rồi còn gì mà lại còn đang ở chỗ đồng người như vậy nữa."

"Sao anh vô duyên vậy? Tự nhiên giật đồ của người ta là sao?" Linh nhảy dựng lên.

"Nhanh lấy cho tôi chai nước và lau mồ hôi cho tôi. Nên nhớ giờ cô đang là bạn gái của tôi đấy."

Linh đành nghe lời Khải, cô hậm hực đứng dậy đi lấy chai nước và khăn lau mồ hôi cho anh. Hành động tình cảm của Linh và Khải khiến mấy đám sinh viên xung quanh hò hét, lời điện thoại ra chụp liên tục.

Cùng lúc đó ở cổng trường, một chiếc xe ô tô đen lao đến đậu trước cổng trường. Người đầu tiên bước xuống là một chàng vệ sĩ áo đen cầm chiếc ô gior lên và mở cửa xe đằng sau. Lần lượt hai cô tiểu thư Lục Ánh Tuyết và Lục Ánh Nguyệt bước xuống với vẻ rất đông đảo.

Lục Ánh Tuyết và Lục Ánh Nguyệt là hai chị em sinh đôi nên giống nhau như đúc, không thể nhận ra ai với ai. Nhưng có một sự khác biệt đó là về chiều cao. Lục Ánh Tuyết là chị và cao hơn cô em Lục Ánh Nguyệt của mình nửa cái đầu. Vừa bước vào cổng trường với vẻ đông đảo và kiêu ngạo, hai cô tiểu thư đã nhận không ít ánh mắt ghét của bọn con gái và ánh mắt mê hoặc của bọn con trai. Hai cô tiểu thư này cũng rất hâm mộ TFBoys. Đặc biệt là Lục Ánh Tuyết thích Vương Nguyên còn Lục Ánh Nguyệt thích Thiên Ti. Từ nhỏ khi chơi với Dương Thiên Lam, thường đến công ty TF entertainment chơi nên đã thích Vương Nguyên và Thiên Ti từ khi đó. Nhưng hai cô lại bị bố mẹ bắt đi du học bên Anh và giờ đã trở về.

"Anh Vương Nguyên!! Em nhớ anh quá!! Anh còn nhớ em không?" Lục Ánh Tuyết chạy đến níu tay Vương Nguyên.

"Chào. Đã lâu không gặp rồi. Xin lỗi giờ tôi phải đi quay tiếp đây." Vương Nguyên gạt tay của Lục Ánh Tuyết ra rồi đi tới chỗ Đình Đình để lấy kịch bản.

"Anh Thiên Ti!!! Máy nay mới được gặp anh. Nhớ anh quá!!!" Lục Ánh Nguyệt chạy đến ôm Thiên Ti. Nhưng Thiên Ti đã né được cú ôm đó khiến Lục Ánh Nguyệt hụt hẫng.

"Chào. Tôi có việc phải đi rồi." Nói một cách rất cao lãnh, lạnh như băng, có thể đóng băng cả lòng của Lục Ánh Nguyệt lại, Thiên Ti quay lưng bỏ đi.

Lần đầu tiên 2 cô có người chẳng quan tâm tới sự xuất hiện của mình như vậy. Nhưng mà chẳng làm gì được, Lục Ánh Tuyết và Lục Ánh Nguyệt đành nuốt giận đi vào phòng hiệu trưởng để nhận lớp.

Tại căn tin trường ở trên tầng hai...Toàn bộ rìa ngoài được làm bằng cửa kính, ngồi ăn trên đó có thể nhìn xuống dưới sân trường

"Chị Thiên Lam. Ba con nhỏ kia là ai vậy?" Lục Ánh Tuyết nhìn xuống sân trường nơi Linh, Đình Đình và Từ Vy đang ngồi xem các anh diễn.

"Trông đến là ghét!!" Lục Ánh Nguyệt nghĩ lại chuyện xảy ra vừa nãy khiến cô tức lên.

"Cẩn thận đi. Hai con nhỏ ở ngoài sẽ là tình địch đáng gờm của hai đứa đây. Hai con nhỏ đó là quản lý riêng của Vương Nguyên và Thiên Ti." Dương Thiên Lam trả lời.

"HẢ!!!!!!!!" Lục Ánh Tuyết và Lục Ánh Nguyệt hét to lên đến nỗi cả căng tin quay ra nhìn.

"Bình tĩnh đi. Con nhỏ ngồi giữa còn đáng ghét hơn. Nó dám nhận mình là bạn gái Tuấn Khải của chị. Nhất định chị sẽ không tha cho nó." Dương Thiên Lam nói một cách điềm tĩnh nhưng sự tức giận trong câu nói không thể đi đâu được.

"Đúng vậy. Nhất định chúng ta sẽ không tha cho 3 con nhỏ đó đâu." Lục Ánh Tuyết và Lục Ánh Nguyệt đồng thanh.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Sinh nhật của Vương Nguyên và lời tỏ tình dễ thương

Ngày 8 tháng 11 năm 2024..... Vậy là ngày sinh nhật của Vương Nguyên đã đến. Bữa tiệc sẽ được tổ chức 7h tối nay.

14h chiều, tại nhà Vương Tuấn Khải..... Linh đang loay hoay trong bếp tìm nguyên liệu để chuẩn bị làm bánh sinh nhật tặng Vương Nguyên nhân ngày sinh nhật. Bỗng nhiên bà Hồng từ đâu đi đến trước mặt cô.

"Cháu đang làm gì vậy?"

"Dạ cháu chuẩn bị nguyên liệu làm bánh sinh nhật tặng anh Vương Nguyên. Hôm nay là sinh nhật của anh ý."

"Ừ vậy cháu làm đi nhé. Cô có mấy bà bạn rủ đi đọc sách, uống nước. Mà hình như Tuấn Khải đang nằm trên phòng đấy cháu."

"Dạ! Cô cứ đi đi ạ."

Nghe Linh nói xong bà Hồng xách túi rồi đi ra cửa.

Linh loay hoay trong bếp một lúc, chuẩn bị xong nguyên liệu, cô quay ra ngoài định uống nước thì nhìn thấy Tuấn Khải đứng dựa người vào cầu thang từ lúc nào.

"Anh đứng đó từ lúc nào mà không lên tiếng vậy? Ngấm tôi à?"

"Ào tưởng vừa. Cô đang làm gì vậy?" Khải nhếch mép.

"Tôi đang làm bánh sinh nhật tặng sinh nhật anh Nguyên. Tí nữa sẽ tổ chức buổi tiệc nhỏ ở đây đã rồi mới đi đến bữa tiệc lớn kia."

"Vậy để tôi làm cùng cô." Tuấn Khải nói rồi đi xuống và vào bếp với Linh.

"Này! Anh thì làm được cái gì chứ? Chỉ có phá thôi." Linh giương mắt nhìn Khải.

"Cô dạy tôi đi. Dạy cho tôi là được mà. Giờ đang buồn chán không có gì làm."

"Thôi được rồi. Vậy bây giờ bắt đầu nhé. Bước đầu tiên là.....bla..bla" Linh bắt đầu kể cận kề từng bước một.

Tuấn Khải chăm chú nhìn Linh. Nhìn vào thì thấy Khải rất chăm chú nghe Linh nói nhưng thực ra những lời cô nói đều không lọt vào tai anh. Anh chỉ chăm chú nhìn cô rồi bất giác mỉm cười.

"Anh có nghe tôi nói gì từ nãy đến giờ không đấy?" Bỗng cô thấy Khải quá yên tĩnh quay ra nhìn. Thấy mặt anh ngơ ngác, cô giơ tay lên hươ tay trước mặt anh.

"Vẫn nghe mà... Thôi...giờ biết cách làm rồi. Đi làm thôi." Khải gạt mình, lúng túng trả lời.

Linh nhìn bộ dạng của anh với ánh mắt nghi hoặc nhưng rồi lại thôi vì việc trước mắt là phải làm xong bánh sinh nhật.

15 phút sau, cả hai cũng đã làm xong kem phủ bánh.

"Mang ra kia để cho tôi đi." Linh đưa tô kem phủ vừa làm xong cho Khải. Khải đón lấy rồi mang bỏ sang kia.

"Ừi" Không may ngón tay của anh quệt vào đồng kem đó.

"Làm gì cũng hậu đậu vậy?" Linh quay ra nhìn.

"Này thì hậu đậu nè!" Khải nghe xong liền lấy tay dính kem quệt vào mặt Linh.

"Á.. Anh dám..Đội đấy." Linh bỏ dờ thứ cô đang làm, chạy đến bên kia lấy kem quệt lại vào mặt Khải.

"Này...Anh chết này..."

"Cô chết này..."

"Anh đứng lại cho tôi."

..... Tiếng nô đùa của Linh với Khải vang vọng khắp ngôi nhà.

4h, sau 2 tiếng, cuối cùng chiếc bánh cũng đã làm và được nướng xong.

"Tingggg..." tiếng lò nướng báo hiệu đã nướng xong. Linh mở lò lấy chiếc bánh ra đặt lên trên bàn. Hiện trường sau vụ chơi đùa vừa nãy vẫn còn là mặt của Linh và Khải dính đầy bánh

kem

"Xong rồi à? Để tôi gọi Thiên Ti, Đình Đình và Từ Vy. Hiện tại chỉ có mình Vương Nguyên đang bận tập luyện lại thôi nên chúng ta cứ yên tâm chuẩn bị trước đi. Đến 5h Vương Nguyên sẽ về." Khải nói.

"Ừ. Mau đi rửa mặt mũi đi còn chờ họ đến."

"OK!! Vậy là xong. Chỉ còn chờ anh Vương Nguyên đến nữa thôi." Đình Đình phấn khích reo lên sau khi cả bọn đã trang trí xong căn phòng để gây bất ngờ cho Vương Nguyên.

Đúng lúc đó, từ trong nhà mọi người nghe thấy tiếng động liền nhìn ra cửa thì Vương Nguyên đang mở cổng đi vào. Cả bọn liền tất tưởi chạy ra ngoài đón Vương Nguyên.

"Khoan đã rồi vào nhà sau." Tuấn Khải dang hai tay ra chặn đường Vương Nguyên.

"Mọi người làm điều gì mờ ám vậy?" Vương Nguyên ngơ ngác nhìn cả bọn.

"Nào nhắm mắt lại rồi đi vào. Vào rồi khác biệt." Thiên Ti vòng ra sau lưng Vương Nguyên, lấy hai tay che mắt anh rồi dẫn anh vào nhà.

"Happy birthday to you!!!!" Cả bọn hô lên khi dẫn Vương Nguyên vào nhà và mở mắt anh ra.

"Oaaa...Em nghĩ ngay là mọi người làm sinh nhật cho em mà." Vương Nguyên cười tươi rói.

"Nào nào vào cắt bánh thôi Vương Nguyên." Vương Tuấn Khải giục Vương Nguyên.

Cả bọn ngồi ăn với nhau, cười nói rất là vui vẻ.

"Bây giờ đang có mặt mọi người đông đủ ở đây, em muốn mọi người làm chứng cho em một chuyện." Bỗng Vương Nguyên nói với tất cả mọi người.

"Chuyện gì vậy anh cứ nói đi em và mọi người sẽ nghe." Đình Đình hỏi.

Vương Nguyên quay sang Đình Đình nắm lấy tay cô kéo dậy. Đình Đình ngơ ngác không hiểu chuyện gì.

"Đình Đình, làm bạn gái anh nhé!" Vương Nguyên nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Đình Đình với vẻ mặt rất dễ thương.

Đình Đình nghe xong bất ngờ đến nỗi đứng hình. Trong lòng cô vừa vui sướng vừa ngại ngùng. Vương Nguyên vẫn giữ nguyên vẻ mặt đó nhìn cô.

"Em.....Em đồng ý...." Đình Đình e thẹn nói.

"Xin chúc mừng... Chúc mừng...." Sau lời nói của cô cả bọn vỗ tay vang khắp nhà.

Giờ khuôn mặt của Vương Nguyên không còn như mấy phút trước nữa và đã thay vào một nụ cười sung sướng. Vương Nguyên vui mừng đến mức ôm chặt lấy cô.

"Vậy là em đã có bạn gái trước anh rồi nha Nguyên Từ!!!" Tuấn Khải vỗ vai Vương Nguyên. (Nguyên Từ là cách mà Tuấn Khải thường hay gọi Vương Nguyên ở nhà.)

"Còn điều nữa là tối nay tại bữa tiệc sinh nhật của em, em sẽ công bố Đình Đình là bạn gái mình." Vương Nguyên nói.

"Anh Khải với Vương Nguyên lần lượt công bố bạn gái luôn à. Bỏ rơi em rồi." Thiên Ti cười.

"Vậy chú mau kiếm một cô đi rồi bọn anh nhất định mở tiệc to cho cả hai chú đã kiếm được người yêu. Còn anh chắc còn lâu. Anh chỉ là giả thôi." Tuấn Khải trả lời.

Nghe xong lời Tuấn Khải cả bọn cười rộ lên. Cả căn phòng ngập tràn tiếng cười.

Cuối cùng, sau mấy tháng nhà Linh cũng xây xong. Ngay ngày hôm sau cô chuyển về nhà mới...

"Cháu đi rồi cô hơi buồn đấy!" Bà Hồng giọng buồn buồn.

"Dạ! Cháu vẫn là hàng xóm của cô mà, thi thoảng cháu sẽ sang chơi." Linh cười.

"Ừ! Đợi cô tí, cô nhờ Tuấn Khải mang đồ sang giúp cháu."

"Dạ!"

"Khải ơi! Ra mang đồ sang giúp Linh về nhà đi." Bà Hồng gọi.

Tuấn Khải chạy ra, mọi lần anh đều cau có nhưng lần này lại không. Anh và cô mang đồ sang nhà cô. Đẩy cửa bước vào căn nhà mới còn toàn mùi sơn.

"Cô tự dọn đồ nhé! Tôi về đây!" Tuấn Khải nói rồi quay ra cửa.

"Ừ được rồi!" Linh trả lời.

"Cô đi quả thật tôi chẳng biết cãi nhau với ai nữa. Hơi buồn thật." Tuấn Khải quay lại dựa vào cửa.

"Thế sao? Tôi cũng thấy vậy. Mà tôi vẫn còn là quản lý riêng của anh mà, thế nào cũng sẽ còn cãi nhau nhiều thôi."

"Cũng đúng! Thôi tôi về đây. Hẹn ngày gặp lại." Khải cười rồi trở về.

Còn mình Linh ở lại trong nhà, nhìn theo bóng lưng Khải cô cũng bất giác cười.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32-2: Ngoại truyện

Có một bạn đã thắc mắc và hỏi mình là ông nội của Linh là người Trung Quốc sao cô lại là người Việt Nam nên mọi người đọc phần ngoại truyện này nha. Phần này sẽ giải thích cho mọi người biết.

.....

45 năm trước...Bắc Kinh, Trung Quốc.. Tại một cửa hàng ăn sang trọng...

Một cô gái bồi bàn có khuôn mặt rất xinh đẹp và hiền hậu, thân hình hơi gầy,... đang bê hai cốc nước đến chỗ bàn cho khách. Bỗng cô cảm thấy đầu choáng váng, đứng không vững. Cô loạng choạng và ngã xuống. "Choang" tiếng cốc vỡ vang khắp quán.

"Cô không sao chứ?" Một anh chàng tốt bụng đã đỡ cô.

"Dạ cảm ơn quý khách. Tôi không sao." Cô gượng nở nụ cười trên môi. Rồi đứng dậy. Nhưng vừa đứng lên thì lại ngã xuống.

"Vậy mà bảo không sao à? Ời, tôi đỡ cô đi gặp quản lý xin nghỉ. Chứ làm việc quá sức không tốt đâu." Nói rồi anh chàng đó đỡ cô đi đến phòng quản lý.

"Em ốm mà không nói với chị sao Hương? Vậy cứ nghỉ đi." Chị quản lý niềm nở cười.

"Vâng vậy em cảm ơn chị. Em vào phòng chờ nghỉ đây ạ." Hương nói rồi cô đi vào phòng chờ.

Cô định cảm ơn chàng trai vừa nãy đã giúp cô nhưng đã không thấy anh ta đâu rồi.

Lại nói đến anh chàng vừa nãy, anh ta sau khi đưa Hương đến phòng quản lý xong liền bỏ đi luôn.

Anh ta trở ra bên ngoài quán, đi đến nửa đường bỗng đập phải một thứ gì đó liền cúi xuống nhặt lên xem. Thì ra là thẻ tên của một nhân viên phục vụ nào đó đánh rơi. Khoan đã, đây chính là chỗ mà anh đỡ Hương khi cô bị ngã mà. Vậy là cái thẻ tên này của cô ấy rồi.

"Trịnh Ngọc Hương sao? hình như là của cô gái vừa nãy." Anh nhìn tấm thẻ rồi nghĩ. Anh đang định quay lại chỗ kia để trả cho Hương thì bị một tiếng gọi ngăn lại.

"Này Hạo Nhiên!! Cậu đi đâu mà lâu vậy? Mọi người chờ cậu đói sắp chết rồi đây."

Thì ra là những người bạn cùng đi ăn với anh.

"Được rồi!! Tớ đến đây." Hạo Nhiên rút tấm thẻ vào túi áo rồi đi đến bàn ăn.

Ngày hôm sau, Hạo Nhiên đi đến nhà hàng hôm qua để trả lại tấm thẻ cho Hương.

"Quý khách dùng gì ạ? Quý khách đi một mình sao?" Một cô phục vụ đặt menu xuống trước mặt anh, lễ phép hỏi.

"À..Tôi.." Hạo Nhiên vừa nói vừa ngẩng lên. Anh đang nói giữa chừng thì ngừng.Người phục vụ đứng trước mặt anh chính là Hương - cô gái mà hôm qua anh đã gặp. Hôm qua anh chưa nhìn kĩ mặt cô, giờ nhìn lại mới thấy cô thật là xinh đẹp,môi hồng hồng, đôi mắt đen lay lay, mũi cao, lông mi cong, mái tóc buộc cao lên đằng sau.

"Anh là người hôm qua? Tôi rất cảm ơn anh vì chuyện hôm qua. Vì anh đi vội quá tôi chưa kịp cảm ơn." Hương cũng nhận ra anh và tươi cười nói.

"Không có gì đâu. Chuyện nhỏ ấy mà. Tôi rất vui được gặp cô. tôi là Trịnh Hạo Nhiên, 23 tuổi. Hôm qua cô đánh rơi thẻ tên đúng không?" Hạo Nhiên sực nhớ ra và anh móc từ trong túi áo ra tấm thẻ.

"Tôi cũng rất vui được gặp anh. Tôi là Trịnh Ngọc Hương, 21 tuổi. Đúng là của tôi rồi, tôi lại phải cảm ơn anh lần nữa rồi." Hương mỉm cười đón lấy tấm thẻ từ tay anh.

Bỗng có tiếng chị quản lý gọi cô. Cô liền vội vã đi.

"Thôi tôi có việc đi trước đây. Lúc khác có duyên gặp lại."

Cô bỏ đi, để lại anh ngồi một mình ở đấy.

Ngày hôm sau, không hiểu có cái gì lôi kéo Hạo Nhiên, anh lại đi đến nhà hàng đó.

"Ủa? Anh lại đến đây một mình sao? Chúng ta lại gặp lại rồi." Lần này Hương ngạc nhiên vì Hạo Nhiên cũng chỉ đi 1 mình đến.

"Tôi đến đây không phải đi ăn. Chiều tối cô rảnh không? Tôi muốn mời cô đi chơi."

"Được thôi. 6h tối tan làm. Vậy hẹn anh ở đây nhé! Tôi phải làm việc tiếp đây. Tối gặp." Hương nở nụ cười tươi trên môi rồi quay đi.

Hạo Nhiên cũng liền bước ra khỏi nhà hàng rồi về nhà.

Bắc Kinh, 6h tối... Nay là giữa tháng 2 rồi, tiết trời rất lạnh.

"Anh đợi tôi lâu chưa?" Hương đi ra từ nhà hàng

"Tôi cũng mới đến thôi. Chúng ta đi nào ăn trước nào." Hạo Nhiên kéo cô đi khiến cô chưa kịp ổn định gì cả.

"Cô thích ăn gì?" Trên đường đi Hạo Nhiên hỏi Hương.

"Tôi thích gà rán."

"Vậy giống tôi nhỉ? Tôi cũng thế. Vậy chúng ta đi ăn gà rán nhé!"

Nói rồi anh cùng cô đến hàng gà rán lớn nhất Bắc Kinh.

Sau khi ăn xong, anh và cô đi dạo một vòng quanh một công viên gần đấy và nghỉ chân tại một ghế đá trong công viên.

"Này! Tôi thấy tôi với cô có nhiều nét tương đồng ấy chứ? Cùng họ, cùng sở thích." Hạo Nhiên mở lời trước.

"Tương đồng vậy thôi nhưng tôi với anh sinh ra ở hai đất nước khác nhau mà. Tôi là người Việt Nam."

"Ừ tôi biết! Nhìn khuôn mặt cô và tên cô là biết. Mà cô nói tiếng Trung giỏi nhì?"

"Từ bé tôi đã yêu đất nước này rất nhiều rồi. Xem chương trình tiếng Trung cũng rất nhiều và đam mê học tiếng Trung nên mới được thế. Và nay tôi đã đạt được ước mơ là đi thăm đất nước mình yêu quý và sống ở đây luôn."

"Thế ba mẹ cô có sang cùng cô không?"

"Ba mẹ tôi... mất rồi. Trong một vụ tai nạn vì cứu tôi." Giọng Hương thoáng buồn.

"Tôi... xin lỗi nếu động đến nỗi đau của cô. Tôi cũng hiểu cảm giác của cô. Tôi mất mẹ từ khi mới sinh ra, mẹ đẻ xong tôi thì bà tất thờ. Giờ tôi sống với ba. Ba thì cũng đã đi bước nữa. Di tôi là người rất tốt và cũng yêu thương tôi nhưng đó không phải mẹ ruột tôi nên tôi không cảm giác được tình yêu thương từ mẹ thật sự. Ba lúc nào cũng bận chả quan tâm gì tới tôi. Nên tôi chẳng nhận được tình cảm thương yêu gì từ cha mẹ cả. Có lẽ cô vẫn vui hơn tôi vì được ba mẹ yêu thương như vậy."

Rồi khoảng không xung quanh 2 người im ắng lạ thường, kí ức buồn ủa về trong cả 2, bao trùm lấy 2 con người này.

Từ trên bầu trời, những bông tuyết trắng xóa, mong manh và lạnh giá rơi xuống. Chỉ cần chút gió thôi là chúng sẽ bị thổi ra chỗ khác.

"Oa! Có tuyết rơi nè!!" Hương tỏ ra phấn khích đưa tay ra hứng những bông tuyết.

Buổi tối đi chơi âm nhạc của 2 người kết thúc trong một không gian tuyết rơi rất đẹp và lạnh giá như cõi lòng của 2 người vậy.

"Anh tiễn tôi để đây được rồi! " Hương quay ra nói với Hạo Hiên khi cả 2 đang đứng trước con đường vào nhà cô.

"Không được! Đêm hôm thế này tôi không thể để cô đi một mình. Tôi phải đưa cô về tận cổng nhà cô tôi mới yên tâm." Hạo Hiên nghiêm mặt. Nhìn anh rất nghiêm túc nên cô cũng không từ chối.

"Cô ở một nơi như vậy sao?" Hạo Hiên nheo mắt nhìn căn nhà nhỏ bé, nói cách khác nó giống như cái ổ chuột.

"Tôi làm gì có tiền mà chả ở căn nhà như thế này. Thôi muộn rồi đó anh về đi." Hương trả lời anh rồi mở cổng đi vào nhà.

Đi nửa chừng, cô quay lại

"Cảm ơn anh vì buổi tối hôm nay! Đi đường cẩn thận!" Cô mỉm cười nhìn anh rồi đi vào nhà.

Nghe được lời nói của cô, lòng anh bỗng cảm thấy ấm áp lạ thường giữa đêm trời đông giá rét.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32-3: Ngoại truyện 2

Từ sau lần đi chơi, Hạo Hiên cảm thấy con người Hương rất thú vị. Ngày nào anh cũng qua rủ cô đi chơi. Có chuyện vui, buồn gì cả 2 đều tâm sự cho nhau nghe, an ủi, động viên nhau. Cứ thế mấy tháng liền trôi qua, 2 người càng ngày càng thân thiết với nhau hơn và hai người đã rung động trước nhau từ bao giờ mà không biết.

Vào một ngày trời mưa như trút nước, trên một con đường nhỏ, có hai người đang đi bên nhau và chung một chiếc ô.

"Hương này! Anh có chuyện muốn nói." Hạo Hiên nói.

"Có chuyện gì thế? Anh cứ nói đi, tôi đang nghe."

"Ta cũng đã quen nhau được vài tháng rồi. Anh mỗi lần đứng trước em cứ cảm thấy trái tim đập lệch đi một nhịp vậy, cứ hết giờ làm việc là anh mong muốn gặp em. Vì lần đầu tiên trái tim anh đập như vậy trước một người con gái là em nên anh không hiểu cảm giác đó là gì. Và giờ anh hiểu được rồi. ANH YÊU EM!! Làm bạn gái anh nhé!!" Hạo Hiên nhìn thẳng vào mắt Hương.

Hương nghe xong, cô hơi bất ngờ. Cô cũng thích anh từ lâu rồi mà không dám nói, thì ra anh cũng thích cô. Cô mỉm cười gật đầu nhẹ.

Hạo Nhiên sung sướng ôm lấy cô và hôn. Chiếc ô trên tay Hương rơi xuống.

Dưới cơn mưa, có hai người đang đứng hôn nhau. Từng hạt mưa lạnh buốt trút xuống mà họ không hề cảm thấy lạnh mà thay vào đó là cảm giác ấm áp lạ lùng.

Hôm sau... Hạo Nhiên đến nhà Hương đón cô đi làm.

"Đợi em lâu chưa?" Hương bước ra khóa cửa.

"Anh mới đến thôi. Lên xe nào!" Hạo Nhiên mỉm cười.

Trên đường đi.

"Hương này! Anh muốn dẫn em về nhà ra mắt bố anh." Hạo Nhiên nói.

"Dạ! Có sớm quá không anh?"

"Em là người đầu tiên khiến anh rung động và là người đầu tiên anh trao tình cảm thật sự. Nên anh mong em ra mắt bố anh càng sớm càng tốt."

"Vâng!"

Từ nhà Hương đến chỗ cô làm cũng chỉ mất 5 phút...

"Chiều nay mấy giờ em tan làm? Anh còn đón em." Hạo Nhiên hỏi cô khi đã đến trước cửa hàng.

"Tầm 5h."

"Vậy anh đón em và đưa em đi sửa lại tóc và mua một bộ đầm mới nhé. Anh muốn em thật xinh đẹp khi về ra mắt bố anh và ghi điểm trong mắt bố anh."

"Vâng!"

"Vậy nha! Tạm biệt!."

5h chiều, Hạo Nhiên đón cô đi đến một tiệm làm tóc nổi tiếng, làm tóc xong anh đưa cô đi chọn váy. Sau mấy tiếng đồng hồ sửa sang, Hương bước ra.

Thường ngày cô không cần son phấn đã xinh rồi nên khi trang điểm, làm tóc và mặc váy lên trông cô thật lộng lẫy, khiến cho Hạo Nhiên ngắm mãi không rời mắt.

"Giờ mà nhìn em ghê vậy?" Cô nhận ra anh đang nhìn cô chăm chăm nên hỏi.

"Tại em xinh quá mà! Thôi chúng ta đi thôi." Hạo Nhiên cười.

Hạo Nhiên dẫn Hương về đến nhà anh...

"Chào cậu chủ! Cậu dẫn bạn về nhà ạ?" Ông quản gia đứng trước cửa lễ phép cúi chào.

"Ừ. Đây là bạn gái tôi, có thể trong tương lai sẽ là cô chủ của ông đấy." Hạo Nhiên nói rồi cầm tay Hương.

"Ồ..Dạ chẳng phải hôm nay ông chủ..."" Ông quản gia ngó người.

"Không nói nhiều nữa. Tôi vào nhà đây." Hạo Nhiên ngắt lời ông quản gia rồi kéo Hương vào nhà để mặc ông quản gia đứng đó.

Vừa bước vào nhà, thấy phòng khách trống, Hạo Nhiên dẫn Hương xuống phòng ăn vì nghe thấy tiếng ồn ào. Bước vào phòng ăn, gặp ngay bố mẹ anh cùng với một cô gái và một cặp vợ chồng khác, có vẻ như 3 người họ là một gia đình. Nhìn thấy Hạo Nhiên và Hương tất cả đều ngừng việc đang làm ngược lên nhìn.

"Con chào mọi người!" Hương lễ phép cúi đầu chào.

"A! Hạo Nhiên về rồi à. Vào ăn cơm thôi con. Mọi người chờ mãi. Con dẫn cả bạn về sao? Cháu cũng vào ăn cùng đi." Di Hạo Nhiên tươi cười nói.

"Đúng rồi đấy! Cả nhà đều đang đợi anh, nhanh vào ăn cơm nào!" Cô gái ngồi cạnh ba với di Hạo Nhiên lên tiếng.

"Ba, di! Đây là Hương, bạn gái con không phải bạn bình thường, hôm nay con dẫn cô ấy về nhà ra mắt ba mẹ, mong ba mẹ cho con được cưới Hương." Hạo Nhiên bỏ ngoài tai lời cô gái kia nói mà nói một tràng.

Nghe được những lời nói đó, nụ cười trên môi di anh tắt lịm và mặt ba, di anh chuyển sang xanh.

"Thế là thế nào? Ông Trịnh, ông giải thích đi chứ. Ông bảo con trai ông và con gái tôi rất yêu nhau và hợp đôi nên tôi đã đồng ý gả con gái tôi cho con ông. Hôm nay mời sang dùng bữa cơm thân mật để bàn chuyện cưới hỏi sao thành thế này?" Ông khách tức dấy bật lên khỏi bàn ăn.

"Ông Phạm, ông bình tĩnh đã..." Bố của Hạo Nhiên lúng túng.

"Không giả thích gì nữa. Con gái tôi như ngọc như vàng, còn rất nhiều người tốt hơn con ông nên không cần con trai ông. Chúng tôi về." Bà Phạm tức giận, kéo tay cô con gái mình đi và cùng chồng ra khỏi nhà.

"Ông bà Phạm xin ông bà đừng bước..." Bố Hạo Nhiên chạy ra tận cổng để ngăn cho chiếc ô tô của họ đi. Thế nhưng đã muộn, chiếc ô tô đã đi ra khỏi cổng rồi.

Bố Hạo Nhiên tức giận quay vào nhà. Gặp Hạo Nhiên đang đứng nắm tay Hương trong phòng khách...

"Chết!" Ông giáng cái tát rất mạnh xuống mặt Hạo Nhiên.

"Thằng con bất hiếu. Mày biết mày vừa làm trò gì không hả?" Ông Trịnh tức giận quát.

"Kìa anh! Có gì nhẹ nhàng bảo con chứ tát con như thế à." Di anh xót thay cho anh cái tát vừa nãy.

"Ba vừa vừa thôi chứ. Từ bé đến giờ chuyện gì của con con cũng để ba quyết định nhưng riêng chuyện hôn nhân để con tự quyết định. Con biết là công ty mình muốn hợp tác với công ty chú Phạm để trở nên hùng mạnh nên ba mới muốn con lấy con gái chú ấy. Nhưng con không yêu cô ta."

"Mày..mày. Mày biến đi cho khuất mắt tao, tao không có thằng con như mày." Ông Trịnh bị chọc cho tức muốn chết, ôm ngực suýt khụy xuống.

Hạo Nhiên không nói lời nào, kéo tay Hương bước ra khỏi nhà.

"Kìa anh, anh bình tĩnh đi. Hạo Nhiên con đi đâu đấy??" Di anh đỡ lấy bố anh rồi gọi với theo.

Từ lúc vào nhà anh đến giờ Hương chỉ nói được duy nhất một câu " chào mọi người" còn toàn bị anh kéo như chiếc chóai vậy.

Hạo Nhiên chờ Hương đến một công viên gần đấy.

"Hương! Anh muốn cùng em sang Việt Nam sinh sống." Hạo Nhiên nói với Hương.

"Dạ! Nghĩa là mình sẽ bỏ trốn cùng nhau sang Việt Nam sinh sống?"

"Đúng vậy. Anh muốn kết hôn với em và cùng nhau xây dựng cuộc sống mới. Dù gì nhiều năm em cũng không quay về quê hương rồi. Nhân dịp này về luôn với anh và ở đó sinh sống."

"Vậy được. Em ở đâu cũng được. Miễn ở đó có anh." Hương dựa lên vai Hạo Nhiên.

Công viên vắng lặng, chỉ có 2 người ngồi đó.

Hạo Nhiên và Hương cùng sang Việt Nam sinh sống và đăng kí kết hôn. Hạo Nhiên đi đổi quốc tịch là người Việt Nam và đầu tư ít vốn mở một công ty nhỏ có cùng ngành với công ty của ba anh. Do được thừa hưởng trí thông minh và tài giỏi của ba anh trong ngành đó nên công ty được phát triển rất tốt nhưng quy mô còn nhỏ.

Sau 1 năm, Hạo Nhiên và Hương đón nhận một thành viên mới rất đáng yêu tên là Trịnh Huy Tuấn. Nhiều năm sau nữa, anh và cô lại sinh thêm một đứa con trai nữa. Vì anh là quốc tịch Việt nên đương nhiên 2 đứa bé đó cũng quốc tịch Việt.

Một ngày nọ.....

"Reng..Reng...Reng." Tiếng chuông điện thoại vang lên khắp phòng làm việc. Hạo Nhiên đang ngồi làm việc, cầm điện thoại lên nghe.

"Alô!! Ai vậy?"

"Hạo Nhiên phải không?"

"Đúng rồi. Ai thế ạ?"

"Ôi! May quá, mãi mới tìm được số máy của cậu chủ. Cậu đi đâu và ở đâu mà suốt mấy năm qua ông bà chủ tìm cậu mãi, liên lạc cũng không được. Tôi nay gọi muốn nói là ông nhà mất rồi..." Thì ra là ông quản gia gọi cho Hạo Nhiên.

Hạo Nhiên lặng đi, ba anh mất rồi sao.. Từ trước đến giờ ba anh ít khi quan tâm tới anh và anh cũng vậy.

"Được rồi! Chiều nay tôi sẽ bay về.." Im lặng một lúc anh mới lên tiếng. Trả lời xong anh cúp máy luôn.

Lật đật đứng dậy vội lấy chiếc áo và bay về Trung Quốc dự đám tang của bố anh. Anh cũng không quên gửi tin nhắn báo lại cho Hương biết.

Về sau anh phải tiếp quản công ty của bố anh. Anh chuyển chi nhánh chính từ bên Trung sang bên Việt. Gộp cả công ty hiện tại ở Việt Nam của anh lại thì thành một tập đoàn hùng mạnh.

Sau về già, Hạo Nhiên giao công ty lại cho Trịnh Huy Tuấn, con trai trưởng của ông. Sau bao nhiêu năm xa quê hương, ông quyết định cùng vợ trở về Trung Quốc để nghỉ ngơi, dưỡng già ở đó.

.....

Phần ngoại truyện max dài đúng không? Giờ đã hiểu chưa? Bố Linh - Trịnh Huy Tuấn là người Việt đương nhiên Linh cũng là người Việt. ^^

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Sợ mất em, anh không sống nổi!

Trong bữa tiệc sinh nhật của Vương Nguyên, anh đã công bố Đình Đình là bạn gái của anh. Đương nhiên tin này rất hot, ngay vài phút sau đã xuất hiện trên tất cả các trang báo mạng.

Chủ nhật, 6h sáng... Tại một căn biệt thự to, đẹp.....

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA..... Cái gì đây?????" Lục Ánh Tuyết cầm điện thoại trên tay đang nằm trên giường hét ầm lên.

"Em bị điên à!!! Mới sớm ra làm trò gì mà hét lên như gặp chuyện động trời vậy? Không cho người khác ngủ à!" Dương Thiên Lam bị đánh thức bởi tiếng hét của cô em. Cô ta hậm hực đầu rồi bù xù bước xuống giường đến cạnh giường Lục Ánh Tuyết.

"Oáp!! Đúng vậy. Có chuyện gì hết dữ vậy?" Lục Ánh Nguyệt cũng bị đánh thức.

"Gặp chuyện động trời rồi! Xem nè!!!!" Lục Ánh Tuyết giờ màn hình điện thoại về phía 2 người kia.

Trên màn hình điện thoại là loạt tin " *Vương Nguyên công bố bạn gái trong tiệc sinh nhật.* " với nội dung: "*Quản lý riêng của Vương Nguyên chính là bạn gái anh và được công bố trong buổi tiệc sinh nhật của anh....* "

"AAA! Tức quá đi! Sao có thể chứ?? Hôm sinh nhật anh ấy em đã không đi được rồi vì vừa về nước bị lòi đi gặp mặt họ hàng rồi lại còn công bố bạn gái chứ. Tức quá, tức quá." Lục Ánh Tuyết dậm chân bành bịch trên giường.

"Bình tĩnh đi nào! Chị hiểu cảm giác của em mà. Lúc trước con nhỏ Linh kia được công bố là bạn gái của anh Khải chị cũng tức lắm, giống như em vậy. Giờ chị có kế hoạch này để tiêu diệt 3 con nhỏ đáng ghét kia." Dương Thiên Lam an ủi Lục Ánh Tuyết rồi cả ba chụm vào nhau thì thầm.

"Cách này cũng được đấy." Lục Ánh Nguyệt nói.

"Nhưng nếu thất bại thì sao?" Lục Ánh Tuyết hỏi.

"Nếu cách này thất bại thì chị còn nhiều cách khác. Không phải lo." Dương Thiên Lam cười một cách nham hiểm.

Tại nhà của Vương Nguyên....Sau bữa sinh nhật của anh, cả bọn về nhà anh ngủ vì bữa tiệc tổ chức muộn, lúc xong đã quá muộn nên cả bọn đều mệt mỏi nên khi chờ Vương Nguyên về nhà cả bọn ngủ luôn tại nhà anh.

"Mấy đứa xuống ăn sáng đi nào!" Bà Vân gọi.

"Dạ!" Cả bọn đồng thanh rồi lục đục kéo nhau từ trên tầng xuống.

"Sao nào con trai. Sao công bố bạn gái luôn mà không thông báo cho bố mẹ trước vậy, nhờ bố mẹ không đồng ý thì sao? Hai đứa yêu nhau từ bao giờ mà dám giấu bố mẹ." Ông Khang cười hiền hậu nói với Vương Nguyên khi cả bọn ổn định chỗ ngồi.

"Đâu có. Chiều hôm đó con mới tò tính với Đình Đình xong rồi cô ấy đồng ý và buổi tối hôm đó con công bố luôn ấy. Với lại con yêu cô ấy sao bố mẹ quyết định được tình cảm của con?" Vương Nguyên trả lời một cách vô tư.

"Bố mẹ nói thế thôi chứ có cô con dâu ngoan ngoãn, lễ phép và xinh đẹp như vậy thì ai chả không đồng ý." Bà Vân cười.

"Dạ! Cô nói quá!" Đình Đình mặt đỏ ửng trả lời.

"Hôm nay chủ nhật, ăn sáng xong đi chơi chúc mừng cho đôi bạn trẻ nào!" Từ Vy nhí nhảnh xen vào.

"OK!!!" Cả bọn vui vẻ đồng thanh.

"Có shop hàng hiệu đáng kia quần áo đẹp lắm mà hồi mới bắt đầu vào đại học chỉ nhìn qua chưa có tiền mua, giờ làm quản lý của mấy anh rồi nên được trả lương khá cao nên có tiền rồi mình vào mua đồ đi. Dù gì quần áo tớ cũ hết rồi." Đình Đình chỉ tay về phía một shop bên kia đường rồi nói.

"Ừ. Được đấy." Linh gật đầu đồng ý.

"Mấy em cứ đi mua đi. Tí xong gọi bọn anh đến đón nha. Bọn anh đi kiểm quán nào ngời." Thiên Ti nói.

"Vâng!" Ba cô đồng thanh rồi lần lượt bước xuống xe.

Ba cô bước xuống đường và bắt đầu sang đường.

Xa xa có một chiếc ô tô. Người ngồi trên ô tô đang nghe điện thoại.

"Ba con bé này sao? Vâng! Tôi sẽ cố hết sức." Anh ta một tay cầm điện thoại một tay cầm tấm ảnh có hình 3 cô.

Vút tấm ảnh và điện thoại sang một bên, anh ta bắt đầu đập ga lao như một con hổ dữ về phía ba cô.

Chiếc xe chở ba anh dừng đèn đỏ gần đó, ba anh ngồi trên xe nhìn ra ngoài thấy cảnh tượng vậy mặt tái mét. Cả ba vội vã mở cửa xe đi xuống, lao ra ngoài như tên bắn.

"CÂN THẬN!!!" Vương Tuấn Khải cùng với Vương Nguyên và Thiên Ti chạy về phía ba cô hét lên.

Linh và Đình Đình giật mình và nhận ra chiếc xe cả hai hoảng hồn giật lùi về phía sau. Còn Từ Vy không để ý cứ đi thẳng.

"TỪ VY!!!" Lại đến lượt Linh hét lên.

Lần này Từ Vy mới giật mình là nhận ra chiếc xe lao về phía mình, đúng lúc đó có một bàn tay kéo cô lại nhưng đã quá muộn.

"RẦM!!!"

Chiếc xe đâm sượt Từ Vy rồi bỏ chạy. Người vừa kéo cô lại là Thiên Ti. Từ Vy ngã xuống đường, máu đỏ bắt đầu chảy ra.

"Từ Vy cậu đừng làm bọn tớ lo! HUHU!" Đình Đình bắt đầu khóc.

"Từ Vy! Em không sao chứ! Tỉnh lại đi! Mau gọi sẽ cấp cứu!" Thiên Ti đỡ lấy Từ Vy, khuôn mặt lộ vẻ lo lắng.

Thiên Ti chẳng thể đợi để gọi xe cấp cứu nữa. Anh lo lắng bế luôn Từ Vy chạy vào bệnh viện gần đó.

Cửa phòng cấp cứu bật sáng. Cả bọn đứng ngoài đợi mà mặt người nào người nấy đều lo lắng, căng thẳng.

"Giờ mới nhớ ra chiếc xe đó đi một cách rất là lạ không? Nếu là say rượu thì đi phải khác, không thể lao vào bọn em một cách dứt khoát như vậy được. Chắc chắn có ai đứng sau vụ này." Linh phá tan bầu không khí đó và bắt đầu suy luận.

"Đúng vậy! Anh cũng thấy lạ. Có khi nào là Dương Thiên Lam không?" Vương Nguyên đồng tình.

"Chắc chắn là cô ta rồi. Không chỉ mình cô ta mà còn 2 cô tiểu thư kia nữa. Muốn trừ khử 3 em để không làm tình địch của mình." Vương Tuấn Khải nói.

"Hừ! Từ Vy mà bị làm sao cô ta nhất định phải trả giá." Thiên Ti vẻ mặt bức tức.

Cả bọn đều thấy lạ trước vẻ mặt và lời nói của anh. Chưa thấy anh tỏ vẻ quan tâm và lo lắng như thế này cho người nào đó bao giờ mà lần này lại nói như vậy.

Đúng như cả bọn suy đoán, mọi việc đều là do tay Dương Thiên Lam và 2 cô em họ của cô ta.

Cùng lúc đó cửa phòng cấp cứu bật mở. Bác sĩ bước ra.

"Từ Vy sao rồi bác sĩ?" Đình Đình lo lắng.

"Cô bé không sao. Có vẻ như chiếc xe chỉ đâm sượt thôi. Bị thương cũng khá nặng. Chắc không đi lại được nhiều ngày. Chiếc xe đi với tốc độ cực nhanh nếu đâm trực diện chắc là không còn giữ tính mạng rồi. Các cháu có thể vào thăm rồi. Ai đó đi cùng với cô để làm thủ tục nhập viện cho cô bé đi." Cô bác sĩ nói rồi đi.

"Đề cháu." Linh nói rồi đi cùng bác sĩ.

"Đề em đi gọi cho bố mẹ Từ Vy." Đình Đình nói sau khi chỉ còn có cô với 3 anh.

"Ừ! Giờ cũng đến giờ cơm trưa rồi. Thiên Ti em vào đó với Từ Vy đi, anh với Vương Nguyên đi mua đồ ăn." Vương Tuấn Khải giờ đồng hồ đeo tay lên nhìn.

"Ừ vậy hai người đi đi. Em vào trong đây." Thiên Ti gật đầu.

Đẩy cửa bước vào phòng, Thiên Ti thấy Từ Vy nằm trên giường.

Thiên Ti ngồi xuống cạnh cô. Thấy tay và đầu cô băng bó, mặt cô vài vết xước mà tự nhiên anh cảm thấy xót.

Bỗng nhiên Từ Vy cử động, cô mở mắt ra. Cô đã tỉnh.

"Anh Thiên Ti! Mọi người đâu hết rồi." Từ Vy ngồi dậy, thấy lạ khi chỉ mình Thiên Ti ngồi đây.

"Em tỉnh rồi à. Linh theo bác sĩ làm thủ tục nhập viện cho em, Đình Đình đi gọi cho bố mẹ em còn Tuấn Khải với Vương Nguyên đi mua đồ ăn trưa." Thiên Ti dịu dàng.

"Có đau ở đâu không?" Giọng anh vẫn trầm ấm và dịu dàng.

"Em thấy hơi ê ẩm người thôi." Từ Vy cự mình.

"Em không sao là tốt rồi! Làm anh sợ."

"Anh sợ? Anh sợ cái gì?" Từ Vy ngạc nhiên.

"Sợ mất em, anh sống không nổi!"

Nghe xong câu nói của Thiên Ti, Từ Vy đứng hình. Đến người ngốc nhất còn hiểu câu nói đó chính là lời tỏ tình huống chi người thông minh như Từ Vy thì chắc chắn cô cũng hiểu ý câu nói đó.

"Ý anh là..."

"Từ Vy! Anh yêu em! Anh cũng không biết tình cảm của mình có từ bao giờ nhưng chỉ biết khi bên em anh luôn cảm giác bình yên và cảm thấy vui vẻ, thoải mái sau mỗi ngày làm việc. Làm bạn gái anh nhé!" Thiên Ti nắm lấy tay của Từ Vy.

"Dạ! Em cũng thích anh từ lâu rồi. Không ngờ anh cũng thích em. Em chưa bao giờ dám mơ ước đến điều đó. Em đồng ý làm bạn gái anh!" Từ Vy vẻ mặt rạng rỡ nói.

Thiên Ti không nói câu nào, anh vốn cao lãnh mà nhưng thay vào đó là hành động ấm áp. Anh đứng dậy, vuốt mái tóc của cô rồi ôm lấy cô.

Từ Vy cảm thấy thật ấm áp và hạnh phúc, cả Thiên Ti cũng vậy.

.....
Cuối cùng thì đã có 2 cặp đôi hạnh phúc và đã đến được với nhau rồi. Chẳng biết Linh và Tuấn Khải sẽ đi đâu về đâu nữa nhỉ? ^^

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Tại nạn nối tiếp tai nạn

Linh vừa làm xong thủ tục nhập viện cho Từ Vy, cô đi ra khỏi phòng bác sĩ thì gặp Đình Đình, Vương Nguyên và Vương Tuấn Khải.

"Mọi người đi đâu vậy?" Linh hỏi.

"Tôi với Vương Nguyên đi mua đồ ăn trưa. Chắc mọi người cũng đói rồi còn Đình Đình đi gọi bố mẹ Từ Vy." Tuấn Khải trả lời.

"Ừ!"

Cả bọn đẩy cửa bước vào phòng thấy Thiên Ti đang ngồi gọt táo còn Từ Vy đã tỉnh từ lúc nào.

"Từ Vy cậu tỉnh rồi à? Làm cả bọn này lo quá." Đình Đình chạy đến bên Từ Vy.

"Ừ! Tổ ổn mà, nhìn vậy còn khỏe hơn người bình thường ý." Từ Vy nhe răng cười.

"Này nha! Nhìn mặt lạ lắm luôn! Vui hơn mức bình thường thì phải? Có chuyện gì vui à? Cả anh Thiên Ti nữa" Linh nhận ra được vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của 2 người.

"Đúng đó! Trước lúc bọn anh vào thì cả căn phòng này chỉ có hai người. Vậy hai người nói gì với nhau mà trông vui vậy? " Vương Nguyên đồng tình.

"Ừ thì mình tỏ tình với Từ Vy." Thiên Ti cười.

"HẢ?????" Cả bọn đồng thanh rất to.

"Gi mà mọi người ngạc nhiên dữ vậy?" Từ Vy nheo mắt.

"Không có gì? Anh thấy em bá đạo thật Thiên Ti à. Tò tính lúc ở đâu lại ở ngay trong bệnh viện trong hoàn cảnh thế này. Haha. Mà dù sao cũng chúc mừng cho hai người." Tuấn Khải ngồi ôm bụng cười. Vương Nguyên ngồi cạnh cũng cười theo.

"Haha đúng là anh Thiên Ti tò tính bá đạo thật nhưng may nhờ vậy Từ Vy nó mới lấy lại được sức sống chứ." Đinh Đình cũng hòa theo.

"Thôi mọi người đừng trêu hai người ấy nữa. Chúc mừng hai người nha..... Haha phải nói là buồn cười thật, không nhịn được cười." Linh giả bộ nghiêm túc nhưng rồi cô cũng không nhịn cười được mà phì cười.

"Mọi người chúc mừng hẳn hoi không được à?" Thiên Ti phát cáu.

"Thôi đùa đấy. Dù sao cũng chúc mừng hai người, giờ hai đứa đều đã có bạn gái trước anh rồi nha." Tuấn Khải thôi không cười nữa.

"Anh ghép đôi với Linh đi. Hai người đẹp đôi ấy chứ." Vương Nguyên nói.

"Còn lâu!!!" Khải với Linh đồng thanh.

Cửa phòng bật mở, bố mẹ Từ Vy chạy vào.

"Từ Vy con không sao chứ?" Mẹ Từ Vy lo lắng.

"Con không sao đâu! Mẹ xem!" Cô mỉm cười với mẹ.

"Con gái ra đường đi đâu làm gì cũng hậu đậu. May lần này số con lớn đấy." Bố cô trách yêu cô.

"Đâu phải tại con... Do chiếc xe đó chứ." Từ Vy phụng phịu.

"Đúng đó cô chú ạ! Do chiếc xe đó hình như cổ tình hoặc say rượu đâm rồi bỏ chạy." Thiên Ti lễ phép.

"À quên chưa chào hỏi các cháu. Các cháu là bạn của Từ Vy à. Cô là Nhà Yến." Bà Yến mỉm cười.

"Còn chú là Thái Hào." Ông Hào giới thiệu.

"Vâng. Chúng cháu chào cô chú ạ." Cả bọn đồng thanh.

Rồi lần lượt cả bọn giới thiệu tên mình.

Mọi người nói chuyện với nhau khoảng 2 tiếng sau.

"Thôi để mai mẹ xin nghỉ học cho con. Giờ con ở đây với các bạn nha. Bố mẹ về nấu cơm tối mang đến cho mấy đứa." Bà Yến nói rồi xách túi xách lên đi về cùng với ông Hào.

"Vâng!" Cả bọn đồng thanh lần 2.

Sáng hôm sau...Tại trường đại học Trưng Khánh...

"Renggggggggggggg" Chuông báo giờ học đã hết vang lên.

"Linh xuống căn tin ăn trưa đi." Đinh Đình đứng dậy cất sách vào cặp.

"Cậu xuống trước đi. Tớ làm nốt báo cáo này đã." Linh trả lời nhưng vẫn cặm cụi viết.

"Sao cậu chăm thế!"

"Biết sao được, sắp thi cuối kì rồi mà."

"Ừ! Vậy được rồi! Cậu ăn gì để tớ mua mang lên cho."

"Sandwich với coca nha! Cảm ơn cậu trước."

"Không có gì!"

Nói rồi Đinh Đình đi ra khỏi lớp. Vừa ra khỏi cửa cô gặp thầy Hiệu Trưởng.

"Em chào thầy ạ!" Đinh Đình cúi chào.

"À Đinh Đình thầy nhờ em lên phòng Thí Nghiệm lấy hộ thầy chồng giáo án với. Sáng nay thầy dạy trên đó để quên trên đó. Em giúp thầy lấy với, thầy còn một số việc. Lấy xong mang xuống phòng Hiệu Trưởng cho thầy nha." Thầy Hiệu Trưởng hiền hậu nói.

"Dạ vâng!"

Đinh Đình đi lên phòng Thí Nghiệm. Phòng Thí Nghiệm ở cuối hành lang tầng thứ 3. Rất vắng người, chỉ khi nào có lớp nào học Thí Nghiệm mới lên đây học.

Cô đẩy cửa bước vào, đi xuống tí mãi gần cuối phòng cô mới thấy chồng giáo án của thầy Hiệu Trưởng. Cô cầm lên và trở lại.

"Bùmmmmmm" Một tiếng nổ vang lên ở tủ hóa học gần cô.

Đinh Đình bắn ra xa rồi ngã đi. Rồi từ chỗ nổ có đám cháy, đám cháy cạnh cô bắt đầu lan ra mà cô không hề hay biết.

Bên ngoài...

"Ai da!! Sao lói chị mạnh vậy hai đứa?" Lục Ánh Tuyết và Lục Ánh Nguyệt lôi tay Dương Thiên Lam ra cuối hành lang.

"Hừ! Bực mình thế! Rốt cuộc tay lái xe chả được tích sự gì." Lục Ánh Tuyết và Lục Ánh Nguyệt tức giận.

"Thì chị đã bảo chưa chắc chắn sẽ thành công mà. Mà chị cũng không tức mấy. Chị đây cũng nhiều kẻ tiêu diệt 3 con nhỏ đó mà nên không phải lo." Dương Thiên Lam đứng khoát tay.

"Sao? Cách gì?" Lục Ánh Tuyết và Lục Ánh Nguyệt đồng thanh.

"Khoan đã! Hình như phòng thí nghiệm bị cháy." Lục Ánh Tuyết hoảng hốt nhìn vào trong.

Cả 3 đều nhìn vào trong thấy Đình Đình nằm trong đó. Lục Ánh Tuyết liền đến bên cánh cửa và khóa lại rồi đập khóa, vì đây là khóa mật mã, khi đã bị đập thì chiếc cửa vẫn sẽ không mở được.

"Em làm gì vậy?" Dương Thiên Lam thắc mắc.

"Chẳng phải Đình Đình trong đó sao? Em cho cô ta chết cháy. Chúng ta mau đi thôi không ai nhìn thấy là phiền đó." Lục Ánh Tuyết nói rồi kéo tay Dương Thiên Lam và Lục Ánh Tuyết đi.

Đình Đình từ từ ngồi dậy xoa đầu, rồi ngược lên nhìn thấy cháy. Cô hoảng hốt chạy đến bên cửa nhưng chiếc cửa đã bị đám cháy vây. Cô giờ chỉ còn cách kêu cứu.

"Cứu tôi với!! Có ai không... Cứu tôi với!" Đình Đình đứng trong hò lên.

Bình cứu hỏa thì ở bên ngoài nên cô chẳng làm gì được.

"Cứu tôi với!!...Khụ Khụ.." Cô bắt đầu bị ngạt khói lại ngắt đi lần nữa.

Đám cháy lan đến trần nhà và kích hoạt chuông báo cháy. Thế rồi chuông báo cháy vang lên, toàn trường hoảng loạn chạy xuống sân trường.

Linh đang ngồi trong lớp học, lật đặt cất sách vở chạy ra ngoài theo mọi người.

Chạy xuống tới sân trường chỗ TFBoys đang đóng phim.

"Linh.. Đình Đình đâu rồi? Cháy ở đâu vậy?" Vương Nguyên hỏi khi thấy Linh.

"Em không biết nữa. Cô ấy vào căn tin mua đồ vẫn chưa quay trở lại." Linh trả lời.

Vương Nguyên lo lắng quá liền chạy đi tìm Đình Đình.

"Cô ở đây đợi chúng tôi." Tuấn Khải nói với Linh.

"Vương Nguyên!!" Tuấn Khải với Thiên Ti chạy theo.

Giờ chỉ còn Linh đứng lại đây. Thấy thầy Hiệu Trưởng đang chạy về phía cô, cô liền hỏi:

"Thầy ơi! Cháy ở đâu vậy?"

"Ở phòng Thí Nghiệm. Em thấy Đình Đình ra chưa?"

"Đình Đình ở phòng Thí Nghiệm sao?"

"Ừ! Thầy nhờ em ấy đi lấy giáo án ở đó."

Lời thầy Hiệu Trưởng vừa dứt Linh đã chạy vụt đi.

Chạy đến phòng Thí Nghiệm cô nhìn vào trong đúng là Đình Đình nằm trong đấy.

"Á.." Linh vội vã mở cửa nhưng liền rụt tay lại khi vừa chạm vào cửa, vì cửa làm bằng sắt, giờ nó đang nóng không khác nào quả cầu lửa.

"Đình Đình.. Tỉnh dậy đi Đình Đình." Linh đứng ngoài hoảng loạn gọi.

Cô vội lấy điện thoại ra gọi cho 3 người kia, mấy phút sau đã thấy 3 anh xuất hiện.

"Đình Đình đâu?" Vương Nguyên hốt ha hốt hải.

"Đừng chạm vào cửa. Cửa giờ nóng lắm, chúng ta phải tìm cách cứu Đình Đình thôi. Giờ lửa đang cháy gần tới chỗ cô ấy rồi. Không thể đợi đội cứu hỏa được." Linh nói.

"Có thanh sắt đằng kia..." Tuấn Khải chạy đến lấy thanh sắt dựng đằng kia.

Cả bốn người cùng nhau cho thanh sắt vào khe bẫy chiếc cửa ra. Sau một hồi lâu gắng dùng hết sức bẫy cửa ra thì cuối cùng chiếc cửa cũng được bẫy ra. Vương Nguyên vội vàng lấy chiếc bình cứu hỏa đập tắt đám cháy trước cửa rồi vội vàng chạy vào chỗ Đình Đình.

"Đình Đình em không sao chứ?" Vương Nguyên chạy vào nâng Đình Đình lên.

"Nhanh ra! Lửa sắp bùng đến nơi rồi kia!" Thiên Ti nói to.

Vương Nguyên quay ra sau thấy lửa đúng là đang sắp bùng đến chỗ 2 người, anh vội bế Đình Đình lên chạy ra ngoài. Vừa lúc ấy thì đội cứu hỏa đến.

Đình Đình được đưa vào phòng y tế của trường vì cô cũng chỉ bị ngạt khói nhẹ chứ không bị gì nghiêm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Nghỉ hè rồi! chơi thôi!

Tại phòng y tế của trường....Đình Đình đã tỉnh.

" Cậu có sao không?" Linh dịu dàng hỏi.

" Tớ không sao!" Đình Đình trả lời.

" Em làm mọi người lo đấy." Vương Nguyên chau mày.

" Em xin lỗi.... Mà thầy cũng cho em xin lỗi, chắc chồng giáo án đó cháy hết trong đám cháy rồi." Đình Đình cứ như người mắc lỗi thật sự vậy, cúi gằm mặt xuống và đến khi nhìn thấy thầy Hiệu Trưởng mới ngẩng mặt lên.

" Không sao! Tính mạng con người quan trọng hơn mà. Về thầy soạn lại cũng được." Thầy Hiệu Trưởng cười hiền hậu.

"Hiệu Trưởng! Xác nhận được nguyên nhân đám cháy rồi, là do chập điện. Hơn nữa cửa phòng Thí Nghiệm bị ai khóa rồi đập, hình như cố tình muốn nhốt em Đình Đình trong đó hay sao ấy. Hiện tại chỗ đó không có camera và giờ đó không có ai quanh đó nên không xác nhận được người làm vậy, nhưng chắc là học sinh trong trường." Thầy Phó Hiệu Trưởng chạy vào.

" Đúng rồi! Giờ em mới nhớ ra lúc chạy đến đó cửa phòng đúng là bị đập thật." Linh nhớ ra.

" Thôi không bàn về chuyện đó nữa. Để thầy điều tra cho. Bấy giờ cũng đến giờ lên lớp rồi, Đình Đình và Linh các em lên lớp đi." Thầy Hiệu Trưởng nhắc.

" Vâng!" Đình Đình và Linh đồng thanh rồi đứng dậy đi vào lớp.

Sau khi Linh và Đình Đình đã đi. Còn lại thầy Hiệu Trưởng với TFBoys.

" Thầy muốn nói với 3 em một chuyện. Thực ra đã xác định được người làm việc đó rồi. Đó là 3 cô tiểu thư họ Dương và Lục đó. Nhờ một em sinh viên tuy chỉ thấy 3 người đi về phía phòng Thí Nghiệm nhưng trong khoảng thời gian đó có mỗi 3 người đó nên chắc là người làm việc đấy. Thầy không muốn động chạm gì đến vì cả 3 người đều là con cái nhà quan chức cao, nếu có làm sao chắc cũng được gia đình bảo lãnh thôi nên thầy cũng bảo với những người biết chuyện này coi như không có chuyện gì xảy ra rồi vì Đình Đình cũng đã an toàn, còn nếu Đình Đình có bị sao chắc chuyện thầy đề yện cũng sẽ không có đâu. Vậy nên các em đừng nghĩ thầy thiên vị hay làm sao, tuy thầy già rồi nhưng thầy cũng không đến nỗi cổ hủ mà không biết 3 cô tiểu thư đó vì sao làm vậy và còn biết 3 cô đó thích 3 em. Thầy mong các em nói chuyện với cảnh cáo 3 cô đó từ giờ đừng làm vậy nữa, có thể các em nói thì 3 cô đó sẽ nghe. Thôi thầy lên lớp đây."

" Vâng! Chúng em chào thầy ạ!" 3 anh lễ phép cúi chào.

" Lại là 3 người đó. Chỉ còn mỗi Linh thôi, không biết còn gặp chuyện gì nữa đây?" Tuấn Khải tò mò về bức tức sau khi thầy Hiệu Trưởng đi.

" Chúng ta nên để im xem 3 người đó định giờ trò gì, không nên rút dây động rừng. Và bây giờ phải bảo vệ và đề mắt tới Đình Đình, Từ Vy và Linh hơn. Không để họ gặp nguy hiểm gì nữa." Thiên Ti điềm tĩnh.

" Có lẽ nên làm vậy. Lần này hại Đình Đình và Từ Vy đều thất bại nên chắc chắn 3 người họ không bỏ qua đâu. Chúng ta nên cứ để im xem 3 người đó làm trò gì rồi để bắt tận tay. 3 người họ còn làm gì động chạm đến Đình Đình nữa là em không đề yện nữa đâu." Vương Nguyên nói giọng hùng hổ.

1 tuần sau Từ Vy ra viện, trong mấy ngày nằm viện cô đều được Linh và Đình Đình chép bài và giảng bài cặn kẽ cho.

Cuối cùng thì 3 cô cũng đã qua kì thi cuối kì và cũng sắp đến hè....

" Giấy báo điểm nè!!!" Từ Vy nhảy chân sáo tới chỗ cả bọn đang ngồi.

" Đâu coi!" Đình Đình hỏi hộp.

" Ôla xem kìa Đình Đình, tớ với cậu được trong top 10. Vẫn kém Linh, cậu học giỏi thật Linh ạ, trong top 5 kia." Từ Vy vui vẻ như một đứa trẻ con vậy.

" Có gì đâu, trí nhớ tớ tốt lắm. Học chắc cũng chẳng ra gì đâu. Chỉ được cái trí nhớ tốt." Linh cười.

" Đúng là tốt thật! Có chuyện nhỏ nhặt tí mà cô cũng nhớ để so đo tính toán với tôi." Tuấn Khải nhếch mép.

" Hừ! Anh đã làm điều gì sai với tôi dù chuyện nhỏ nhặt tôi cũng nhớ." Linh lườm Khải.

" Sắp nghỉ hè rồi! Chúng ta cùng lên lịch trình đi chơi nào!" Đình Đình chuyển chủ đề.

" Nghỉ hè thì mình dự kiến sẽ lên Bắc Kinh thăm ông rồi về Việt Nam thăm bố mẹ." Linh nói.

" Ủ! Hè anh cũng định trở về nhà, vậy mọi người đi cùng đến nhà tôi chơi luôn đi. Linh cũng đi thăm ông mà." Thiên Ti.

" Em chưa biết nhà anh! Được đấy!" Từ Vy ôm lấy cổ Thiên Ti cười tươi.

" Vậy quyết định thế đi. Ngày mai các em bắt đầu nghỉ rồi đúng không? Anh sẽ đi đặt vé máy bay, cuối tuần xuất phát!" Vương Tuấn Khải.

" OK!!" Cả bọn đồng thanh.

Hôm nay Đình Đình và Từ Vy ở lại nhà Linh ngủ cùng cô...

" Bạn thân yêu à! Cậu đang làm gì vậy?" Đình Đình ôm cổ Linh, Linh đang ngồi trước máy tính.

" Đang chat với bố mẹ!" Linh trả lời.

" AAAA! Nghỉ hè rồi! Thoái mái quá đi!!!!!!!" Từ Vy nhảy lên giường hét lên sung sướng.

" Không những thế mà còn trở thành bạn gái của người mình thích suốt bao nhiêu năm tưởng như không bao giờ gặp được." Đình Đình buột miệng nói ra đi đến chỗ Từ Vy ngồi.

" Thôi cũng muộn rồi đó! Đi ngủ thôi nào!" Linh đứng dậy khỏi ghế, tắt máy tính.

" Ù!Ngủ thôi!!"

Từ Vy nói rồi tắt đèn,gìò chỉ còn lại ánh đèn ngủ trong phòng, căn phòng chìm vào yên tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Nỗi đau ập đến

Hôm trước ngày cả bọn đi Bắc Kinh.... Cả bọn đang ngồi ở nhà Linh chơi.

Bỗng chuông điện thoại của Vương Tuấn Khải vang lên.

" Alo! Giám đốc ạ? Có việc gì thế?..... Vâng.....Vâng.... Vâng mai cháu sẽ đến công ty." Tuấn Khải nói chuyện một lúc rồi cúp máy.

" Có việc gì thế anh?" Vương Nguyên tò mò.

" Giám đốc muốn công ty chúng ta hợp tác với công ty LU. Công ty này rất lớn, nếu kí hợp đồng với bên đó thì quá tốt. Vậy nên giám đốc bảo anh đại diện nhóm TFBoys của chúng ta đi thuyết phục." Tuấn Khải trả lời.

" Ồ vậy ngày mai chúng ta đi rồi mà" Đình Đình.

" Ù! Ngày mai đi rồi mà, anh định huy à?" Thiên Ti.

" Không! Mọi người cứ bay trước đi, anh với Linh ở lại đây gặp ông giám đốc đó nói chuyện, xong việc thì sẽ bay chuyển sau." Tuấn Khải.

" Há? Cái gì? Sao tôi phải ở lại với anh?" Linh đang nghịch điện thoại nghe thấy tên mình giật mình ngược lên.

" Vì cậu là quản lý riêng của anh ấy mà. Đứng không anh Khải?" Từ Vy cười một cách nhí nhảnh.

" Đúng! Không nói nhiều nữa, quyết định rồi. Mai mọi người cứ đi trước đi, còn anh với Linh ở lại giải quyết xong việc rồi đi." Tuấn Khải nói rồi đứng dậy bỏ đi.

" Xi." Linh nhìn Khải bỏ đi.

Sáng hôm sau... Tại sân bay...

" Mọi người đi trước nhé! Bye!" Linh vẫy tay tạm biệt 4 người đang bước vào máy bay.

4 người cũng vẫy tay tạm biệt lại về phía 2 người rồi vào máy bay.

" Giờ chúng ta đi nào!" Tuấn Khải quay ra nói với Linh.

" Ù!"

Tại công ty TF entertainment.....

" Chào ông!!" Tuấn Khải và Linh lễ phép cúi chào khi bước vào phòng.

" Chào 2 người!" Ông giám đốc chào lại.

" Chắc ông cũng đã biết rằng là chúng tôi mời ông đến đây để làm gì rồi. Vậy nên tôi vào thẳng vấn đề luôn để không mất thời gian của đôi bên. Ông cứ yên tâm hợp tác với công ty chúng tôi. Được biết công ty ông cũng giống công ty chúng tôi, cũng đào tạo những người trẻ tuổi có tài năng trong lĩnh vực nghệ thuật và cũng ra mắt 1 nhóm nhạc khá nổi tiếng. Nói không phải khoe khoang cũng không phải tự khen, như ông thấy, công ty tôi có nhóm TFBoys của tôi rất nổi tiếng và tài năng, hằng năm mang về rất nhiều lợi cho công ty. Vậy nên mong hợp tác với công ty chúng tôi, cả hai đều cùng đào tạo những tài năng trẻ sẽ đưa những ước mơ của họ thành hiện thực. Những người người trẻ tuổi luôn có những ước mơ của riêng mình. Cũng như tôi hồi còn trẻ, mơ ước theo con đường ca hát nhờ công ty đây đã biến giấc mơ của tôi thành sự thật. Công ty đã luôn tận tâm, quan tâm và cố gắng hết sức đào tạo chúng tôi để giúp chúng tôi có được ngày hôm nay." Tuấn Khải nói.

" Đúng như anh Khải nói. Những người trẻ luôn có những ước mơ của chính mình. Cũng chính anh Khải ngày bé cũng đã có ước mơ là đứng trên sân khấu biểu diễn trước mọi người nên giờ nhờ công ty anh ấy đã đạt được mơ ước, không chỉ thế còn được nhiều người yêu mến. Mặc dù đã nhiều lần gặp nhiều lời chỉ trích, nói xấu nhưng không hề lùi bước vì anh ấy đã chọn con đường đó và mơ ước đi trên con đường mà mình hằng mong muốn. Mong ông hợp tác với công ty chúng tôi." Linh.

" Haha!! Tôi sẽ kí hợp đồng hợp với bên công ty của 2 người. Những người mở công ty giống như công ty của 2 người chỉ chăm chăm đào tạo những người trẻ có tài năng để mong muốn họ khi thành công là báo đáp, mang về nhiều tiền cho công ty mà không để ý đến ước mơ của họ, lợi dụng những thứ đó để kiếm lợi nhuận nhưng công ty của 2 người đã tôn trọng được những mơ ước của họ và biến ước mơ đó thành thật. Rất vui được hợp tác với công ty 2 người và những người như 2 người! Tôi sẽ kí hợp đồng. Mà tôi thấy 2 người nói chuyện khiến tôi rất vui. Nếu không có việc gì bận thì 2 người có thể ngồi nói chuyện với tôi thêm một lúc nữa không?" Ông giám đốc cười cười.

" Vâng!" Linh trả lời.

Ngồi nói chuyện được khoảng 15 phút.....

" Xin lỗi! 2 người cứ nói chuyện tiếp, tôi ra ngoài có chút việc." Linh đứng dậy rồi đi ra ngoài.

" Cô ấy là bạn gái của anh đúng không?" Chỉ còn lại Tuấn Khải và ông giám đốc trong phòng, ông giám đốc hỏi.

" Vâng!"

" Cô gái này là một người rất tuyệt vời đấy. Không những xinh đẹp còn rất giỏi trong việc thuyết phục người khác. Mới nói chuyện với cô gái này mấy phút tôi đã có cảm tình rồi. Rất

mến cô ấy! Chắc cô gái ấy cũng có nhiều người theo đuổi lắm, vậy nên cậu giữ kĩ vào đấy." Ông giám đốc cười.

" Chắc chắn rồi! Tôi không để kẻ nào cướp cô ấy khỏi tay tôi đâu." Tuấn Khải đáp lại cũng bằng một nụ cười và trả lời một cách thần nhiên.

Đúng lúc đó, Linh bước vào.... Thấy mặt người nào người ấy đều cười..

" Hai người nói gì mà vui vậy?" Linh hỏi.

" À không có gì đâu!" Tuấn Khải trả lời.

Sau 1 tiếng thì cuộc trò chuyện cũng kết thúc..Tuấn Khải với Linh liền lên xe và đi đến sân bay...

" Oáp! Buồn ngủ quá! Hôm qua gặp ác mộng khiến thức trắng đêm giờ còn phải dậy sớm!" Linh ngáp.

" Vậy cô ngủ đi! Khi nào đến sân bay tôi gọi dậy."

" Ừ!"

5 phút sau.. Chuông điện thoại của Linh vang lên. Thấy cô đang ngủ Khải không muốn đánh thức liền với lấy điện thoại của cô và nghe.

" Alô!"

Đầu dây bên kia nghe thấy tiếng Trung liền sử dụng tiếng Trung để nói chuyện với anh, trình độ tiếng Trung của người này không tồi. Nghe xong những gì người đó nói, mặt Khải biến sắc.

Vừa đến sân bay anh vội vàng đánh thức Linh dậy...

" Này! Dậy nhanh lên!" Tuấn Khải vội vã xách đồ rồi đánh thức Linh dậy.

" Từ từ nào! Sao anh vội vàng thế?" Linh tỉnh giấc, vừa kịp nói xong câu đó thì bị Khải lôi xềnh xệch đi.

" Á!! Anh làm cái trò gì vậy?" Linh bực mình.

" Nhanh lên máy bay nào! Mình về Việt Nam." Khải lại kéo Linh như cái chổi lau nhà đi tiếp.

" Hà??????? Sao lại về Việt Nam??" Linh ngạc nhiên.

" Cô bình tĩnh nghe tôi nói này!..... Bố mẹ cô bị tai nạn nên đã mất rồi. Chú cô vừa gọi điện báo cho tôi." Tuấn Khải nắm lấy vai Linh.

Nghe xong Linh thất thần. Cô khụy xuống. Tuấn Khải vội đỡ lấy cô.

" Cô không sao chứ? Nào đứng dậy chúng ta về Việt Nam thôi."

Linh được Khải đỡ đứng dậy và đi vào trong máy bay ngồi.

Trong lúc bay....Linh ngồi cạnh Khải im lặng suốt.

" Cô muốn khóc thì cứ khóc đi." Khải quay ra nhìn Linh.

Sau câu nói đó của Khải, Linh gục vào Khải khóc nức nở.

" Hôm qua ác mộng mà tôi gặp là bố mẹ mất. Hoá ra thành sự thật. Huhuhuhuhu...."

Khải vòng tay ôm lấy cô. Đây là lần đầu tiên cô khóc trước mặt anh và cũng là lần đầu tiên cô trông thật yếu đuối như vậy. Thường ngày cô luôn gây sự, cãi nhau với anh, ở với anh phút nào là cãi nhau với anh phút đó vậy mà giờ...

Máy bay hạ cánh tại sân bay Nội Bài.....

Linh và Khải xách hành lý lật đật đi xuống. Bắt taxi đi thẳng về nhà cô.

" Chú, đi! Tại sao vậy?? Bố mẹ cháu đâu?? Tại sao chứ?? Họ đâu rồi? Cháu muốn gặp họ." Linh khóc nức lên khi vừa chạy vào nhà nhìn thấy chú di.

" Cháu bình tĩnh đi nào!" Di cô cũng đau lòng ôm lấy cô.

" Tại tài xế riêng của bố mẹ cháu hôm qua ốm. Phải thuê ông mới, ông này mới học lái xe nên...." Chú cô mặt buồn buồn.

" Ngày mai sẽ lo hậu sự cho bố mẹ cháu. Cháu lên phòng nghỉ ngơi tí đi!" Di cô lau nước mắt trên khuôn mặt cô.

Linh gạt đầu nhẹ rồi một mồi xách hành lý lên phòng.

" Cháu là...." Chú với di của Linh giờ mới để ý. Chú với di nhìn Khải biết ngay anh là người Trung nên sử dụng tiếng Trung nói chuyện với anh.

" Dạ! Cháu là bạn của Linh." Khải lễ phép cúi chào.

" Vậy à! Vậy phiền cháu bay từ bên đó sang đây với Linh rồi. Mời cháu ngồi." Di Linh rót nước.

" Không sao ạ! Bạn bè với nhau mà." Khải ngồi xuống.

" Cháu học cùng trường với con bé à?" Chú Linh hỏi.

" Không! Cháu là hàng xóm của Linh bên đó." Khải đón lấy cốc nước từ tay Di Linh.

" Chắc cháu cũng mệt rồi! Nhà có phòng trống để chú dẫn cháu đi cắt đồ đạc và nghỉ ngơi. Theo chú." Chú cô đứng dậy rồi nói.

Khải nghe theo, lật đật xách đồ đạc đi theo.

Tại phòng Linh...

Cô chẳng còn tâm trí nào để ngủ, nghỉ ngơi. Cứ ngồi một góc phòng ôm đầu gối khóc mãi. Cô khóc nức lên từng tiếng.

Đúng lúc đó Tuấn Khải muốn uống nước nên xuống bếp thì đi qua phòng cô, nghe tiếng cô khóc anh liền lo lắng đẩy cửa vào phòng.

" Cô không sao chứ?" Tuấn Khải thấy Linh ngồi trên sàn.

Linh không trả lời, cô vẫn cứ khóc.

" Nào đứng dậy! Ngồi dưới sàn lạnh đó!" Nói rồi Khải đỡ Linh ngồi lên giường.

" Cô đừng khóc nữa! Nghỉ ngơi đi." Khải lau nước mắt cho cô rồi quay người định đi.

" Anh ở lại đây với tôi đi. Tôi sợ lắm..." Linh kéo cánh tay anh.

" Được rồi! Cô ngủ đi. Tôi ngồi bên cạnh." Khải đỡ Linh nằm xuống và kéo chăn cho cô.

Linh chìm vào giấc ngủ, Khải ngồi bên nhìn cô ngủ mà tự dưng anh cảm thấy trái tim mình sao sao. Cảm giác này anh có không chỉ 1 lần.

Bỗng chuông điện thoại của anh reo lên...

" Anh Khải! 2 người xong việc chưa sao vẫn chưa bay vậy???" Giọng Vương Nguyên vang lên.

" Anh với Linh đang ở Việt Nam. Bố mẹ Linh mới mất."

" Hà?? Vậy sao? Vậy bao giờ bay sang đây?"

" Anh cũng không biết. Chắc đợi lo hậu sự xong thì đi."

" Ủ! Chắc cô ấy sốc lắm. Cho bọn em gửi lời chia buồn đến Linh nhé!"

" Ủ! Được rồi!"

" Thôi em cúp máy đây! Khi nào bay gọi báo trước cho bọn em nhé!"

" Ủ!"

" Tút...tút..tút"

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Đến nhà thiên tử

Nay sinh nhật Au này!! Có ai chúc mừng sinh nhật Au không?? Au cổ mới được 3 chap đó, thôi thì 3 chap cũng được rồi nhỉ??

.....

Sáng hôm sau...Linh tỉnh dậy, ngồi dậy thấy Khải ngủ gục cạnh giường mình. Cô kéo chăn đắp cho anh rồi cô nhẹ nhàng bước xuống giường rồi mở cửa ra ngoài.

" Linh dậy rồi à cháu! Nhanh ăn sáng rồi thay đồ đi nào! Bố mẹ cháu chuẩn bị được đưa hỏa táng rồi." Di Linh đang dọn đồ ăn sáng.

" Linh gọi Khải dậy luôn đi." Chú cô đang thất cavat đi ra.

" Vâng!" Linh nói rồi đi vào trong phòng cô đánh thức Khải dậy.

Thấy Khải đi ra từ phòng Linh, chú và di cô đều rất ngạc nhiên.

" Hôm qua Khải ngủ trong đó à??" Di cô hỏi.

" À! Hôm qua Linh khóc nhiều quá cháu vào dỗ nên ngủ thiếp đi lúc nào không hay biết." Khải gãi đầu cười.

" Cháu tốt thật! Có một người bạn như cháu thật tốt!" Chú cô khen.

" Thôi ngồi xuống ăn sáng nào." Linh.

3 ngày sau hậu sự của bố mẹ Linh đã xong xuôi đầu đầy.....

" Hai đứa định đi luôn mai sao?" Di Linh hỏi lúc cả nhà ngồi ăn cơm.

" Dạ! Vâng!" Linh trả lời.

"Sao không ở lại chơi thêm vài ngày nữa." Chú Linh muốn 2 người ở lại chơi thêm.

"Dạ thôi! Thực ra cháu là một ca sĩ trong một nhóm nhạc nổi tiếng. Tháng sau là phải hoạt động trở lại rồi, còn Linh đây là quản lý riêng của cháu nên phải đi luôn với lại cô ấy còn phải đi thăm ông nội nữa." Khải giải thích.

"Thế à? Nếu năm sau có dịp về đây chơi với cô chú nha!" Chú Linh gật gù.

"Mà bây giờ công ty bố mẹ cháu sao rồi? Vậy chú sẽ lên điều hành công ty à?" Linh chuyển chủ đề.

"Ừ! Đành phải vậy thôi." Di Linh vẫn còn buồn sau mấy hôm đám tang bố mẹ Linh.

"Thôi hai đứa ở nhà nha! Chú đi phải đi làm rồi!" Chú Linh ngó đồng hồ, đứng dậy xách cặp sách.

"Vâng!" Linh và Khải đồng thanh.

Sáng hôm sau. Ngày Linh với Khải bay trở lại Trung Quốc.

"Hai đứa đi nha! Năm sau có dịp dẫn cả bạn về chơi với chú đi." Di Linh nắm tay Linh nói.

"Năm sau về nhớ phải dắt theo cả bạn trai đấy." Chú Linh cười.

"Chú cứ đùa. Cháu học xong 6 năm bên đó cũng chả muốn có bạn trai đâu." Linh phản bác lời nói của chú.

"Thôi lên máy bay đi. Sắp đến giờ rồi đó." Di Linh giục.

Linh và Khải lật đật đi lên máy bay rồi bay thẳng đến Bắc Kinh...

"Hai người vào đi!" Thiên Ti mở cửa nhà cho Linh với Khải xách đồ vào.

"Hế lu! Đi đường mệt không?" Vương Nguyên nhí nhảnh từ trong nhà đi ra đón.

"Hơi hơi thôi!" Linh gượng cười.

"Linh chắc cậu buồn lắm! Chia buồn với cậu! " Đình Đình giọng trầm trầm.

Linh không trả lời. Đương nhiên là cô phải buồn rồi. Cô nói hơi mệt là thế nhưng cô thật sự rất mệt. Cô chỉ là không giỏi biểu cảm và không để lộ cảm xúc nên nhìn vào tưởng chừng như không cảm xúc.

"Cậu chắc cần phòng để cất đồ rồi. Anh Thiên Ti dẫn Linh lên phòng đi cho cậu ấy cất đồ và nghỉ ngơi." Từ Vy xách túi đồ hộ cô.

"Ừ! Còn anh Khải anh muốn nghỉ ngơi không? Em dẫn lên phòng anh luôn." Thiên Ti quay ra hỏi Khải.

"Anh chỉ cần lên cất đồ thôi. Anh không mệt!" Khải nói rồi xách đồng hồ của mình lên.

Cả bọn cùng nhau ngồi dưới phòng khách xem phim với nhau trừ Linh đang nằm trên phòng nghỉ ngơi. Đúng lúc đó Nam Nam - em của Thiên Ti đi chơi về.

"Em chào anh chị!" Nam Nam lễ phép.

"Nam Nam đó à! Em lớn nhanh nh? Lâu không gặp." Tuấn Khải cười chào lại.

"Chào em!" Đình Đình, Từ Vy và Vương Nguyên cũng chào lại.

Nam Nam càng lớn càng giống anh, đẹp trai, cool...

"Mấy ngày nay em đi đâu thế?" Thiên Ti hỏi.

"Lớp em có tổ chức đi tham quan. Em đi với lớp mấy ngày nay. Mà bố mẹ hình như cũng đi du lịch rồi há?" Nam Nam trả lời.

"Ừ! Thôi lên cất đồ đi." Thiên Ti nói như đuổi Nam Nam.

"Em vừa về. Cho em ngồi chơi với anh chị tí không được à? Mà trong các chị ở đây ai là sẽ là chị dâu tương lai của em vậy? Anh em hôm nọ có nói đã có bạn gái với mẹ, hè sẽ dẫn về nhà ra mắt. Chắc chị dâu em sẽ ở đây?" Nam Nam nhìn về phía Đình Đình và Từ Vy.

"Đây! Chị dâu tương lai của em đây!" Đình Đình cười một cách đáng yêu chỉ tay về phía Từ Vy.

"Chị xinh thật đấy! Ngoài về bên ngoài chắc chị có gì hoặc đã làm gì khiến anh trai em có thể yêu chị được. Anh trai em vốn nổi tiếng cao lãnh mà." Nam Nam thật nhí nhảnh và đáng yêu.

"Thôi em nói linh tinh vừa thôi! Lên phòng!" Thiên Ti bực mình với cậu em.

"Anh thấy Nam Nam nói đúng đấy chứ!" Tuấn Khải cười.

"Em cũng thấy vậy. Nam Nam thông minh và nhí nhảnh khác hẳn ông anh trai cao lãnh. Chắc được nhiều người theo hơn ông anh trai rồi." Vương Nguyên nhe răng cười chuyển chủ đề.

"Làm gì có anh! Thôi em lên phòng đây." Nam Nam cười rồi xách đồ lên phòng.

7h tối... Cả bọn quây quần bên bàn ăn.

"Chuẩn bị xong cơm tối hết rồi! Lên gọi Linh xuống ăn cơm đi." Đình Đình dọn bát đĩa ra.

"Linh? Là ai vậy? Còn một chị nữa sao? Sao em không thấy mặt nh?" Nam Nam ngạc nhiên.

" Lúc đó chị ấy mệt nằm ngủ trên phòng. Không ra ngoài nên em không biết là phải." Từ Vy trả lời.

" Thôi để anh đi gọi Linh." Tuấn Khải kéo ghế đứng dậy rồi đi lên phòng.

Mấy phút sau. Linh với Khải xuống..

" Phải để mọi người đợi rồi! Xin lỗi mọi người!" Linh mỉm cười ngồi xuống.

"Không sao đâu! Cậu đã thấy khỏe hơn chưa?" Đình Đình quan tâm.

" Rồi. Ngủ một giấc tỉnh táo người hẳn lên." Linh nói rồi lấy bát xới com cho mọi người.

" Chào chị Linh! Em là Nam Nam, em trai của anh Thiên Ti." Nam Nam niềm nở đứng dậy chào Linh.

" Chào em! Thiên Ti có cậu em trai giống anh thật đấy!" Linh cười gật đầu chào lại.

" Vâng!" Nam Nam cũng cười.

Trong lúc ăn com....

" Em tính mai sẽ xuống thăm ông bà nội. Mọi người đi cùng không?" Linh bắt chọt hỏi.

" Có chứ! Đi cùng để còn chào ông bà cậu 1 tiếng với tiện thể đi chơi luôn, chứ hè không đi đâu cứ ở nhà vầy chán chết!" Đình Đình nghe xong giơ tay lên nói.

" Ừ đúng đấy! Mọi người cũng muốn biết nhà ông bà em như thế nào và ra ngoài cho khuấy khóa." Vương Nguyên đồng tình với Đình Đình.

" Em đi nữa!" Nam Nam chen vào.

" Được thôi! Mai mọi người đi sớm chút. 7 giờ tập trung dưới nhà ăn sáng nha. Em nấu bữa sáng cho mọi người." Linh có vẻ như lấy lại được tinh thần cô trông khá ổn như mọi ngày thường trước khi biết tin bố mẹ cô mất.

.....

Linh tắt đèn rồi leo lên giường nằm ngủ. Cô chưa ngủ ngay mà bắt đầu suy nghĩ mông lung. Bố mẹ cô mới đây còn chat với cô, nói chuyện với cô mà sao giờ đã không còn trên đời này nữa? Cô còn chưa học hết 6 năm đại học để trở về bên bố mẹ và sà vào lòng 2 người như ngày bé mà, 2 người còn chưa chứng kiến ngày đầu tiên cô nhận việc và đi làm, còn chưa chứng kiến cô vui mừng như thế nào khi nhận được tháng lương đầu tiên sau những ngày làm việc vất vả mà, còn chưa chứng kiến cô đưa bạn trai về nhà ra mắt rồi cả đám cưới của cô nữa, chứng kiến con gái mình lên xe hoa về nhà chồng, chứng kiến cô sinh con và rồi có cháu ngoại để bế,... Còn rất nhiều điều mà bố mẹ cô còn chưa làm với cô, còn rất nhiều điều mà cô còn chưa nói hết với 2 người mà giờ 2 người không còn bên cạnh cô nữa rồi..... Những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên má, cô gục đầu vào gối khóc thút thít. Căn phòng tối lạnh lẽo chỉ còn tiếng khóc của cô.

Nào mạnh mẽ lên cô gái, còn nhiều người bên cạnh cô mà!!

.....

Ài da! Au tự thấy mấy chap này Au viết dài quá, định là tắt cả các chap viết hơn 1000 từ là kết thúc, vậy mà cả 8 chap Au tặng năm mới mọi người toàn đến 1500 hoặc hơn. Viết vậy " tồn thọ " Au quá!!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Đi thăm ông bà

Sáng hôm sau... đúng 7 giờ tắt cả mọi người tập trung dưới nhà để ăn sáng..

" Mọi người đúng giờ nhì? Ăn thôi nào rồi chúng ta xuất phát!" Linh dọn đồ ăn ra.

" Nhà ông bà cậu có xa nhà anh Thiên Ti không?" Từ Vy hỏi.

" Khá xa đấy." Linh trả lời.

" Đi sớm thế có làm phiền ông bà cô không?" Tuấn Khải từ qua đến nay mới nói một câu với Linh sau lần lên gọi cô xuống ăn com.

" Anh cũng thấy vậy, sớm thế sợ làm phiền ông bà em." Vương Nguyên gật gù.

" Không sao đâu? Ông bà em thấy bố mẹ em kể lại là theo thói quen ông bà toàn dậy từ sáng sớm tập thể dục cho khỏe người." Linh vừa ăn vừa nói.

Ăn sáng xong cả bọn lục đục xách hành lý lên xe.

" Xuất phát thôi nào!" Cả bọn đồng thanh hò lên.

.....

" Cạch" Linh mở cổng bước vào thấy ông đang ngồi giữa vườn đọc sách.

"Cháu chào ông!!" Linh vui mừng chạy đến bên ông.

" A chào cháu! Cháu gái ông lớn nhanh thật!" Ông Nhiên đang đọc sách đẩy gọng kính ngược lên.

"Chúng cháu chào ông ạ!" Cả bọn đi phía sau đồng thanh.

"Chào các cháu! Các cháu là bạn của Linh à! Vào nhà nào!" Ông Nhiên niềm nở đón tiếp, mời cả bọn vào nhà.

Sau khi cả bọn đã ổn định chỗ ngồi trong nhà.....

"Bà đâu rồi hả ông?" Linh ngó quanh rồi hỏi.

"Bà đi chợ rồi! Tí rồi về." Ông Nhiên trả lời.

Linh bất chợt ôm lấy ông.

"Ông ơi! Bố mẹ cháu...." Cô ôm lấy ông rồi khóc.

"Ông biết rồi! Cháu đừng buồn nữa! Tội nghiệp cháu gái của ông. Hôm đó ông tuổi cũng cao rồi nên không đi dự đám tang được." Ông nhẹ nhàng vuốt tóc cô rồi nói.

Cả bọn ngồi đó nhìn mà buồn thay cho cô. Chẳng ai nói với ai câu nào.

Mình Nam Nam là người không biết chuyện gì cả nhưng khi nghe ông cháu Linh nói chuyện thì cậu bé hiểu ra ngay.

"Chị Linh còn trẻ vậy mà đã mất bố mẹ. Chị ấy khổ thật anh nhì?" Nam Nam quay ra nói nhỏ với Thiên Tì.

"Ừ! Linh đã phải sống xa nhà rồi bố mẹ mất nữa." Thiên Tì nói nhỏ lại với đứa em.

"Thôi nín đi cháu! Khóc xấu lắm!" Ông cô lau nước mắt trên khuôn mặt cô.

Đúng lúc đó bà cô trở về.....

"Linh đó hả cháu? Cháu gái bà xinh quá!" Bà cô vừa bước vào nhà đã thấy cô liền tươi cười.

"Vâng! Cháu chào bà!" Cô chạy đến ôm lấy bà.

"Cháu vừa khóc đấy à? Chắc vì chuyện đấy, dù có chuyện gì cũng phải mạnh mẽ lên chứ. Sống tốt và vui vẻ thì bố mẹ cháu mới an tâm được." Bà Hương thấy mắt cô đỏ hoe.

"Vâng!"

"Chúng cháu chào bà ạ!" Cả bọn lại đồng thanh lần nữa chào bà Hương.

"Ừ! Chào các cháu! Có thêm các cháu nhà cửa đông vui hẳn lên." Bà cô cười, nụ cười rất đẹp, chứng tỏ hồi trẻ bà đẹp lắm (đương nhiên rồi ^^)

Đến giờ cơm trưa.....

"Nào mọi người vào ăn cơm thôi nào!" Linh ra gọi mọi người.

Cả bọn thì đang ngồi trên sofa xem phim còn Tuấn Khải với ông cô thì đang ngồi chơi cờ với nhau.

"Đội tôi với ông đánh nốt ván đấy!" Khải nhìn vào bàn cờ trả lời.

"Cậu Khải đây rất thông minh! Ông đánh mãi không phân thắng thua! Lần này nhất định phải thắng cậu ấy!" Ông cô khen Khải.

Cô nhìn ông vui như vậy cũng vui lây, cô chưa bao giờ thấy ông vui như vậy.

"Oa! Giờ thì đã hiểu Linh nấu ăn ngon là do thừa hưởng từ bà. Ngon thật đấy! Chắc bà phải đi làm đầu bếp mới được" Từ Vy khen tẩm tấc.

"Đâu phải mỗi mình bà làm cơm trưa đâu! Linh cũng phụ bà mà. Mà phải nói là bà phụ Linh ý, bà nấu có ít thứ còn lại Linh nấu hết." Bà cô quay sang Linh.

"Hai ông cháu chơi cờ sao rồi?" Linh chuyển chủ đề. Cô đúng là chuyên gia chuyển chủ đề.

"Ông thua Tuấn Khải. Đúng là tuổi trẻ tài cao mà." Ông Nhiên hơi tiếc vì thua Khải.

"Không có đâu! Cháu còn phải học hỏi ông nhiều. Ông chơi cờ rất giỏi ấy ạ." Khải lắc đầu.

Tiếng cười vang lên, không khí bữa cơm thật là đầm ấm, lâu rồi căn nhà này mới vui vẻ như vậy.

Sau bữa trưa, Khải với ông Nhiên lại ngồi chơi cờ với nhau.....

Bà Hương đang đứng trong bếp rửa bát. Linh chạy đến bên bà.

"Bà để cháu giúp."

"Thôi cháu ra kia ngồi với bạn đi!"

"Thế sao được, để cháu giúp bà."

Đình Đình và Từ Vy cũng lảng xăng chạy vào.

"Bà để chúng cháu giúp nữa ạ. Cơm trưa để bà với Linh nấu rồi, rửa bát cho chúng cháu giúp với chứ không chúng cháu thấy mình vô dụng quá!"

"Ừ được rồi!" Bà cô đồng ý.

"Bà và ông suốt ngày ở trong nhà hả?" Linh bất chợt hỏi.

"Ừ! Già rồi có đi đâu nhiều đâu, cũng muốn đi đây đi đó cho khuây khỏa ấy nhưng mà già rồi, chả đi được với lại không có người đi cùng sợ 2 ông bà đi lại gặp chuyện gì. "Bà cô lau bát rồi trả lời.

"Bà nói thế thôi! Chứ cháu thấy ông và bà còn khỏe chán. Mai chúng cháu dẫn ông bà đi picnic nha." Linh úp bát lên tủ.

"Đi picnic hả? Được đấy!" Đình Đình nghe thấy chột reo lên.

"Mình đồng ý 2 chân 2 tay luôn!" Từ Vy cũng vậy.

"Thôi được rồi! May có mấy đứa đưa ông bà đi chơi chứ không ở nhà suốt chán chết." Bà Hương cười âu yếm.

"Để tối cháu nói với mọi người rồi bà cháu ta cùng nhau chuẩn bị thức ăn cho buổi picnic ngày mai nha!" Linh ôm eo bà.

.....Sau bữa tối, cả nhà quây quần bên nhau. Khái với ông Nhiên vẫn miệt mài chơi cờ với nhau.

"Mọi người chú ý! Mai chúng ta sẽ đi picnic." Linh thông báo.

"Picnic hả? Hay quá, em rất thích!" Nam Nam nghe được rất vui.

"Yeah! Mai được ra ngoài sau mấy ngày ở nhà rồi!" Vương Nguyên cũng vui không kém.

Còn lại mọi người chỉ gật gù đồng ý vì Thiên Ti mãi đọc sách và Tuấn Khải với ông Nhiên mãi chơi cờ.

Vậy là một ngày hè ở nhà ông bà Linh kết thúc như thế.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Buổi picnic trong mơ

Ngày hôm sau, cả nhà cùng nhau dậy ăn sáng rồi xách đồ ra xe đi, bắt đầu một chuyến đi chơi vui vẻ.

"Oa!!! Không khí ở đây trong lành quá!" Từ Vy chạy vọt lên trước khi mọi người đang đi bộ đến chỗ picnic.

Trong lành là đúng, ở đây toàn cây xanh là cây xanh, cỏ thì xanh mướt, trông rất sạch có thể nằm xuống được. Không những thế còn rất yên tĩnh nữa, không ngờ nơi yên tĩnh như vậy lại ở giữa một thành phố nhộn nhịp.

"Nam Nam thả cao nữa lên!" Đình Đình thích thú reo lên khi nhìn con diều mà Nam Nam thả bay là là trên trời.

"Cho chị chơi với nào!" Từ Vy cũng vui vẻ chạy chân sáo theo Nam Nam. Cả Đình Đình cũng vậy.

Ông Nhiên với bà Hương thì ngồi đang ngồi với nhau chỗ khăn trải trên đám cỏ. Bà Hương thì đang ngồi đan khăn còn ông Nhiên ngồi cạnh lấy giúp bà những thứ bà cần, như nếu bà khát nước ông rót nước cho bà, bà muốn ăn gì ông dứt cho bà. Hai ông bà nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Đằng xa xa Vương Nguyên với Thiên Ti thì đang chơi bóng chuyền với nhau.

Còn Linh với Tuấn Khải thì ngồi dưới tán một cây to.

"Trông mọi người vui vẻ thật!" Linh ngắm nhìn các hoạt động của mọi người.

"Ừ! Cô sao rồi?" Tuấn Khải quan tâm cô.

"Sao là sao?" Linh tuy hiểu ý của câu hỏi nhưng vẫn mơ màng hỏi lại

"Còn buồn về chuyện của bố mẹ cô nữa không?"

"Tinh thần khá hơn rồi! Được nhìn thấy ông bà sống khỏe và vui vẻ như vậy tôi cũng vui lấy." Linh mỉm cười nhìn về phía ông bà cô.

"Vậy tốt rồi! Trông cô đang đá với lúc nào cũng không cảm xúc vậy mà lúc ở sân bay với ở nhà cô thấy cô khóc trông không giống cô tí nào!"

"Vậy sao? Con người về bên ngoài luôn không giống bên trong mà. Một người bên ngoài luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng bên trong thực sự rất yếu đuối và một người bên ngoài trông yếu đuối nhưng lại rất mạnh mẽ." Linh ngược lên trời, ngắm nhìn những đám mây trôi, trời nắng nên cô hơi nheo mắt.

"Vậy cô là người luôn tỏ ra mạnh mẽ nhưng bên trong rất yếu đuối sao?" Tuấn Khải nghiêng đầu nhìn Linh. Bỗng một cơn gió từ đâu bay đến, khiến cho mái tóc cô bay phất phơ và mùi hương thơm của cô thoang thoảng khiến Tuấn Khải ngờ người nhìn Linh một lúc

"Cô về như nửa đúng nửa sai!" Linh hết thời ngắm những đám mây trên trời, quay ra nhìn Tuấn Khải.

"Anh nhìn gì vậy?" Thấy anh ngờ ngác cô liền hỏi.

"À không.." Khải giật mình trả lời.

Quả bóng chuyền của Thiên Ti và Vương Nguyên lăn đến chân 2 người. Thiên Ti chạy đến nhặt quả bóng.

"Ngày 2 người kia! Đi chơi mà sao ngồi yên một chỗ vậy! Đứng dậy ra đây chơi với bọn này nào!" Thiên Ti cầm quả bóng trên tay nhìn Linh và Khải.

"Được thôi! Đi chơi thì phải chơi thật vui chứ!" Tuấn Khải đứng dậy.

Linh cũng đứng dậy theo, cô liền bị Tuấn Khải kéo tay chạy.

"Đi nào!" Anh cười rồi kéo cô đi.

Linh cũng cười lại với anh.

"Nào mọi người ăn trưa thôi nào!" Linh mở hộp cơm ra gọi mọi người.

Mọi người liền quây quần quanh nhau. Trong hộp cơm Linh đã chuẩn bị rất chu đáo và có rất nhiều món ngon. Nào là cơm cà ri, cơm cuộn rong biển, sushi, cơm nắm,....

Mọi người cùng nhau ăn và nói chuyện vui vẻ.

Ăn xong thì cả bọn lại chạy nhảy với nhau. Lớn rồi mà trông ai cũng như trẻ con vậy.

Vương Nguyên khát nước liền lấy nước ra uống.

"Hù!" Đình Đình từ phía sau nhân lúc Vương Nguyên đang uống nước liền hù anh một cái.

"Phụt!!!" Vương Nguyên giật mình nên sặc nước. Nước bắn hết lên mặt và quần áo.

"Đình Đình....em dám!" Vương Nguyên quay ra với về mặt búng ra sữa.

"Trong anh đáng yêu quá!" Đình Đình cười toe toét.

"Đừng nhìn anh! Cho em chết này! Dám làm ướt người anh!" Vương Nguyên lấy chai nước đang uống dở hắt một ít vào Đình Đình.

"Á!!" Đình Đình né nhưng kết quả áo cô vẫn bị ướt.

"Anh đứng lại đây cho em!" Đình Đình cũng không phải dạng vừa, cô liền chộp lấy chai nước khác đuổi theo Vương Nguyên.

"Ê 2 người kia không được nghịch nước uống!" Linh nhìn thấy liền nói to.

Xui xẻo thế nào Vương Nguyên và Đình Đình chạy về phía Linh đang ngồi rồi đùa nghịch hắt nước vào nhau và không may hắt cả vào người Linh.

"Ây da! 2 cái người này! Thích tui xử đẹp 2 người không hả? Nupakachi!!!" Linh đứng dậy cùng với chai nước đuổi theo 2 người kia.

Cảnh tượng đùa nghịch nhau bằng nước của 3 người thu hút 3 người còn lại.

"Ây chơi gì vui thế! Tui chơi với nào!" Từ Vy lảng xăng chạy đến nhập cuộc.

"Này chơi không gọi anh nha!" Tuấn Khải cũng vậy.

"Đội em với nào!" Nam Nam chạy theo sau.

"Còn tui nữa! Định bỏ rơi tui à!" Thiên Tì vác hũ nước đi.

Cả bọn đùa nghịch vui vẻ dưới trời nắng. Vì nước hắt vào người rất mát nên dù dưới trời nắng nóng cũng cảm thấy dịu đi.

Ông Nhiên bà Hương nhìn cả bọn mà bật cười.

"Lũ trẻ sung sức thật đấy! Tội với bà giả như cũng trẻ như chúng nó để được vui đùa như vậy nhỉ?" Ông Nhiên cười.

"Nhìn chúng nó chơi vui thật. Tuổi trẻ làm gì cũng được chứ như ông với tôi già rồi chả làm được điều mình muốn nữa." Bà Hương tựa vào vai ông Nhiên.

Buổi picnic kết thúc trong tiếng cười đùa vui vẻ của mọi người. Nhờ vậy tinh thần của Linh đã tốt hơn rất nhiều rồi. Có vẻ như nhịp sống vẫn diễn ra êm đềm từng ngày nhỉ? Nhưng chắc chắn sẽ có biến cố thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Em là bạn gái của anh, sau này sẽ là vợ anh,.....

Cả bọn xách hành lý ra cửa, chuẩn bị kết thúc chuyến đi ở Bắc Kinh.

"Chúng cháu chào ông bà ạ!" Cả bọn đồng thanh.

"Các cháu đi cẩn thận nha!" Bà Hương cười hiền hậu.

"Vâng!" Cả bọn đồng thanh lần 2.

"Ông bà ở lại vui vẻ nha! Chúng cháu phải về lại Trùng Khánh rồi, các anh còn phải chuẩn bị đi diễn nữa." Linh ôm lấy ông rồi ôm lấy bà âu yếm.

"Cháu cảm ơn ông bà vì những ngày vui vẻ qua ạ!" Tuấn Khải cúi đầu.

"Chúng cháu cũng thế ạ! Rất cảm ơn ông bà!" Cả bọn còn lại đồng loạt cúi đầu.

“Không có gì đâu! Ông bà mới là người cảm ơn các cháu. Nhờ có các cháu mà hiếm khi không khí nhà này mới được vui như vậy. Chứ có hai ông bà với nhau chán lắm!” Ông Nhiên lắc đầu.

“Vâng! Vậy chúng cháu đi đây ạ! Tạm biệt ông bà!” Cả bọn xách hành lý lên xe, vẫy tay tạm biệt ông bà Linh.

Chiếc xe lăn bánh, Linh nhìn theo ông bà đến khi khuất sau hàng cây. Cả bọn về nhà Thiên Tỉ để cho Nam Nam về nhà và Thiên Tỉ lấy hành lý rồi mới ra sân bay, bay trở lại Trưng Khánh.

3 anh chỉ được nghỉ có 3 tuần là lại trở về công việc của mình, trong hè các buổi đi diễn với tham gia game show tăng lên rất nhiều, khiến cho 3 cô nghỉ hè mà lại còn bận bịu gấp đôi ngày đi học. Thế nhưng 6 người luôn ở bên nhau 24/24 thì những mệt mỏi đều hóa thành nụ cười tươi trên môi.

Ngày 28 tháng 7 năm 2025 - Ngày sinh nhật 21 tuổi của Linh. (Sao nào có thấy cái ngày này nó có quen quen hông? Mà thôi đọc tiếp rồi biết nha! * cười nham hiểm*)

Hôm nay là sinh nhật của Linh nên 3 anh quyết định xin nghỉ để chuẩn bị chúc mừng sinh nhật cô và lên kế hoạch tổ chức bữa tiệc cho cô.

“Linh....Linh ơi!!!!!!!!!!!!” Đình Đình và Từ Vy đứng trước cửa nhà Linh, bấm chuông inh ỏi lên.

“Mới sáng sớm làm gì mà loạn lên thế? Nát chuông nhà người ta giờ.” Linh còn mơ màng ngủ ra mở cửa.

“Bọn mình đi chơi đi!” Đình Đình đẩy cổng vào.

“Hả? Đi gì mà sớm vậy! Mới có 6h sáng!” Linh ngái ngủ xem đồng hồ.

“Thì cậu VSCN, ăn sáng với mặc quần áo đi là vừa!” Từ Vy đẩy Linh vào phòng tắm.

“Nay mới được ngày nghỉ! Định ngủ nướng lại bị các cậu lôi dậy!” Linh hơi bực mình.

“Ngủ nướng cái gì!? Thích thành con heo à! Dậy đi chơi cho khỏe người chứ!” Từ Vy nhe răng cười.

“Đứng dậy! Đi thôi nào!” Đình Đình kéo Linh đi.

“Ồ này! Từ từ đã.”

“Sao không rủ 3 anh đi cùng à? Nay 3 anh ấy cũng được nghỉ mà với lại đi chơi đâu cũng có 3 anh sao nay lạ vậy, không rủ 3 anh.” Sau khi ổn định trong một quán kem và cả 3 đang ăn kem thì Linh bắt đầu thấy nghi nghi.

“À đâu có! Tại lúc trước đi chơi lúc nào cũng có 3 anh, con gái không có không gian riêng.” Đình Đình trả lời một cách thân nhiên như sự thật vậy. Nhưng thật ra đâu phải thế.

“Giờ có 3 đứa con gái tụi mình mới thoải mái chứ!” Từ Vy ôm cổ Linh.

Đúng là 2 thánh diễn sâu của năm, diễn sâu đến nỗi Linh chỉ neho mắt nhìn 2 khuôn mặt cười toe toét của 2 cô bạn mình rồi hết nghi ngờ.

Đúng như Linh nghi ngờ, lý do Đình Đình với Từ Vy mới sáng sớm đã sang nhà Linh lôi cô đi chơi, không rủ 3 anh đi cùng đều là nằm trong kế hoạch của 3 anh và 2 cô.

1 tiếng trước, lúc Linh vào phòng tắm VSCN....Đình Đình tìm chìa khóa sơ cua của nhà Linh rồi chạy ra cổng đưa cho 3 anh.

“Mấy giờ các anh xong việc? Để em còn đưa Linh về.” Đình Đình hỏi.

“Tầm chiều tối. Các em cứ đưa Linh đi chơi, đi shopping.... đi. Đến tầm chiều tối rồi về.” Tuấn Khải ngó đồng hồ đeo tay.

“Vâng! Thôi em vào đây. Thế nhá!” Đình Đình đóng nhẹ nhàng cổng lại rồi vào nhà.

Trở lại hiện thực.....

“Ăn xong chưa! Nay được nghỉ cả ngày. Chúng ta cũng đi chơi cả ngày luôn!” Đình Đình hào hứng.

“Đứng rồi! Nhanh lên nào!” Từ Vy kéo tay Linh đứng dậy.

3 cô đi với nhau rất vui vẻ, riêng Linh thì không hề biết sẽ có chuyện bất ngờ gì xảy ra với cô.

5h hơn.....

“Hôm nay đi chơi vui thật!” Linh cười tươi nói khi 3 cô đang tung tăng đi bộ trên con đường về nhà Linh.

“Đương nhiên là vui rồi!” Từ Vy nhí nhảnh.

“Khoan rồi vào nhà! Cậu bị cái này vào đã!” Đình Đình xoay người Linh rồi lấy ra một chiếc khăn bị mắt.

“Hả làm gì bị mắt tó vậy?” Linh kêu lên.

“Bình tĩnh! Vào nhà rồi biết!” Từ Vy nói rồi bị chiếc khăn lên mắt Linh.

Hai cô từ từ dẫn Linh vào nhà, sau khi vào được đến nhà Đình Đình bắt đầu mở bị mắt Linh ra.

“HAPPY BIRTHDAY TO YOU!!!!!!” Mọi người đồng loạt trong phòng hô to lên khi bị mắt của Linh vừa mở ra.

Linh định hình lại và nhìn xung quanh và nhận ra nhà cô giờ được trang trí rất đẹp và lung linh. Tất cả những người xung quanh nhà toàn người lạ. Cô hơi ngơ ngác một chút chưa mở được lời nào.

“Chúc mừng sinh nhật em!” Vương Nguyên cùng với Thiên Tỉ và Vương Tuấn Khải đi ra trên tay cầm một chiếc bánh gato.

“Cảm ơn mọi người! Mọi người làm em cảm động quá! Em chưa nói ngày sinh nhật mà mọi người biết à?” Linh xúc động.

“Dễ thôi! Xem hồ sơ của cậu là biết liền!” Đình Đình vỗ vai cô.

“Mọi người đây là....?” Linh ngó sang mấy người lạ trong nhà cô.

“Đây là các fans của em đó. Anh phải nhờ Đình Đình và Từ Vy đi mời họ đến vì bọn anh mời không tiện.” Tuấn Khải trả lời. Trước mặt “bàn dân thiên hạ” anh phải xưng hô với Linh là anh em

“Vậy à! Chào mọi người à! Cảm ơn mọi người đã đến!” Linh mỉm cười cúi chào.

“Không có gì! Sinh thật nữ thần chúng tôi phải đến chứ!” Một người nói.

“Thôi nữ thần cắt bánh đi nào!” Một người khác nữa nói.

“Đừng rồi! Thôi nén rồi cắt bánh nào!” Mọi người nhao nhao lên.

Linh thoi nén rồi cắt bánh, mọi người đùa nghịch và nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Bữa tiệc đã bắt đầu được hơn tiếng rồi. Linh đang đứng nói chuyện với 1 fans thì bỗng nhiên điện thoại của cô có tin nhắn. Cô mở lên xem, là tin nhắn từ Tuấn Khải.

“Ra vườn sau nhà đi.”

Tin nhắn chỉ có 5 chữ duy nhất. Cô nghĩ “Cái tên này định giờ trò gì nữa đây. Sao lại gọi ra vườn nhỉ?”

“Thôi mọi người nói chuyện với nhau tiếp đi. Mình đi có việc.” Linh nói rồi đi ra vườn.

“Anh gọi tôi ra đây có việc gì?” Linh ra vườn thì thấy Tuấn Khải đang ngồi trên xích đu liềm hỏi.

“Từ từ đã. Vào rót cho tôi cốc nước tôi uống thì mới lấy được hơi nói chuyện này với cô.” Khải ngồi thẳng dậy.

Linh không nói lại câu nào, đi thẳng vào nhà và đem ra cốc nước cho Khải.

“Rồi nói đi!” Đợi Khải uống xong Linh nói.

“Khoan đã nào! Vào lấy cho tôi ít bánh. Tôi đang đói, mà đói thì không nói được đâu.”

Linh hơi bực mình nhưng cô vẫn vào nhà và lấy ít bánh ra cho Khải.

“Ấy quên. Tôi thích ăn hoa quả hơn. Vào lấy cho tôi đĩa hoa quả đi!”

“Này anh sai tôi như sai ôsin vậy? Tôi có phải là ôsin của anh đâu. “Giờ thì Linh cáu thật rồi.

“Cô là quản lý riêng của tôi mà. Quản lý riêng phải chăm sóc tốt cho người mà mình quản lý chứ.” Khải trả treo với cô.

“Lúc nào cũng lấy có quản lý riêng ra để sai tôi. Quản lý riêng cũng có mức độ thôi chứ, đâu sai vật như ôsin được. Vậy sau này tôi không làm quản lý riêng của anh nữa thì sao? Anh cũng định sai tôi như vậy hả? Vậy nói xem bây giờ ngoài làm quản lý riêng của anh ra anh nghĩ tôi là gì của anh và cả mai sau nữa?” Linh bực mình tuôn ra một tràng.

“Ngoài làm quản lý riêng của tôi ra á. Dễ thôi. Em là bạn gái của anh, sau này sẽ là vợ anh, con dâu của mẹ anh, mẹ của các con anh, bà của các con anh. Được chưa?” Tuấn Khải đứng dậy bước về phía cô mỉm cười.

Linh đứng hình khi nghe Tuấn Khải nói vậy. Hồn cô còn chưa ổn định vào thân xác thì... Tuấn Khải kéo cô vào lòng và hôn. Mắt cô mờ to như lần đầu mà cô bị cướp mất nộ hôn đầu tiên vậy nhưng lại khác lần đó là Khải nhắm mắt và anh và cô hôn nhau trong khung cảnh lãng mạn hơn. Rồi Linh cũng từ từ nhắm mắt lại.

Xung quanh vườn cũng được trang trí một cách lung linh, toàn những đèn nháy, khắp nhà cô đều được mọi người trang trí không chỉ riêng mỗi bên trong mà cả bên ngoài.

Giữa những ánh đèn lung linh và nhấp nháy đó có đôi trai gái đứng hôn nhau.

.....

Oa chap này dài quá! Nói Au nghe cảm xúc khi đọc xong chap này nào!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 41: Hạnh phúc ngập tràn

- Sau một lúc lâu hôn nhau, Tuấn Khải mới từ từ kết thúc nộ hôn rồi buông Linh ra.
- "Làm bạn gái thật của anh nhé!" Tuấn Khải cúi xuống nhìn Linh.
- "Đành vậy thôi! Em cũng không muốn làm người giả nữa. Không muốn lừa dối ai thêm nữa. Dù gì anh cũng đã cướp mất 2 nộ hôn của em rồi." Linh mỉm cười.
- "Nhắm rồi! Em đã bị anh cướp mất 3 nộ hôn cơ!" Tuấn Khải cười rồi ôm cô vào lòng.
- "Hả? Vậy nộ hôn thứ 2 là khi nào thế?" Linh rời khỏi vòng tay, ngược mắt lên nhìn anh.

- " Lăn em với anh đi hộp báo ra mắt quản lý riêng, hôm đó về muộn em ngủ gật anh bế em vào phòng, đặt lên giường kéo chăn cho em rồi không may em trở mình và anh mất đà...."
- " Hóa ra là vậy!"
- " Ra đây ngồi!" Khải kéo Linh đến chỗ xích đu rồi 2 người cùng ngồi xuống.
- Linh tựa vào vai Khải, 2 người cùng ngược lên trời ngắm sao.
- " Em biết nay ngày gì không?" Tuấn Khải chợt hỏi.
- " Thì là ngày sinh nhật của em chứ còn gì nữa."
- " Sai rồi. Ngoài sinh nhật em ra còn là ngày khác nữa."
- " Ngày gì ấy nhỉ?" Linh ngơ ngác.
- " Ngày này 1 năm trước anh với em gặp nhau." Tuấn Khải nhe răng cười.
- " Ừ nhỉ! Sao anh để ý thật. Hôm đó phải đi không được đón sinh nhật cùng bố mẹ..." Linh giọng buồn buồn.
- " Đương nhiên phải để ý rồi. Anh ấn tượng nhất lúc em quát anh khi tỉnh dậy thấy anh và em dựa vào nhau ngủ. Chưa người con gái nào dám quát anh như thế dù là mẹ anh..... Thôi đừng buồn nữa! Có anh ở đây rồi." Tuấn Khải xoa đầu cô.
- " Vâng!" Cô giọng nhỏ nhẹ.
- " Oạch! Rầm" Một tiếng đổ vang lên đằng sau 2 người. Cả 2 quay ra nhìn thì hóa ra là 4 người kia.
- " Nhìn trộm với nghe trộm à hay sao mà trông ngã ã lên nhau thế kia?" Tuấn Khải cười đều.
- " Ày làm gì có? Hai người đây rồi! Kiểm 2 người mãi, hóa ra đây ngồi tâm sự với nhau à? Tại vừa nãy 4 người bọn em đi tìm rồi không may em vấp vào hòn đá trước mặt nên ngã và 3 người còn lại đi sau đâm vào cũng ngã theo thôi. Nào dám nghe trộm 2 người." Vương Nguyên đứng dậy phủi quần áo nhe răng cười.
- " Đúng! Đúng! Đúng! Ai dám nhìn trộm 2 người chứ." Đình Đình gật đầu lia lịa.
- " Mà hai người giữa đêm trăng thanh gió mát cũng biết dẫn nhau ra đây ngồi tâm sự nhể?" Từ Vy nhí nhảnh nói ý như chọc 2 người vậy.
- " Đúng rồi a~!" Thiên Ti làm vẻ đáng yêu.
- " Thôi xem cái gì trên tay mấy người kia. Còn để nguyên màn hình ảnh chụp 2 chúng tôi còn cái à!" Linh liếc xuống tay 4 người.
- " Í! Thôi lỡ rồi thì đành vậy! Chúc mừng hai người nha! Vậy là giờ ai cũng có đôi có cặp hết rồi!" Đình Đình nghe xong giật mình giơ tay lên nhìn.
- " Đã nói rồi mà! Lúc trước bảo hai người sẽ thành 1 cặp mà không nghe!" Thiên Ti cười.
- " Mà hai người có nụ hôn đầu với nhau rồi sao? Kể coi nào?" Từ Vy giờ mới nhớ ra cuộc trò chuyện của 2 người.
- " Còn nữa! Vụ trên máy bay, quát anh Khải là sao?" Đình Đình hỏi, cô đương nhiên là không biết rồi vì cô có ở đó chứng kiến đâu và cũng chưa bao giờ nghe Linh kể về vụ đó.
- " Ày! Thôi không hỏi nhiều nữa. Bây giờ vào nhà bê đồ nhắm với đồ ăn ra đây. Rồi từ từ kể nhiều chuyện cho nghe. Đêm nay chơi vui hết mình nào!" Linh khua tay.
- " OK!!!" Cả bọn đồng thanh.
- Bữa tiệc sinh nhật xong, cả bọn phải còng lưng ra dọn dẹp đến mãi nửa đêm mới xong. Muộn rồi nên cả bọn quyết định ngủ lại ở nhà Linh. Vì nhà tuy rộng nhưng phòng lại chỉ có 3 nên các cặp đôi đành ngủ với nhau.
- Sáng hôm sau..... Linh tựa người, cô cảm nhận được một vòng tay ấm áp đang ôm mình ngủ, cô từ từ mở mắt ra nhìn. Tuấn Khải đã dậy từ bao giờ. Nhìn thấy cô mở mắt anh nở một nụ cười tươi.
- " Dậy rồi à?" Anh nhẹ nhàng hỏi.
- " Mấy giờ rồi?" Cô vui vào lòng anh.
- " Còn sớm lắm. Mới có 5 giờ thôi." Anh ôm chặt lấy cô.
- " Hôm qua ngủ muộn vậy sao anh dậy sớm thế?" Cô hỏi.
- " Ngủ với em hồi hộp quá nên dậy sớm."
- " Vậy hả? Em thì ngủ ngon hơn mọi ngày."
- " Lúc em còn ngủ, anh dậy rồi nằm suy nghĩ lại tất cả cuộc nói chuyện của em với anh. Giờ anh mới nhớ em từng nói có ước mơ em không biết có đạt được không. Ước mơ của em là gì vậy? Nói anh nghe đi."
- " Hả? Anh nhớ kinh vậy?" Cô rời khỏi lòng anh, ngược lên nhìn.
- " Đương nhiên rồi! Tất cả mọi chuyện xảy ra giữa với em anh đều nhớ hết."
- "Ước mơ của em cũng bình thường thôi. Em muốn thành một nhà văn. Nhưng bố mẹ em lại muốn em học xong đại học sẽ làm những nghề gì đó có lương hàng tháng. Vậy nên em sợ mới không đạt được ước mơ."

- " Không sao! Em có thể tự đi làm tự thực hiện ước mơ của mình là được mà. Khi nào xong việc em có thể ngồi viết lách."
- " Em cũng nghĩ vậy. Em có viết một số bản thảo. Để em lấy cho anh đọc nha." Linh vùng dậy khỏi giường, chạy đến bên bàn học lấy một xấp giấy rồi quay trở lại đưa cho Khải đọc.
- " Em nhất định sẽ đạt được ước mơ của mình thôi. Em viết rất sáng tạo!" Đọc được 10 phút Khải ngược lên mỉm cười nói với cô.
- " Vậy hả? Tại viết từ hồi hè năm lớp 12 đến giờ chưa xem lại nên em quên mất mình viết gì rồi. Đọc cho em nghe đi."
- " Được rồi! Nằm xuống đây đi." Khải giang cánh tay ra.
- Linh nằm lên cánh tay anh rồi anh bắt đầu đọc. Giọng đọc trầm ấm.
- Tại phòng của Đình Đình và Vương Nguyên nằm. Hai người đã dậy rồi.
- Đình Đình dậy không thấy Vương Nguyên đâu. Ngó vào phòng tắm thấy đóng cửa, cô nghĩ chắc anh ở trong đó, cô chán quá liền mở tivi lên xem.
- "Cạch" Vương Nguyên mở cửa nhà tắm bước ra.
- " Em dậy rồi à?"
- " Vâng!"
- " Đang xem gì đấy?" Anh ngồi lên giường vòng tay ra trước ôm eo cô.
- " Phim tình cảm. Trông lãng mạn chưa? Nhìn vậy cô gái nào cũng muốn được như thế." Đình Đình chỉ vào cảnh phim, cảnh đó là nhân vật nữ chính và nam chính đang hôn nhau. Chắc mọi người cũng hiểu ẩn ý trong lời nói của Đình Đình rồi nhỉ? Từ hồi anh và cô yêu nhau tới giờ 2 người chưa hôn nhau lần nào. Sau khi biết Linh và Khải đã hôn nhau mấy lần rồi mặc dù lúc đó chưa yêu nhau, đến cô với Vương Nguyên yêu nhau rồi còn chưa hôn nên cô có chút ghen tị với họ.
- " Ủ! Con gái nào chả thích tình cảm, lãng mạn." Vương Nguyên có vẻ như không hiểu ý của Đình Đình. Buồn thối một câu khiến cô rất thất vọng. Cô vừa thất vọng vừa bực mình vì anh không hiểu ý mình.
- " Thôi để em ra xem mọi người dậy chưa rồi cùng ăn sáng!" Cô vừa thất vọng vừa bực mình vì anh không hiểu ý mình.
- Cô vừa bước xuống giường thì bị Vương Nguyên nắm tay lôi lại. Một tay kéo cô lại, một tay anh đưa lên cầm cô chéch mặt cô lên rồi hôn. Đình Đình đơ người.
- " Em nghĩ anh không hiểu ý em sao? Ngốc thật!" Vương Nguyên cười tinh nghịch nói sau khi kết thúc nụ hôn.
- " Anh này..." Đình Đình ngại ngùng đập vào vai Vương Nguyên.
- " Thôi đang còn sớm. Nay còn được nghỉ cả ngày cơ mà. Lại đây nằm xem phim với anh." Vương Nguyên kéo Đình Đình vào lòng.
- Tại phòng Tử Vy và Thiên Ti.... Tử Vy dậy xuống giường rồi kéo tấm rèm cửa sổ ra. Ánh nắng từ ngoài chiếu vào làm sáng rực căn phòng lên khiến cho Thiên Ti phải thức giấc.
- " A! Xin lỗi anh! Làm anh phải thức giấc!" Tử Vy quay ra thấy Thiên Ti đã dậy.
- " Không sao! Em đang làm gì vậy?"
- "Em mở cửa sổ ra cho thoáng." Tử Vy nói rồi mở cửa sổ ra.
- " Úi! Bụi bay vào mắt em!" Bỗng một cơn gió từ đâu thổi tới.
- " Để anh thổi hộ cho." Thiên Ti quay người Tử Vy rồi thổi nhẹ vào mắt cô. Lúc thổi cho cô, tự nhiên anh nhìn xuống đôi môi của Tử Vy. Thiên Ti đứng đơ một lúc để nhìn.
- " Anh Thiên Ti?" Thấy im ắng quá Tử Vy, mắt cô vẫn còn nhắm vì hạt bụi vẫn chưa ra liền lên tiếng.
- Vừa dứt lời cô bị Thiên Ti kéo vào lòng và hôn.
- Cả ba căn phòng của 3 cặp đôi đang ngập tràn hạnh phúc và tình yêu của họ. Nói cách khác cả căn nhà đang nhuộm một màu hạnh phúc của tình yêu đôi lứa.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 42: Hạnh phúc kết thúc sóng gió bắt đầu

"Dậy chưa? Ăn sáng thôi nào!" Đình Đình cùng với 3 người kia mở cửa phòng của Linh với Tuấn Khải nhảy vào.

"Ê mấy cái người này! Không biết phép lịch sự hả? Vào phòng người khác phải gõ cửa chứ." Linh đang nằm cùng Tuấn Khải nghe anh đọc sách thì bị 4 người kia phá.

"Ầy dà! Người một nhà cả, cần gì gõ cửa chứ. Lịch với chả sự." Từ Vy xua tay.

"Thôi đi ăn sáng còn đi chơi nào! Nay chúng ta có cả 1 ngày đó." Vương Nguyên kéo Tuấn Khải dậy.

"Đứng rồi! Nhanh dậy nào!" Thiên Ti đồng tình.

Cả bọn ngồi ăn sáng với nhau rồi dẫn nhau đi chơi.

"Xem phim đi!" Linh đưa ra ý kiến.

"Được đó! Thế em có định xem phim kinh dị không?" Tuấn Khải cười nhìn Linh có ý trêu chọc.

Linh nghe xong liếc mắt nhìn Khải.

"Anh đùa tí thôi mà! Đừng nhìn anh với ánh mắt đó chứ." Khải lấy tay che mặt.

"Chúng ta xem phim tình cảm,lãng mạn đi. Chuẩn bị chiếu phim này nè!" Đình Đình chỉ tay lên lịch chiếu phim.

"Phim đó hả? Được đấy." Vương Nguyên nhìn theo tay Đình Đình chỉ.

"10 phút nữa bắt đầu rồi. Chúng ta vào mua vé thôi nào." Thiên Ti ngó đồng hồ rồi nói.

Thế rồi cả bọn mua vé rồi vào xem phim.

Bộ phim này rất nhiều phân đoạn tình cảm, các cặp đôi ngồi bên nhau xem rồi cùng ăn bỏng ngô, nắm tay nhau rất tình cảm.Các đám fans ngồi xung quanh chẳng chú ý đến phim gì, chỉ chú ý đến họ mà "sản xuất" ra những bức ảnh đẹp và tình cảm của 3 cặp.

Kết thúc phim...

"Đi ăn KFC đi!" Lần này là Đình Đình đưa ra ý kiến.

"Đồng ý 2 tay luôn. Đang đói." Linh gật gù.

"OK! Vậy chúng ta đi nào!" Tuấn Khải nói.

Cả bọn đi ăn KFC không ngờ Dương Thiên Lam cùng 2 cô em họ cũng đi ăn.

"Bọn họ đi chơi với nhau kia!" Lục Ánh Tuyết nhận ra 6 người khi 3 người họ vừa bước vào trong.

Nghe Lục Ánh Tuyết nói, Dương Thiên Lam với Lục Ánh Nguyệt liếc về phía 6 người ngồi. Không nói gì thêm 3 người ngồi xuống.

"Dạ quý có uống gì trong lúc chờ KFC mang ra không ạ?" Cô bồi bàn lễ phép hỏi 3 người họ.

"Cho tôi ly nước sôi." Dương Thiên Lam mắt đầy sát khí nhìn về phía Linh đang vui vẻ bên Tuấn Khải.

"Dạ? Nước sôi?" Cô bồi bàn ngơ ngác.

"Chỉ gọi gì lạ vậy?" Lục Ánh Tuyết và Lục Ánh Nguyệt ngạc nhiên.

"Tôi nói vậy mà không biết sao? Đun nước sôi lên rồi rót ra cho tôi." Dương Thiên Lam nổi quạu khiến 2 đứa em với cô bồi bàn im bật.

"Dạ vâng. Còn 2 vị?" Cô bồi bàn quay sang Lục Ánh Tuyết và Lục Ánh Nguyệt.

"Cho tôi 2 ly trà sữa." Lục Ánh Tuyết gọi thay luôn cho Lục Ánh Nguyệt, 2 người họ đều thích trà sữa.

"Vâng! Quý khách đợi chút."

"Của quý khách đây." Sau 5 phút thì các thứ 3 người kia gọi được mang ra.

"Chị Thiên Lam, chị định làm gì với cốc nước sôi vậy?" Lục Ánh Tuyết tò mò.

"Đợi chị." Dương Thiên Lam lấy khay đặt cốc nước lên rồi tiến về phía 6 người.

"Ồ! Chào mọi người. Gặp nhau ở đây thật trùng hợp quá." Dương Thiên Lam tươi cười.

Vừa thấy cô ta nụ cười trên môi cả bọn bị dập tắt.

"Gặp cô ở đây thật xui xẻo." Tuấn Khải lạnh lùng.

"Quá xui. Được ngày đi chơi gặp cô ta." Vương Nguyên đồng tình.

"Chào hỏi vậy là được rồi. Mời cô tự về lại chỗ cô ngồi, có vẻ như 2 cô em họ cô đang đợi." Linh nói.

Nghe những lời nói đó trong lòng Dương Thiên Lam tức sôi sùng sục.

"Úi!" Dương Thiên Lam giả vờ ngã, cốc nước sôi trên tay cô ta đổ ập lên cánh tay Linh.

"Á!" Linh giật mình hét lên và một phần vì nóng.

"Cô làm cái trò gì vậy?" Cả bọn nhảy dựng lên.

"Linh! Em không bị sao chứ?... Nước nóng quá không cẩn thận bị bỏng mắt." Tuấn Khải đứng dậy chạy đến bên Linh và vô tình đẩy Dương Thiên Lam ngã.

"Chị Thiên Lam chị không sao chứ?" Lục Ánh Tuyết và Lục Ánh Nguyệt chạy tới đỡ Thiên Lam.

Dương Thiên Lam đứng dậy chứng kiến hết những hành động của Khải mà vừa buồn vừa tức giận.

Tuấn Khải vội vàng lấy khăn giấy lau nước cho Linh còn Đình Đình và Từ Vy chạy đi xin đá chườm.

"Này chườm vào nhanh không bỏng đấy!" Đình Đình đưa cho Tuấn Khải.

"Á! Rất quá!" Linh đau đớn.

"Hừ! Cô cố tình đúng không?" Đình Đình quay sang Thiên Lam với ánh mắt tức giận.

"Này chị ấy trượt chân ngã ấy chứ!" Lục Ánh Nguyệt cãi.

"Chà nhẽ chúng tôi lại không biết chiêu trò của cô ta. Không đâu tự nhiên mang cốc nước nóng đến chỗ chúng tôi làm gì?" Từ Vy cau lên.

"Mà tôi nghĩ cô bị bệnh gì rồi hay sao ý, cô nên đi khám đi. Giữa trời nóng bức vậy mà đi gọi một cốc nước nóng để uống." Thiên Ti nhếch mép.

"Thôi cáo từ! Chúng tôi có việc phải đi tiếp." Cả 3 người bọn họ chả biết nói gì nên Lục Ánh Tuyết đành phải nói vậy. Nói xong 3 người họ kéo nhau bỏ đi.

"Này đứng lại...." Vương Nguyên định ngăn họ đi thì bị Tuấn Khải kéo lại.

"Kệ bọn họ đi."

"Chị không thể tha cho cô ta được nữa rồi. Không thể để cô ta nhón nhơ bên anh Khải như vậy nữa." Dương Thiên Lam nói bằng giọng đầy hùng hổ với Lục Ánh Tuyết và Lục Ánh Nguyệt sau khi đã lên xe riêng.

Tại nhà Linh....

"Tay em không sao chứ?" Tuấn Khải ân cần quan tâm cô.

"Em bôi thuốc rồi. Cũng dịu rồi." Linh đáp.

"Hừ rõ ràng là cô ta cố ý mà." Vương Nguyên nghĩ lại chuyện vừa nãy.

"Chắc chắn rồi. 5 lần 7 lượt đều nhắm vào Linh." Đình Đình đồng tình.

"Cô ta không biết có giờ trò gì không đây? Đã lâu lắm rồi từ lần Đình Đình và Từ Vy gặp tai nạn cũng là do 3 người họ không thấy làm gì nữa." Thiên Ti cảm điều khiển tivi chuyển kênh.

"Em bị tai nạn do 3 người họ sao?" Từ Vy giật mình.

"Đến cả em nữa sao?" Đình Đình ngạc nhiên.

"Bọn họ thuê xe để đâm cả 3 em nhưng riêng Từ Vy bị thương còn Đình Đình thì bị bọn họ nhốt trong phòng Thí Nghiệm đang cháy. Thầy Hiệu Trưởng biết được nhưng vì không tồn tại gì đến người nên thầy không muốn nói, dù gì nếu có bị làm sao cũng được Dương Minh Dũng bảo lãnh mà. Bọn anh quên không nói với các em." Tuấn Khải giải thích.

"Từ giờ nhớ phải cẩn thận hơn đấy. Đi đâu thì đừng có đi một mình." Vương Nguyên nhắc nhở.

"Vâng!" 3 cô đồng thanh.

Tối đến.... Cả bọn đang ngồi chơi nói chuyện với nhau.

"Mọi người đói chưa. Cũng gần 7 giờ rồi đó. Để em đi làm cơm cho mọi người." Linh nhìn đồng hồ treo tường rồi đứng dậy vào bếp.

Đang rửa rau, chuông báo tin nhắn của điện thoại cô vang lên. Là tin nhắn của Dương Thiên Lam.

"Ra trường gặp tôi. Tôi muốn nói chuyện lần cuối với cô và không bao giờ làm phiền anh Khải nữa. Vậy nên cô đi đừng cho ai biết."

Dương Thiên Lam từ bỏ sao? Cô ta mới đây còn muốn hại mình mà? Sao dễ dàng vậy nhỉ? Có gì hơi lạ ở đây? Nhưng kệ đi, đi xem cô ta muốn làm gì. Đó là những thứ Linh nghĩ trong đầu, Linh lau tay rồi tháo tạp dề ra. Đi ra ngoài thấy mọi người mãi chăm chú xem phim nên cô lên đi luôn, không để mọi người biết.

Tại trường...

"Dạ bác ơi! Bác có thể ra đây cho cháu hỏi tí được không ạ?" Một anh thanh niên đứng ngoài cổng gọi bác bảo vệ đang đứng trong trường.

"Có chuyện gì vậy?" Bác bảo vệ mở cổng bước ra.

Anh thanh niên này hỏi này hỏi nọ để phân tán sự chú ý của bác bảo vệ, nhân cơ hội đó 3 người Dương Thiên Lam, Lục Ánh Tuyết và Lục Ánh Nguyệt lên vào trong trường. Bác bảo vệ thì đứng quay lưng với cổng nên không biết còn anh thanh niên liếc ra sau thấy được 3 người đã vào trong được rồi thì bắt đầu kết thúc cuộc nói chuyện.

"Dạ vâng! Cảm ơn bác! Cháu đi đây ạ." Anh ta cúi chào rồi đi.

Khỏi phải nói đó là người do Dương Thiên Lam thuê.

Linh đi tới trước cổng trường, cổng trường đóng cô đành gọi bác bảo vệ.

"Bác ơi mở cổng cho cháu đi! Cháu có đồ cần lấy."

"Đề quên đồ à? Lấy nhanh xong ra đây." Bác bảo vệ hỏi rồi mở cổng.

"Dạ!" Linh cúi đầu lễ phép rồi đi vào trong.

Chuông điện thoại báo tin nhấn lại vang lên.

"Nếu đến rồi thì lên nóc tòa nhà 2 đi."

Cô đọc xong đi thẳng lên.

"Cô gọi tôi lên đây làm gì? Ra cafe ngồi không được à?" Linh đi lên thì đã thấy Dương Thiên Lam.

"Cô với anh Khải có yêu nhau thật không?" Dương Thiên Lam phớt lờ lời Linh nói.

"Không thật thì cô nghĩ là giả chắc?"

"Sau bữa tiệc sinh nhật đó tôi có gắn một máy nghe trộm trên người anh Khải và nghe được 2 người nói chuyện đưa ra những điều kiện khi cô giả bạn gái anh ấy." Dương Thiên Lam giờ chiếc máy ghi âm lên.

Không ngờ cô ta đã làm vậy sao? Nhưng cũng may, với loại người như Dương Thiên Lam nếu không biết được sự thật thì có lẽ cô ta không còn giữ được bình tĩnh mà nghĩ cách hại Linh từ đầu đến giờ rồi, mà giết Linh ngay hôm đấy. Tuy vậy nhưng cô ta vẫn không thích để Linh cạnh Khải. Sự thật hồi đó là thế nhưng giờ đã khác rồi.

"Đúng là đầu tiên tôi giả làm bạn gái anh Khải nhưng giờ chúng tôi đã yêu nhau." Nhìn chiếc máy ghi âm trên tay Dương Thiên Lam, Linh nói. Cô nói hăng luôn cũng không cần giải thích hay nói nhiều làm gì.

"Có gì để chứng minh không?" Dương Thiên Lam nửa ngờ nửa tin nhưng trong lòng thì đang dậy sóng.

"Cô gọi tôi ra đây để hỏi mấy thứ vớ vẩn này sao? Cô bảo muốn nói chuyện gì lần cuối rồi để yên cho anh Khải mà? Giờ nói đi!" Linh chuyển chủ đề.

"Đứng đánh trống lảng." Dương Thiên Lam gằn giọng.

"Được thôi. Nếu cô muốn biết thì tôi cho cô xem. Đây là ảnh chụp tôi với anh ấy hôn nhau trong bữa tiệc sinh nhật của tôi. Đương nhiên bức ảnh này chỉ có 6 người chúng tôi biết." Linh giờ điện thoại lên.

Dương Thiên Lam nhìn thấy bức ảnh mà tức không để đâu cho hết. Cô ta sau khi biết được thực ra Linh và Khải chỉ giả làm người yêu của nhau thôi nên đã cảm thấy yên lòng nhưng cô ta cũng không thể để 2 người bên nhau như vậy được, nhờ đâu giả lâu ngày thành thật vậy nên cô ta mới tìm đủ cách để gạt Linh ra xa Khải mà không được. Và giờ việc đó đã thành sự thật.

Đúng lúc đó chuông điện thoại của Linh vang lên.

"Linh cậu đang ở đâu thế? Đi đâu mà không báo cho mọi người vậy?" Đinh Đình giọng lo lắng ngồi cùng với 4 người còn lại. Cả 4 người đều lo lắng chăm chú nhìn Đinh Đình với chiếc điện thoại rồi lắng nghe.

"À tớ đang ở trường." Linh trả lời liếc về phía Dương Thiên Lam và đi về phía rìa của nóc tòa. Rìa này không có rào chắn (na ná bên dưới á)

"Hả? Ở trường làm gì vậy?" Đinh Đình ngạc nhiên

"Hả? Ở trường làm gì vậy?" Đinh Đình ngạc nhiên.

"À chà là vừa nãy....."

Linh chưa kịp nói hết câu rằng Dương Thiên Lam gọi cô ra đây thì cô đã bị Dương Thiên Lam đẩy xuống dưới.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA" Tiếng hét thất thanh của Linh vang vọng trong điện thoại.

"Linh! Linh! Linh! Cậu sao vậy?" Đinh Đình hoảng hốt.

Cả bọn ngồi cũng nghe được cả tiếng hét của cô vọng ra ai nấy đều lo lắng.

"Có chuyện gì thế?" Tuấn Khải chồm dậy với khuôn mặt tỏ rõ vẻ lo lắng.

"Em không biết?" Đinh Đình như sắp khóc.

Tiếp theo đó trong điện thoại là tiếng lá xào xạc và tiếng cành cây gãy cùng với một tiếng "cộp" khi điện thoại chạm đất và tắt nguồn. Linh ngã xuống và được một chiếc cây cao gần đó đỡ rồi cô mới ngã xuống đất, đó là việc lý giải tại sao lại có tiếng lá và tiếng cành cây gãy.

"Tút TUT TUT..."

"Linh đang ở trường đúng không? Nhanh đến đó thôi." Cả bọn vội vàng kéo nhau đến trường.

Tiếng hét của Linh làm cho bác bảo vệ đang ăn cơm liền nghe thấy, vội vàng cầm đèn pin lên và đi kiểm tra.

"Chị Thiên Lam. Chuyện này là sao?" Lục Ánh Nguyệt và Lục Ánh Tuyết cũng nghe thấy liền chạy lên và nhìn xuống chỗ Linh đang nằm bên dưới máu chảy ra lênh láng.

"Chị vừa làm việc gì vậy?" Dương Thiên Lam giờ mới định thần lại và bắt đầu sợ sệt vì vừa nãy cô ta tức đến nỗi mất kiểm soát.

"Chị bình tĩnh. Việc đầu tiên là giờ chúng ta nên trốn đi." Lục Ánh Tuyết nắm vai Dương Thiên Lam

Nói rồi cả ba chạy đi.

.....

OA!!!!!!!! Chap này đạt kỉ lục trong tất cả những chap của Au, chap này dài nhất với 2469 từ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Sóng gió (Phần 1)

Cả bọn chạy tới trường rồi chạy xung quanh tìm kiếm Linh.

"Mọi người chia nhau ra tìm." Tuấn Khải nói rồi chạy đi hướng của mình. Mấy người khác cũng vậy, mỗi người tìm một hướng.

Khải vừa chạy tìm kiếm Linh vừa lo cho cô. Khuôn mặt tỏ rõ vẻ lo lắng.

"Linh em đang ở đâu? Đừng làm anh lo!" Anh thầm gào thét với nội tâm.

Khuôn viên trường rất rộng, nhiều dãy nhà học nên việc tìm kiếm rất khó khăn. Tuấn Khải chạy xuyên màn đêm trong trường học để tìm kiếm Linh với một mớ rối rắm trong lòng. Thực sự anh rất lo lắng cho cô. Cô tự dưng biến mất với tiếng hét đó. Không biết hiện ra cô ra sao?

"Linhhhhhh! Em ở đâu???" Tuấn Khải vừa tìm kiếm trong tuyệt vọng vừa gào lên.

Tuấn Khải chạy ra phía sau của tòa 2 và nhìn thấy Linh nằm bất động dưới nền đất lạnh lẽo.

"Linh! Tỉnh lại đi! Em không sao chứ?" Anh đỡ Linh dậy và lay cô. Anh bấn loạn cả lên.

Vừa lúc đó Đình Đình, Vương Nguyên, Từ Vy và Thiên Ti chạy đến.

"Trời ơi! Linh cậu bị sao vậy? Đừng làm tớ lo chứ." Đình Đình và Từ Vy khóc um lên khi nhìn thấy Linh. Hai cô nhìn Linh bất tỉnh đã sợ rồi còn nhìn thấy máu lênh láng chảy ra rất nhiều. Từ bé đến giờ hai cô chưa bao giờ thấy nhiều máu vậy nên rất sợ, đã thế Linh còn không biết sống chết như thế nào nữa.

"Này mấy cô cậu làm gì ở đây vậy?" Ông bảo vệ đi đến rọi đèn vào mặt từng người một hỏi.

"Bác ơi nhanh gọi xe cấp cứu. Có người bị thương." Vương Nguyên và Thiên Ti đồng thanh với giọng lo lắng.

Chiếc xe cấp cứu vừa dừng lại trước cổng bệnh viện, các bác sĩ đã ập đến mở cửa xe và mang Linh thật nhanh vào phòng cấp cứu.

"Linh em nhất định không được có mệnh hệ gì đấy!" Tuấn Khải chạy theo chiếc xe đẩy mang Linh vào phòng cấp cứu. Khuôn mặt anh thất thần và lo lắng.

"Xin mời mọi người chờ ở đây." Cô y tá ngăn cả bọn lại khi chiếc xe đẩy vào phòng cấp cứu.

1 tiếng...

Chờ cả tiếng bên ngoài phòng cấp cứu mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Cả bọn không ai nói với ai câu gì, vẫn cứ im lặng chờ đợi. Tuấn Khải ngồi ở ghế, đầu gục vào hai bàn tay chống trên đùi. Khỏi cần nói thì trong lòng anh giờ đang rất rối bời. Người anh yêu thương nhất đang nằm giữa ranh giới sống chết trong kia mà anh bất lực chẳng thể làm gì được, chỉ biết chờ đợi và cầu nguyện cô ấy đừng bị sao cả. Anh cứ ngồi trong tư thế đó từ mà không đổi, cứ như thể bị hóa đá vậy.

2 tiếng...

3 tiếng...

Chuông điện thoại của anh Tuấn Khải vang lên.

"A lô...Vâng..... Tôi biết rồi.. Vâng"

Cuộc nói chuyện điện thoại diễn ra không quá 5 phút.

"Ai vậy anh?" Vương Nguyên tò mò hỏi. Giờ thì mới bắt đầu có tiếng nói chuyện với nhau.

"Cảnh sát được báo vệ gọi đến ngay sau khi Linh được đưa đi cấp cứu. Theo như họ kiểm tra thì thấy cành cây bị gãy và nhiều lá rụng gần đó nên họ đã đoán là Linh ngã từ trên nóc tòa 2 xuống dưới. Bên cạnh còn cả chiếc điện thoại của cô ấy nữa, chắc lúc đấy đang nói chuyện với Đình Đình thì Linh ngã xuống. Cảnh sát không nói gì về nguyên nhân Linh ngã nên chắc còn điều tra. Theo như anh nghĩ chắc hẳn là có người gọi Linh ra chứ không đâu tự nhiên cô ấy ra trường vào giờ đấy, đang nói chuyện thì bị ngã hẳn là bị người khác đẩy xuống. Và người làm việc đó chỉ có thể là Dương Thiên Lam. Nhưng bác bảo vệ còn khai rằng suốt từ 7 giờ đến lúc chúng ta đến tìm không một ai vào trường ngoài Linh." Tuấn Khải nói một tràng.

"Hum..Chuyện này có vẻ hơi rắc rối đây. Lần này nếu thật sự là Dương Thiên Lam làm thì không thể để yên cho cô ta được. Linh bị như vậy rồi, chúng ta không thể khoanh tay đứng nhìn." Từ Vy nói giọng khá nhỏ nhưng pha chút tức giận.

"Nếu như cô ta gọi Linh ra thì nhất định trong điện thoại của Linh còn lưu lại tin nhắn hoặc cuộc điện thoại của cô ta để làm bằng chứng đúng không? Vậy chúng ta có thể buộc tội cô ta được rồi..." Vương Nguyên ngẫm nghĩ rồi mắt long lanh ngược lên hớn hờ nói.

"Ừm. Cũng đúng...Vậy anh Khải, anh mau gọi cho cảnh sát kiểm tra chiếc điện thoại đi." Thiên Ti đưa tay lên cầm với vẻ suy tư rồi gật gù.

"Tí nữa anh gọi sau....Dương Thiên Lam... Dương Thiên Lam... Lần nào cũng là cô ta. Nếu Linh bị gì anh không thể tha thứ cho cô ta thêm lần nào nữa đâu." Tuấn Khải nói với giọng tức giận rồi anh đưa hai tay lên đầu vò. Vừa sốt ruột vừa cảm thấy lo lắng cho Linh khiến anh đứng đậy đi qua đi lại.

4 tiếng...

Sau 4 tiếng dài đằng đặng thì cửa phòng cấp cứu bật mở, một ông bác sĩ bước ra.

"Ai là người nhà của bệnh nhân?" Chưa kịp để cho bọn nó nói câu nào thì ông bác sĩ đã mở lời trước.

"Tôi là bạn trai của cô ấy." Tuấn Khải bật dậy khi vừa nghe ông bác sĩ nói.

"Theo tôi." Ông bác sĩ buông 2 từ rồi lững thững quay lưng đi.

"Bác sĩ! Bạn gái của tôi thế nào rồi ạ?" Tuấn Khải vội vàng hỏi khi hai người đã ổn định chỗ ngồi trong phòng của ông bác sĩ.

"Cô ấy hiện giờ đã qua cơn nguy kịch. Cậu có biết bệnh nhân bị ngã làm sao không?" Bác sĩ lỏng hai bàn tay vào nhau để trước mặt rồi hỏi.

"Cô ấy bị ngã từ trên tầng 3 xuống nhưng thật may là lúc ngã có cây bên dưới đỡ nên bảo toàn được tính mạng. Nếu không, ngã với độ cao như thế thì..." Tuấn Khải trả lời.

"Đúng là may mắn cô ấy giữ được tính mạng cho mình nhưng có điều là va chạm quá mạnh khiến não bộ và người tổn thương cực lớn. Tôi phải báo cho cậu biết là có thể cô ấy tuy còn sống nhưng khả năng cao là sẽ không tỉnh lại, bị thành người thực vật..." Ông bác sĩ nói với giọng ôn tồn nói.

"CÁI GÌ?? Không thể như vậy được? Bác sĩ, bác sĩ nói gì chứ? Bác có nhầm lẫn không vậy?" Tuấn Khải chồm lên trước bàn khiến cho mấy đồng tài liệu trên bàn rơi xuống và một vài tờ giấy bay tứ tung.

"Cậu bình tĩnh. Tôi đã nói khả năng cao mà. Chỉ là khả năng cao thôi. Và còn một khả năng khác là cô ấy tỉnh lại và bị mất trí nhớ. Về việc tỉnh lại hoàn toàn không bị gì và bình phục thì tôi nghĩ khả năng là...1%. Cậu và người thân của cô ấy nên chuẩn bị tinh thần. Chúng tôi đã cố gắng hết sức." Ông bác sĩ nói với giọng chia buồn rồi từ từ đứng dậy bỏ ra ngoài để lại Tuấn Khải ở đó với khuôn mặt bàng hoàng.

Đình Đình, Vương Nguyên, Từ Vy, Thiên Ti đang đứng ngoài chờ thì thấy cửa phòng bật mở, ông bác sĩ đi ra bắt gặp ánh mắt thất sắc và chờ đợi của 4 người ông liền lắc đầu nhẹ rồi bỏ đi. Tiếp sau ông là Tuấn Khải đi ra.

"Anh Khải. Có chuyện gì hả? Sao sắc mặt có vẻ..." Đình Đình cùng 3 người kia chạy đến bên hỏi.

Guồng mặt, ánh mắt của 4 người đều hướng và nhìn chăm chăm vào Tuấn Khải chờ đợi câu trả lời từ phía anh.

"Được rồi! Vào xem Linh thế nào đã rồi anh nói sau. Anh không muốn đề cô ấy một mình." Tuấn Khải nói rồi lê bước về phòng bệnh Linh nằm nấp theo sau là 4 người còn lại với vẻ mặt u ám.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Sóng gió (Phần 2)

Cả bọn mở cửa phòng bệnh Linh nằm một cách nhẹ nhàng và đi vào cũng rất nhẹ nhàng.

Tuấn Khải ngồi xuống bên cạnh giường Linh. Nhìn cô nằm bất động trên giường, đôi mắt nhắm tịt mà bỗng nhiên trái tim anh nhói đau. Anh từ từ cầm bàn tay cô lên và đan lồng tay cô và tay anh vào nhau.

Nhìn anh buồn rầu vậy nên cả bọn ngồi xung quanh im phăng phắc, định hỏi lại xem ông bác sĩ nói gì nhưng chẳng ai nói với ai cũng tự biết là không nên hỏi lúc này. Tuấn Khải anh biết rằng cả bọn đang rất tò mò nên đã bỏ tay Linh ra, quay lại và bắt đầu kê lại căn kê từng lời ông bác sĩ nói.

Nghe xong cả bọn ai nấy mặt đều rất buồn rầu thay cho Linh. Đình Đình và Từ Vy thì suýt khóc lên.

"Quên mất. Chúng ta phải gọi cho chú, dì của Linh nữa chứ." Từ Vy giật mình nhớ ra phá tan bầu không khí tĩnh mịch.

"Ừ nhỉ! Để tớ gọi em đi gọi." Đình Đình nói rồi đứng dậy mở cửa phòng bệnh đi ra ngoài.

Đình Đình vừa đi khỏi thì bố mẹ Tuấn Khải chạy xông xộc vào.

"Linh nó sao rồi??" Bà Hồng lo lắng vừa chạy vào đã hỏi, bà còn suýt ngã nữa may nhờ Khải đỡ. Khi nghe tin Linh bị vậy bà đã gọi ngay ông Kiệt dậy rồi hai vợ chồng tất tưởi đến đây ngay.

"Mẹ bình tĩnh đã. Cô ấy giờ đã ổn rồi..." Khải đỡ lấy bà Hồng.

"Ồi! Tội nghiệp con bé!..." Bà Hồng ngồi xuống cạnh Linh, đưa tay vuốt mặt cô.

"Giờ đã gần nửa đêm rồi. Mọi người vẫn chưa ăn gì. Chúng ta đi ăn đêm đi rồi quay về nhà ngủ..." Vương Nguyên ngó đồng hồ. Từ lúc xảy ra chuyện đến giờ chả ai để ý giờ giấc và xem cái bụng của mình có đói hay không.

"Mấy đứa cứ đi đi. Anh không đói. Muốn ở lại cạnh cô ấy..." Tuấn Khải nhìn Linh với đôi mắt buồn buồn.

"Anh đừng như vậy chứ. Phải ăn lấy sức để còn chăm sóc Linh chứ." Thiên Ti vỗ vai Khải khuyên bảo.

"Anh Thiên Ti nói đúng. Nhớ đâu lúc Linh tỉnh dậy thấy anh gầy với xanh xao đi thi sao? Cô ấy sẽ xót lắm đấy." Từ Vy và Đình Đình gật gù đồng tình với Thiên Ti.

"Mọi người đã khuyên bảo anh hết lời rồi. Anh cũng phải nghĩ đến mình chứ. Đứng dậy đi ăn với bọn em rồi về nhà ngủ một giấc cho khỏe lại đã. Linh trong đây đã có các bác sĩ rồi với cô Hồng rồi, mai rồi anh khỏe rồi vào chăm sóc cô ấy." Vương Nguyên nhập bọn với Từ Vy, Đình Đình và Thiên Ti để khuyên Khải.

"Tiểu Khải! Mọi người nói đúng đấy. Con nên nghe theo đi." Bà Hồng nghiêm mặt nói. Bà cũng rất lo cho con trai mình khi Linh bị vậy.

Đúng là "một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao" mà, đã thế còn thêm "mệnh lệnh" của mẫu thân nữa nên Tuấn Khải đành nghe theo lời mọi người, gật đầu đồng ý.

"Vậy mọi người để bác chờ đi nha! Bác có biết quán ăn đêm ngon lắm!" Ông Kiệt từ đầu tới giờ mới mở lời.

Ngày ngày hôm sau, chú, dì Linh đã đến ngay bệnh viện nơi Linh nằm.

Ánh nắng chiếu rọi qua cửa sổ phòng bệnh, soi sáng phòng nơi 7 con người đang ngồi quây quanh một cái giường nói chuyện.

"Cô chú sắp phải về rồi vì công việc bắt buộc. Nhưng còn Linh..." Dì Linh nhìn Linh với vẻ buồn rầu.

"Cô chú nghĩ nên chuyển Linh về Việt Nam. Để tiện chăm sóc con bé hơn." Chú Linh lên tiếng.

"Cô chú cứ yên tâm để Linh ở đây cho chúng cháu chăm sóc đi ạ! Linh vẫn phải đi học nữa mà." Đình Đình đưa ra lí do để giữ Linh ở lại, cô sợ phải xa Linh.

"Đúng đấy ạ!" Từ Vy đồng tình với Đình Đình.

"Cô chú chỉ đưa Linh trở lại Việt Nam để dễ chăm sóc thôi. Khi nào Linh tỉnh dậy và khỏe lại sẽ lại sang đây học tiếp mà. Các cháu đừng lo." Dì Linh an ủi cả bọn, dì hiểu xa một người bạn như Linh thì ai cũng sẽ buồn thôi.

"Cô chú đừng lo. Hãy yên tâm giao Linh ở lại cho chúng cháu chăm sóc. Bọn cháu hết mực yêu quý Linh nên nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em ấy." Vương Nguyên cũng chẳng muốn xa Linh và cũng vì một phần là vì Khải.

"Đúng đấy cô, chú! Cho Linh ở lại đi." Cả bọn đồng thanh năn nỉ, trừ Khải.

Tuấn Khải ngồi yên nghe mọi người nói chuyện, anh không còn hơi sức để đưa ra ý kiến của mình nữa rồi.

Chú, dì Linh hết cách đành để Linh ở lại và trở về Việt Nam ngay trong ngày. Nhưng họ cũng yên tâm phần nào khi để Linh ở lại với những người tốt như cả bọn.

Mới đó mà 2 tuần thoáng trôi qua rất nhanh, Linh vẫn chưa tỉnh lại. Tinh thần của Khải xuống rất nhanh, anh thường tỏ ra mệt mỏi và buồn bã trong những show diễn khiến fans vừa lo lắng cho anh sợ anh bỏ bữa vừa lo lắng cho Linh nữa. Nhiều fans của Linh ngày đêm đột nhập vào viện để nhìn cô qua cửa sổ và còn thăm dò xem tình hình của cô như thế nào. Mặc kệ mọi người xung quanh lo lắng cho cô mà cô vẫn cứ nằm ngủ như thế thật là không phải rồi.

Vào một ngày ở tuần thứ 3, Tuấn Khải đang ngồi đọc sách cạnh Linh, một tay anh nắm tay cô một tay cầm quyển sách. Bỗng nhiên anh cảm thấy tay mình động đậy, không nói đúng ra là tay Linh động đậy. Anh vui mừng đặt quyển sách xuống bàn quay ra nhìn Linh.

"Linh! Em tỉnh rồi sao?" Anh nhìn chăm chăm vào mắt cô mong nó mở ra và nhìn anh, anh đã mong chờ đôi mắt đó mở ra suốt 3 tuần rồi mà nó cứ lì lợm nhắm nghiền.

Tay Linh động đậy càng mạnh hơn, Tuấn Khải không chờ đợi nữa, anh vội vàng chạy ra khỏi phòng bệnh đi kiếm bác sĩ. Anh chạy vụt ra mà không thêm để ý một người đang đi đến trên tay ôm một bó hoa, nhưng anh ta lại thấy anh hấp tấp chạy ra. Người đó chính là Hoàng Thế Anh.

Thế Anh đẩy cửa phòng bước vào, đặt bó hoa xuống bàn rồi nhìn Linh. Vừa lúc đó thì Linh mở mắt ra.

"Linh! Em tỉnh rồi sao? May quá.." Thế Anh vui mừng ngồi xuống cạnh Linh. Quả thật suốt mấy tuần qua khi biết chuyện anh rất lo lắng cho cô nhưng lịch học bên đó dày đặc, anh không có thời gian. Anh chỉ còn cách âm thầm cho người dò la tin tức và đến nay mới có thời gian đến.

"Anh là ai? Tôi là ai? Tôi tên Linh sao?" Linh gượng dậy và nhìn Thế Anh với vẻ ngơ ngác.

Một loạt câu hỏi của Linh đưa ra khi vừa tỉnh dậy khiến người nào đó trước mặt cô đứng hình.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45: Xa em

Hoàng Thế Anh ngờ ra một lúc rồi chợt hiểu chuyện gì đang xảy ra. Linh bị mất trí nhớ. Bỗng trong đầu anh loé lên một suy nghĩ...

"Em đúng là tên Linh...Em là bạn gái của anh." Môi Thế Anh kéo lên một đường nét rất đẹp.

Linh chăm chú ngắm nhìn người trước mặt mình. Cô nhìn Thế Anh với ánh mắt dò xét. Quả thực cô giờ đây đầu óc cảm thấy trống rỗng, không nhớ một tí gì cả, như bị tẩy não vậy. Nhìn vào mắt Thế Anh, đôi mắt đen linh hoạt của anh mạnh dạn nhìn thẳng lại vào mắt cô, tỏ vẻ rất đáng tin cậy.

"Tôi... đúng là bạn gái anh sao??" Linh mơ màng hỏi.

Thế Anh chỉ gật đầu nhẹ và nở nụ cười thương ngay đốn tim hàng chục thiếu nữ.

Vừa lúc đó cửa phòng bệnh bật mở, Tuấn Khải chạy vào cùng với ba bác sĩ. Thế Anh xuất hiện lúc đó lúc nào ở đây mà anh chẳng thêm quan tâm, chỉ hướng ánh mắt về phía Linh.

"Linh em có nhận ra anh không?" Tuấn Khải chồm đến hỏi một cách hỗn hển vì vừa nãy anh đã chạy suốt 3 tầng lầu để tìm bác sĩ đang họp.

Linh nhìn Khải chăm chăm, Khải lộ rõ vẻ sốt sắng chờ đợi câu trả lời từ Linh. Cô đã tỉnh lại rồi, anh chỉ còn chờ đợi xem cô có bị mất trí nhớ hay không. Nhưng câu trả lời của Linh đã phụ sự chờ đợi đó. Cô lắc đầu nguầy nguậy.

"Tôi không nhận ra anh nhưng khi tôi tỉnh dậy thì tôi biết người này là bạn trai của tôi. Còn anh là ai?" Linh giờ tay lên và chỉ về phía Hoàng Thế Anh.

Tuấn Khải nhìn theo tay cô chỉ và bắt gặp ánh mắt của Thế Anh. Nhìn qua ánh mắt đó và sự việc trước mặt anh liền hiểu tại sao Linh nói vậy. Hai ánh mắt nhìn nhau chăm chăm cứ như muốn bắn ra một luồng điện vậy.

"Anh ta lừa em đấy. Anh mới là bạn trai của em. Em phải nhớ lại đi chứ!!!" Tuấn Khải cầm lấy hai vai Linh lắc mạnh.

Thế Anh cũng liền đến bên cạnh Linh phân bác lại lời nói của Tuấn Khải một cách dữ dội hơn. Thành ra hai anh cãi nhau âm ỉ trước mặt Linh khiến cô ngơ ngác thêm. Ba bác sĩ đứng ở đây định để cho người thân hỏi han một lúc nhưng sự việc trước mắt như vậy thì không thể để yên được nữa rồi. Cả ba người xông đến ngăn cản.

"Xin 2 người để bệnh nhân được nghỉ ngơi."

Linh nhìn hai con người trước mắt mình mà không hiểu chuyện gì cả, những lời nói, lời cãi nhau của hai người họ làm đầu óc cô ong ong. Bỗng nhiên cô nhìn thấy 5 người tự nhiên thành 10 người, đầu óc choáng váng, cô cảm thấy rất mệt, rất mệt, hai mắt muốn đúi lại, rất...buồn ngủ.

"Tôi...tôi...không...biết...gi...cả." Cô nói từng chữ một với giọng nói nhỏ dần rồi ngắt lịm đi.

"Em làm sao vậy?" Tuấn Khải hoảng hốt nhìn cô nằm yên tĩnh trên giường.

Lần này thì 3 bác sĩ đành phải lôi hai người ra khỏi phòng bệnh rồi cửa phòng lại. Đằng sau cánh cửa là hai người con trai đang gườm gườm nhìn nhau. Rồi cuối cùng sau một lúc cả hai chả thèm nhìn mặt đối phương nữa, quay ra lo lắng cho người nằm trong phòng bệnh kia.

Một lúc sau cửa phòng bệnh bật mở, ba bác sĩ nhất loạt đi ra. Nhìn về mặt của hai người, ba bác sĩ hiểu ngay họ đang chờ ba người trả lời tình hình của Linh.

"Não bộ của bệnh nhân bị chấn thương sau vụ tai nạn nên bị mất trí nhớ. Mọi tình dấy đã bị người thân bắt ép nhớ lại nên não bị căng thẳng dẫn đến đầu óc rối loạn, choáng váng. Mong người thân của bệnh nhân từ giờ đừng làm việc tương tự như vậy nữa." Vị bác sĩ đứng giữa lên tiếng. Nói dứt lời ba người bước đi.

Bốn con người đang ở chung một căn nhà, hai người con gái thì đang nấu ăn, hai người con trai chạy lăng xăng quanh để phụ giúp. Chợt chuông điện thoại vang lên, Từ Vy vội vàng lau tay vào chiếc khăn bên cạnh rồi chạy đi nghe. Đầu dây bên kia là Tuấn Khải báo cho cô biết rằng Linh đã tỉnh, nghe xong tin cô vội báo cho ba người còn lại và vội vàng chạy đến bệnh viện ngay. Vì nghe tin Linh bị tai nạn, Tuấn Khải thì lo lắng nên hằng ngày mất ăn mất ngủ vào viện chăm sóc Linh, các tư diệp thảo cũng không khỏi lo âu, đến trước bệnh viện tức tưng hằng ngày ở đó. Vừa thấy bốn người hấp tấp chạy đến, các tư diệp thảo đã bu kín đến, cản trở họ vào trong.

Linh nằm trên giường im lìm, đôi môi nhợt nhạt, khuôn mặt có vẻ xanh xao, bên cạnh đó là Tuấn Khải và Thế Anh ngồi trầm ngâm.

"Anh yêu Linh đúng không?" Tuấn Khải chợt hỏi Thế Anh.

"Anh hỏi thừa sao? Tôi không yêu cô ấy vậy sao đến đây làm gì?"

"Được rồi...Vậy anh hãy đưa Linh về ở cùng với anh đi khi cô ấy được xuất viện, cho cô ấy dưỡng bệnh, cô ấy ở cạnh tôi thì náo nhiệt lắm, không an toàn. Đưa cô ấy về với chú, di thì không được vì còn phải đi học...Chuyện Linh ở cùng anh hãy giữ kín, không cánh nhà báo không để yên đâu."

"Hả???" Thế Anh không tin nổi vào tai mình nữa. Gì chứ nghe thật lạ đời và nực cười! Chả có người con trai nào lại để người mình yêu sống chung với người con trai khác cả, mà trong khi người này lại thích người con gái đó.

"Đừng nhìn tôi với ánh mắt đó. Chả phải Linh vừa tỉnh dậy, bị mất trí nhớ, anh đã nói anh là bạn trai cô ấy. Giờ thì anh phải chịu trách nhiệm về lời nói đó đi." Tuấn Khải chau mày và có vẻ hơi tức giận.

"Nếu anh đã nói vậy thì tôi cũng không ngại anh là bạn trai của Linh đâu!" Khuôn mặt thắc mắc, khó hiểu của Thế Anh chuyển thành một cái nhếch môi.

"ANH MÀ ĐỘNG ĐẾN NGƯỜI LINH THÌ ĐỪNG TRÁCH!!!!!!" Tuấn Khải nhảy dựng lên, túm lấy cổ áo Thế Anh.

"Được rồi, được rồi! Tôi đùa thôi...Thôi tôi về đây." Thế Anh cười trừ, đưa tay lên gỡ tay Tuấn Khải ra khỏi cổ áo và đứng dậy đi ra khỏi phòng.

"Rầm!" Cánh cửa phòng Linh nằm bật mở. Vương Nguyên, Đình Đình, Từ Vy và Thiên Ti chạy vào rồi thờ dốc. Bốn người phải chạy trốn mãi mới vào trong viện được, may các tư diệp thảo bị bão vệ chặn lại ở cổng vì gây ồn ào quá.

"Linh tỉnh rồi à anh? Vậy giờ cô ấy đang ngủ hả?" Vương Nguyên ngó lên giường thấy Linh đang nằm ở đó.

"Thế cô ấy...có nhớ gì không?" Thiên Ti thấy vẻ mặt Tuấn Khải không được vui vẻ gì, cũng đoán trước ra được câu trả lời rồi nhưng vẫn cứ hỏi cho chắc.

Tuấn Khải không phải để mọi người chờ đợi lâu, anh kể lại hết, kể cả cuộc hội thoại giữa anh và Thế Anh. Nghe xong mà cả bốn ngạc nhiên không kém Thế Anh vừa nãy. Trời cũng đã tối rồi, thấy Tuấn Khải có vẻ mệt mỏi nên bốn con người kia dù thắc mắc đến mấy cũng không muốn hỏi lý do. Không khí xung quanh có vẻ khá u buồn.

"Thôi vậy được rồi. Linh tỉnh là tốt rồi. Chúng ta về nhà ăn tối đi, ăn xong còn mang cháo ra cho Linh nữa." Từ Vy phả tan bầu không khí đó bằng giọng nói vui tươi rồi kéo hết từng người đứng dậy đi về.

Tuấn Khải ăn nhanh nhất rồi đi đến bệnh viện trước vì sợ Linh tỉnh mà không có ai bên cạnh, Vương Nguyên thì được giao nhiệm vụ mang cháo đến sau.

Vương Nguyên vừa bước vào thì thấy Tuấn Khải ngồi lặng trước cửa sổ, ánh mắt có chút buồn và nhìn ra khoảng không vô định. Anh biết Tuấn Khải quyết định được cho Linh ở với Thế Anh là rất khó khăn và tình hình của Linh với vị thế của Tuấn Khải hiện giờ thì Vương Nguyên có vẻ ngờ ngợ được ra lý do.

"Anh Khải! Em mang cháo đến cho Linh nè!" Vương Nguyên lên tiếng.

"Ừ! Em cứ về nghỉ đi, mình anh ở đây chăm sóc cô ấy được rồi! Cho cô ngủ thêm lúc nữa rồi anh mới đánh thức dậy cho ăn." Tuấn Khải nhận lấy cặp lồng cháo từ tay Vương Nguyên, đặt xuống chiếc bàn cạnh giường. Vương Nguyên không nói gì thêm, găt đầu nhẹ và mở cửa ra khỏi phòng.

Liệu anh có quyết định đúng không? Chắc đúng vì làm như thế sẽ không khiến Linh bị đám nhà báo, phóng viên lũng sục và một điều anh yên tâm hơn cả là Thế Anh sẽ không dám động đến Linh. Bởi vì khi yêu con người ta sẽ làm hết điều tốt đẹp cho người mình yêu, Thế Anh yêu Linh thật lòng thì không bao giờ làm vậy.

Ngoài kia con gió đêm nhẹ thổi vào trong phòng, làm bay phốt phơ rèm cửa. Đêm nay trời tự nhiên mát lạ thường và đầy sao nữa. Tuấn Khải đứng cạnh cửa sổ quay ra đón nhận con gió mát lành thổi vào mặt. Cảm giác thật thoải mái!

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 46: Điều tra sự việc

Cuối cùng sau 3 ngày tỉnh lại trong viện, Linh cũng đã được xuất viện. Tất nhiên Linh sẽ được Thế Anh đưa đi về ở cùng. Và việc Linh tỉnh dậy ngay sau đó cũng được thông báo cho tất cả mọi người biết, kể cả việc cô mất trí nhớ. Ai biết được tin đều rất vui mừng nhưng lại lo cho Tuấn Khải khi Linh mất trí nhớ như thế còn riêng Dương Thiên Lam thì rất lo, lo vì Linh tỉnh dậy tuy đã mất trí nhớ, nhờ đâu cô nhớ lại sẽ tố cáo việc cô ta làm mất. Về phía Tuấn Khải, anh cũng đang bắt đầu vào cuộc điều tra. Anh còn nói với cánh báo trí rằng Linh không ở chỗ anh nữa, cũng không làm việc cùng anh nữa mà giờ sẽ ở nhà của người họ hàng, chỗ ở thì anh không đề cập đến ý rằng không muốn cho mọi người biết. Đương nhiên đó là nói dối, anh nói thế để giấu việc cô ở nhà Hoàng Thế Anh. Sự việc diễn ra với anh quả thực cứ nổi tiếp nỗi buồn và đối với các tờ diệp thảo là một vấn đề cực lớn. Họ rất là lo cho thân tượng của mình và dường như thế mà Tuấn Khải trở thành tâm điểm của các bài báo chỉ trong một ngày.

Cuộc điều tra của anh chắc chắn sẽ có những người tham gia: Vương Nguyên, Đình Đình, Thiên Ti và Từ Vy. Tất cả đều cam đoan một điều rằng Linh bị gọi ra trường và bị hại chứ không đâu cô lại ra trường vào giờ đó làm gì. Nhưng không có chứng cứ, kiểm tra hiện trường cho thấy là tai nạn nên cảnh sát không giúp đỡ, cả bọn đành tự túc.

Tại phòng khách nhà Vương Tuấn Khải...

"Chúng ta nên điều tra từ đâu đây?" Vương Nguyên hỏi, anh liếc nhìn từng người một.

"Trường có camera mà chỉ lắp trước cổng trường. Với xem lại chỉ thấy mình Linh đi vào trường..Việc này khó đây!" Thiên Ti điềm tĩnh nói và đưa tay lên xoa cằm

Kết thúc lời nói của Thiên Ti là một chuỗi những sự im lặng, tất cả đều lặng im suy nghĩ, sắp xếp lại sự việc để tìm ra manh mối gì đó.

"Dương Thiên Lam... Có lẽ nào là cô ta làm." Từ Vy đang đắm chiều suy nghĩ thì ngẩng mặt lên.

"Trời ơi! Chắc hẳn không ai trong chúng ta có thể nghĩ ra thủ phạm khác ngoài Dương Thiên Lam được đúng không? Quan trọng là giờ phải tìm chứng cứ xác thực." Thiên Ti quay ra gõ yêu cầu người con gái đang ngồi cạnh mình, người vừa phát ngôn ra câu trên.

Từ Vy về mặt tức giận mà không làm gì được đành cam chịu nuốt giận vào bụng rồi lấy tay xoa đầu.

"Ting...ting." Chuông báo tin nhắn của điện thoại Đình Đình vang lên, cô trượt mở tin nhắn để đọc.

"Điện thoại!!!!... Đùng là điện thoại rồi, có manh mối rồi!!! Nếu Linh bị người ta gọi ta thì trong điện thoại nhất định còn lưu tin nhắn hoặc số gọi. Chúng ta chỉ cần tìm lại điện thoại của cô ấy là có manh mối, tìm ra kẻ gọi Linh ra." Bỗng nhiên Đình Đình bật dậy khỏi ghế reo lên. Cô nghĩ ra là bởi vì cô vừa nhận được tin nhắn rú cuối tuần đi chơi của một club mà cô tham gia.

"Đúng rồi!!!! Điện thoại của Linh ở trên phòng, hôm nọ người kiểm tra hiện trường có gửi trả lại cho anh nhưng chưa kịp đưa cho Linh... Để anh lên lấy!" Tuấn Khải là người từ đầu tới giờ không nói câu gì, chỉ lặng ngồi một góc nghe mọi người nói, giờ nghe được ý tưởng hay liền vui hẳn lên.

Chỉ một lúc sau chiếc điện thoại được để trên bàn trước mặt cả bọn. Mở nguồn lên mãi mà không lên, thiết nghĩ nó hết pin, đem đi sạc mở cũng chả lên, làm đủ mọi cách điều vô ích, không sao mở nguồn được. Cả bọn đành mang đến cửa hàng điện thoại gần đó.

"Hùm! Điện thoại này bị va chạm rất mạnh nên không biết có sửa được mà vẫn còn dữ liệu bên trong không đây? Nếu được chắc sẽ cần thời gian, mọi người cứ giao cho tôi chiếc điện thoại này, khi nào sửa được tôi báo cho." Ông thợ sửa cầm lên ngắm nghía chiếc điện thoại và bật thử mấy lần rồi nói.

"Vâng nhờ chú cả đây! Chiếc điện thoại này có thể làm chứng cứ quan trọng đó." Vương Tuấn Khải ánh mắt tràn đầy hy vọng nhìn ông thợ sửa.

"Được rồi. Tôi sẽ cố!"

Cả bọn bước ra khỏi cửa hàng sửa điện thoại với một niềm hy vọng nhỏ vừa được thấp lên. Lần lượt dẫn nhau đi ra công viên để hưởng thụ không khí trong lành. Mấy tuần qua vì việc của Linh mà chưa đi tản bộ hay thư giãn vui vẻ nói chuyện với. Giờ nhóm thiếu mất Linh rồi nên có chút buồn và trầm lặng hơn. Thế nên miễn cưỡng lắm cả bọn mới ra đây.

"Đây là phòng của em. Em có thể dọn đồ ra." Thế Anh mở cửa một căn phòng rất đẹp ra, chỉ cho Linh. Căn phòng toàn màu hồng, đúng màu mà Linh thích, chiếc giường đặt ở giữa phòng, bên trái là kệ sách còn bên phải là bàn học.

Linh gật đầu rồi kéo đồ mà Khải mớpi sáng nay chuyển đến cho cô. Dọn đồ đạc xong đâu đấy cô cùng ngồi ăn cơm với Thế Anh.

"Em là bạn gái của anh sao mà cảm giác xa lạ vậy nhỉ?" Linh đang ăn liến đùng rồi ngược lên nhìn Thế Anh với vẻ mặt chăm chú.

"Em mất trí nhớ nên cảm thấy vậy thôi. Nhanh ăn không nguội, nay cũng mệt rồi, ăn nhanh rồi em vào nghỉ ngơi đi nhé!!" Thế Anh mỉm cười, đặt đĩa xuống xoa đầu Linh.

"Vâng!"

Linh ngoan ngoãn như một đứa trẻ vậy, rất biết nghe lời. Cô ăn xong đã liến vào phòng ngủ luôn. Hôm nay cô khá là mệt nên khi vừa đặt mình xuống giường đã ngủ ngay. Thế Anh nhẹ nhàng vào đứng ngắm cô một lúc rồi khẽ đóng cửa đi ra. Cuộc đời anh chưa bao giờ cảm thấy vui như vậy. Vậy ra khi được ở cạnh người mình yêu và chăm sóc, quan tâm lại vui như thế.

Lục Ánh Tuyết tới đến tự nhiên kêu đói bụng, thêm đồ ăn vặt nên đã đi mua.

Lục Ánh Tuyết trên tay đang xách một chùm đồ ăn vặt tung tăng đi về qua công viên thì bỗng nhiên nhìn thấy đám Vương Tuấn Khải đang ngồi ở ghế đá nói về vấn đề gì đó. Tự nhiên tính tò mò của cô ta nổi lên, cô ta nhẹ nhàng đi về phía mấy cái cây gần chỗ cả bọn ngồi rồi ẩn thân sau đó và bắt đầu nghe trộm.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Điều tra sự việc (Phần 2)

Cơn gió nhẹ thổi qua khiến tán cây xào xạc. Dưới gốc cây gần chỗ cả bọn ngồi, Lục Ánh Tuyết đang đứng thập thò nghe trộm cả bọn nói chuyện. Không một ai biết sự xuất hiện của cô ta.

"Nếu Dương Thiên Lam là thủ phạm thì cô ta gọi điện hoặc nhắn tin cho Linh bằng một số lạ rồi dùng xong vứt đi luôn thì làm sao chúng ta điều tra ra được chứng cứ buộc tội?" Đình Đình lo ngại về chuyện chiếc điện thoại của Linh.

"Nếu là Dương Thiên Lam thì cô ta không rảnh mà dùng số khác đâu. Muốn hại Linh sao còn gọi Linh ra trường làm gì trong khi có bảo vệ. Anh nghĩ cô ta không cố ý định đẩy Linh xuống và không có kế hoạch từ trước. Thế nên ta cứ hy vọng vào cái điện thoại đi." Vương Tuấn Khải lấy dần chứng, lời nói của anh nhẹ nhàng và hy vọng.

Nghe Vương Tuấn Khải nói xong ai cũng đều thấy có lý, đầu gật gù và lại chìm trong im lặng.

"Thôi chúng ta không nên suy nghĩ nhiều nữa. Nên để cho đầu óc mình nghỉ ngơi đi." Thiên Ti lên tiếng khuyên bảo mọi người. Dù gì thì mấy tuần qua mọi chuyện xảy ra đã làm cả bọn mệt mỏi lắm rồi.

Lục Ánh Tuyết nấp sau cây nghe đến đó cũng đã hiểu chuyện, cô ta quay người chạy về nhà. Lúc quay người không để ý đồng lá rụng dưới chân nên cô ta đã tạo ra tiếng động rất nhỏ. Nhưng Tuấn Khải rất nhạy, anh nghe được và quay ra nhìn hướng đó thì thấy bóng lưng Lục Ánh Tuyết đang chạy với túi đồ ăn trên tay. Minh anh nhìn nghe thấy tiếng động lạ và mình anh nhìn thấy cô ta.

"Anh nghĩ việc tìm ra chứng cứ buộc tội Dương Thiên Lam giờ dễ dàng hơn rồi đây." Tuấn Khải chợt cười nhạt rồi quay ra nói với cả bọn. Cả bọn quắc ánh mắt thối mắt lên nhìn nhau rồi nhìn Tuấn Khải..

Lục Ánh Tuyết chạy như bay về nhà, mở cửa phòng ngủ "rầm" một cái khiến hai con người ở trong phải nhắm mắt.

"Làm cái gì mà ầm ầm ra vậy?" Dương Thiên Lam đang cầm đọc quyển sách trên tay ngược lên hỏi.

"Nguy...nguy rồi!!..." Lục Ánh Tuyết vừa thở gấp vừa nói.

Lục Ánh Tuyết ngồi thở một lúc, lấy lại được hơi cô ta từ từ kể hết những gì cô ta nghe được từ phía cả bọn lúc nãy.

Nghe xong Dương Thiên Lam thất thần. Cô ta hoảng sợ điều mình làm sẽ bị phơi bày ra trước ánh sáng, sẽ bị mọi người chỉ trích, bị mang tội danh là cố ý gây thương tích và điều cô ta lo sợ nhất là Tuấn Khải sẽ hận mình.

Cô ta dò người ra một lúc rồi cũng ổn định được tinh thần, giờ chỉ còn một việc có thể che giấu được điều cô ta làm..Dương Thiên Lam quay ra nói nhỏ với hai đứa em của mình, lên kế hoạch theo dõi nhất cử nhất động của cả bọn.

Sáng hôm sau...

Thế Anh ân cần gọi Linh dậy, anh đã chuẩn bị đồ cho cô để bắt đầu một năm học mới. Cô dậy rồi làm VSCN và ra ăn sáng. Cô mặc một chiếc áo sơ mi trắng tay lỡ, sơ vin nửa vạt vào chiếc quần jean, đi đôi giày bánh mì trắng, khuôn mặt trắng diêm nhẹ với mái tóc buộc cao lên sau gáy. Trông chỉ thế thôi mà Thế Anh phải đứng hình nhìn cô say đắm một lúc lâu.

Đồ ăn sáng là đều do Thế Anh chuẩn bị. Từ trước tới nay chưa hề phải động tay đến việc nhà mà giờ còn phải làm cả việc nấu nướng thì thật đáng ngạc nhiên đối với thiếu gia như Thế Anh.

Linh được biết rằng nay mình đi học nên rất háo hức. Cô ung dung ngồi ăn sáng. Trong lúc cô ăn Thế Anh đã ngồi dặn dò cô sợ lộ chuyện cô ở nhà anh thì lại rầm rộ lên.

"Nay đi học nếu mọi người có hỏi em ở đâu thì bảo ở nhà người họ hàng nha."

Linh ngoan ngoãn gật đầu nghe lời anh. Anh thuê hẳn một người vệ sĩ đảm nhiệm việc đưa đón cô đi học và theo bảo vệ cô. Thế Anh cũng rất muốn đưa đón cô đi học mà không được, anh đành tiếc nuối tiễn cô ra xe rồi đứng nhìn chiếc xe đi khuất mới vào nhà lấy sách vở đi học. Anh giờ đã chuyển lại về Trưng Khánh học nhưng học trường khác.

"Linh!...Cậu thấy khỏe hơn chưa??" Vừa thấy Linh bước xuống xe, Đình Đình và Từ Vy đứng đó chờ cô từ lâu rồi liền chạy đến hỏi han. Từ lúc Linh tỉnh đến giờ hai cô chưa nói chuyện với Linh lần nào.

"Hai người là...?" Linh nhìn đáng vẻ lạ hoắc trước mặt mình, đây là lần đầu tiên Linh thấy hai cô. Lúc hai người đến thăm thì Linh toàn nằm ngủ vì mệt nên không biết gì.

"Bọn tớ là bạn thân của cậu đây! Từ giờ bọn tớ luôn bên cậu trường, chúng mình cùng vào lớp nha!" Đình Đình mỉm cười rồi khoác tay Linh cùng Từ Vy đến lớp.

"Xin lỗi vì mình không nhớ các cậu là ai!" Linh thấy hai cô rất thân thiện nên mỉm cười lại.

"Không sao! Cậu đang bị mất trí nhớ mà, sao trách cậu được..." Từ Vy vừa toe toét cười vừa nháy mắt. Bạn thân của cô đã bình phục và đi học lại được nên cô với Đình Đình rất vui.

Thấy ông vệ sĩ mặc bộ vest đen, đeo kính đen và thêm cái mặt nghiêm túc, nhìn chăm chăm về nên Đình Đình và Từ Vy khá khó chịu. Hai cô biết đó là vệ sĩ theo bảo vệ Linh nhưng mà cứ đi theo nhìn không dôi mắt thế này khiến người khác bức mình. Chẳng biết làm gì hơn nên đành mặc kệ ông ta, coi ông ta như người vô hình.

Mỗi ngày đầu đi học trở lại sau khi bệnh, Linh cảm thấy hạnh phúc khi có hai người bạn luôn bên cô. Cô dần dần không còn ngại nữa mà nói chuyện rất thoải mái với cả hai, cả hai cũng cố gắng làm sao cho Linh được vui nhất, luôn nói những chuyện chọc cười cô. Đình Đình và Từ Vy còn kéo Linh đi tham quan vòng quanh trường, giới thiệu lại đủ thứ, từ phòng Thí Nghiệm hóa học đến phòng Thí Nghiệm vật lý, nói chung đưa Linh đi đủ nơi trong trường khiến ông vệ sĩ chạy theo mệt người. Thấy vẻ mặt đau khổ của ông mà Đình Đình, Từ Vy càng thêm vui.

Mới ăn cơm tối xong mà Vương Tuấn Khải đã lôi cả bọn ra tiệm sửa điện thoại hôm nọ...

"Chưa sửa xong điện thoại sao chú??" Tuấn Khải hỏi ông thợ sửa.

"Mới có từ tối qua làm sao tôi sửa nhanh vậy được." Ông ta chau mày nghĩ lù trề định làm khó mình đây.

"Vâng! Chú cho cháu lấy lại điện thoại ạ, không cần sửa nữa!" Tuấn Khải nói.

"HẢ??? Anh có ầm đầu không thế?????" Tất cả những con người đứng đầu sau này giờ nghe cuộc hội thoại của anh với ông kia liền đồng thanh hét lên.

Tuấn Khải như bơ luôn cả bọn, đi vào theo ông thợ sửa để lấy lại chiếc điện thoại của Linh.

"Này, này, này! Anh tính làm cái trò gì vậy??" Vừa bước ra khỏi quán, Vương Nguyên phồng má tức giận lên hỏi và nghĩ tên Đào này chắc lại có kế hoạch gì giấu mọi người rồi.

"Từ từ rồi sẽ biết." Tuấn Khải đáp lại duy nhất 5 chữ rồi cứ thế bước đi, bỏ mặc khuôn mặt khó hiểu của cả bọn lại đằng sau.

Về đến nhà Tuấn Khải đi thẳng lên phòng ngủ, đặt chiếc điện thoại lên giường rồi quay trở lại bên dưới kéo cả bọn đi chơi. Không ai biết Tuấn Khải đang làm việc gì cả nhưng vẫn cứ lảng lảng nghe theo để xem mọi việc anh làm có ý gì.

Dương Thiên Lam cùng với Lục Ánh Tuyết, Lục Ánh Nguyệt đi theo dõi cả bọn từ lúc bước ra khỏi nhà đi lấy điện thoại của Linh về. Thấy Tuấn Khải lấy điện thoại về mặc dù chưa sửa xong nên cô ta hơi có vẻ ngạc nhiên, vừa lúc đó thì cả đám đi ra khỏi nhà... Ba kẻ đứng thập thò bên ngoài kiếm chỗ núp vào một góc, đợi không còn bóng dáng ai liền mở cổng nhẹ nhàng, đột nhập vào trong.

"Chị Thiên Lam, giờ chúng ta làm gì??" Lục Ánh Nguyệt hỏi nhỏ khi đi vào an toàn.

"Còn làm gì nữa!? Mau kiểm chiếc điện thoại đi.Mặc dù chưa sửa xong nhưng vẫn mang đi tiêu hủy cho an toàn."Đương Thiên Lam bước nhẹ nhàng lên cầu thang, không quên vẫy theo hai đứa em mình.

Cửa phòng Khải bật mở, Dương Thiên Lam đi nhẹ nhẹ vào, mắt cô ta sáng lên khi thấy chiếc điện thoại Oppo R9 Plus vỡ màn hình nằm trên giường, không cần ai nói cũng biết đó là thứ cô ta đang tìm kiếm

"Phụt..." Điện trong phòng bỗng bật sáng khiến ba con người đang đứng trong đó giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Bước ngoặt mới

10 phút trước...

Tuấn Khải, Vương Nguyên, Thiên Ti cùng với Đình Đình và Từ Vy đang đi nửa đường để đến công viên thì đột nhiên Khải dừng lại và quay ngược trở lại.

"Anh đi đâu thế?" Thiên Ti kéo tay Tuấn Khải lại hỏi.

"Đi buột tội Dương Thiên Lam, anh tìm được cách buột tội cô ta rồi." Tuấn Khải trả lời.

"Tất cả mọi chuyện là sao? Giờ vừa đi anh có thể vừa nói rõ cho bọn em." Từ Vy đưa ra đề nghị.

"Ừm...Chà là hôm qua lúc cả nhóm đang nói chuyện ngoài công viên về vụ chiếc điện thoại của Linh, anh nhìn thấy được Lục Ánh Tuyết đã nghe lén mình nói chuyện. Anh chắc thể nào Dương Thiên Lam cũng đi theo dõi mình rồi lên vào nhà lấy điện thoại cho mà xem." Tuấn Khải giải thích.

"Ra là thế..." Vương Nguyên gật gật đầu.

"Phụt..." Đèn trong phòng Tuấn Khải bật sáng trưng, Dương Thiên Lam, Lục Ánh Tuyết và Lục Ánh Nguyệt giật mình quay ra nhìn.

"Tôi biết là cô sẽ đến tìm chiếc điện thoại mà." Tuấn Khải đứng ở ngưỡng cửa, nhếch mép nhìn thứ cô ta cầm trên tay cùng với Vương Nguyên, Đình Đình, Từ Vy và Thiên Ti đằng sau anh.

Chưa hoàn hồn được khi thấy sự xuất hiện đột ngột của cả đám, nghe xong lời Khải nói cô ta càng hoảng hốt hơn. Và cô ta thông minh nên thừa hiểu đây là cái bẫy.

"Cô là người gọi Linh ra trường và đẩy Linh xuống?" Thiên Ti lạnh lùng hỏi, giọng nói của anh có thể làm đóng băng ba con người trước mặt.

"Tôi...tôi không...làm gì cả." Thiên Lam giấu tay cầm điện thoại ra sau lưng túm nói.

"Cô không phải cố chấp, nếu cô chịu nhận tội cô sẽ được giảm nhẹ." Đình Đình lên tiếng.

"Chị ấy nói không làm là không làm. Sao các người bắt ép quá người ta vậy?" Ánh Nguyệt bước lên trước, biện hộ cho Thiên Lam.

"Vậy mấy người có thể giải thích tại sao lại ở trong phòng anh Khải vào giờ này và trên tay Thiên Lam cầm điện thoại của Linh?" Vương Nguyên hỏi với ý châm biếm.

"Cô cứ nhận tội đi, thà tự nhận còn hơn bị đưa chứng cứ ra buột tội." Từ Vy nói.

"Tôi...tôi.....Đứng! Là tôi làm cả." Dương Thiên Lam toát mồ hôi hột, bị dồn tới đường cùng nên cô ta đành buông xuôi tất cả. Dù có chối mãi cũng chẳng làm gì được, Khải chính là người làm ra cái bẫy này có nghĩa anh biết việc xấu cô làm.

"Chị Thiên Lam..." Lục Ánh Tuyết quay ra giựt giựt tay Thiên Lam.

"Đến nước này thì chỉ còn cách nhận thôi." Thiên Lam vừa nói vừa đưa về mặt bất lực quay ra nhìn đứa em của mình.

"Các người có thể về..." Tuấn Khải nói một cách lạnh lùng và đưa ánh mắt sắc lẹm quét qua ba người trước mặt mình.

Dương Thiên Lam, Lục Ánh Tuyết và Lục Ánh Nguyệt thấy lạnh sống lưng, không nói gì thêm, liền sơ sệt kéo nhau đi về, lướt qua cả đám mà phải cúi mặt, không dám nhìn.

"Anh định tha cho cô ta?" Thiên Ti gắng hỏi khi ba người kia đã về chỉ còn lại cả bọn.

"Chờ rồi xem..."

Tiếng chuông cửa nhà Thế Anh vang lên, Linh đang ngồi xem phim vội ra mở cửa...

"Ồ anh là...?" Linh mở cửa nhìn người con trai trước mặt thắc mắc.

"Em không nhớ anh à? Anh là người lúc trước trong viện khi em tỉnh dậy đấy và cũng là bạn của Thế Anh." Tuấn Khải mỉm cười.

"Vâng...Mời anh vào nhà ạ!" Linh đợi cho Khải vào rồi đóng cửa lại.

"Này! Tôi trở thành bạn của anh từ bao giờ thế nhỉ?" Thế Anh khoanh tay ngồi trên sofa liếc Tuấn Khải khi anh bước vào.

"Tôi cũng chỉ là miễn cưỡng.." Khải đặt túm hoa quả trên tay lên bàn rồi trả lời, không quên cúi người xuống, ghé tai nói nhỏ với Thế Anh "Từ giờ tôi sẽ đến đây thường xuyên."

"Lo tôi không chăm sóc đủ cho người nào đó hả?" Thế Anh nheo mắt. Tuấn Khải không trả lời, anh chỉ cười trừ còn Linh chá hiểu hai người con trai đang nói chuyện gì nữa.

Tuấn Khải nói không phải đùa, từ hôm đó anh đến nhà Thế Anh thường xuyên thật. Cứ thế dần dần Khải trở thành khách quen của Linh trong nhà Thế Anh.

Trời nổi cơn giông to, mưa như trút nước xuống. Cả thành phố như được gột rửa, trắng xóa trong màn mưa. Con mưa cứ vô tình hắt vào ô cửa kính, kéo thành từng vệt...

Tuấn Khải đang ngồi lau khô tóc thì chuông điện thoại của anh reo lên.

"Thế Anh à? Có chuyện gì không?" Anh bắt máy khi thấy tên người gọi.

"Anh đến nhà tôi ăn cơm tối với Linh và xem tình hình cô ấy thế nào được không? Nay trời đang mưa to với cả tôi không về nhà được vì đang họp gia đình. Tôi sợ mưa lớn thế này cô ấy không đi mua thức ăn nấu bữa tối được." Tiếng Thế Anh vang lên với vẻ lo lắng.

"Được rồi! Tôi sẽ qua ngay." Tuấn Khải cúp máy, bật dậy, ném chiếc điện thoại xuống giường rồi mở tủ lấy quần áo.

"Rào..." Nước nóng không ngừng tuôn ra từ vòi hoa sen, dội xuống thân hình đẹp của Linh. Những giọt nước cứ trượt và lăn dài trên làn da trắng mịn của cô. Hơi nước bốc lên nghi ngút, làm mờ cả chiếc gương.

"Phụt..." Bỗng nhiên đèn trong phòng tắm vụt tắt, chắc là mất điện rồi đây...

Linh giật mình, xung quanh cô chỉ toàn màu đen, vốn sợ bóng tối nên cô liền tắt nước, mò mẫm tìm chiếc khăn tắm...

"Suốt" Nền nhà tắm vẫn còn rất nhiều bọt xà phòng nên rất trơn, không để ý nên Linh bị trượt chân.

"Á" Cô ngã ngửa ra sau, đầu va chạm mạnh với nền tắm khiến cô bất tỉnh...

"Em có nhà không Linh?" Tuấn Khải mở cửa vào nhà Thế Anh, thấy nhà tối om nên hỏi. Giơ tay tìm công tắc điện, bật lên thì đèn không sáng...

Không thấy tiếng trả lời của Linh, Tuấn Khải khá lo lắng vì giờ này ngoài trời mưa lớn thế Linh còn đi đâu được. Đặt túi đồ ăn lên bàn, mở đèn flash trên điện thoại lên anh đi kiểm tra quanh nhà.

"Linh em có trong nhà không? Lên tiếng đi!" Tuấn Khải mở nhẹ cửa phòng Linh, cũng không thấy cô ấy ở trong.

Bỗng anh thấy hơi nước bốc ra từ khe hở dưới chân cửa phòng tắm...

"Em ở trong đó à Linh?" Tuấn Khải hỏi, đứng một lúc để chờ câu trả lời nhưng không thấy động tĩnh gì, linh cảm có chuyện chẳng lành nên anh mở cửa xông vào.

"Linh!...Em không sao chứ?"

Xông vào trong Khải hoảng hốt khi thấy Linh ngất trên nền, anh vội kéo chiếc khăn tắm bên tay phải mình quấn lên người Linh rồi bế cô vào phòng nằm...

Linh mơ màng tỉnh giấc, khắp người cô rất ê nhức khiến cô nửa tỉnh nửa mơ, không cử động mà nằm bất động, đôi mắt cứ nhắm nghiền.

Tuấn Khải nhìn Linh ngủ với ánh mắt âu yếm, anh ngắm nhìn kĩ khuôn mặt này của người con gái mà anh thương nhất. Nhìn xuống đôi môi phớt hồng hình trái tim bất giác anh đưa tay lên sờ nhẹ và...không kiềm được anh rướn người lên hôn lên môi của Linh. Linh hơi giật mình khi một thứ nóng ấm đặt lên môi mình nhưng cô không tỏ ra bên ngoài vì không có sức cử động. Ai đang hôn mình? Đó là suy nghĩ hiện giờ của cô, cô rất mệt, không thể mở mắt ra để nhìn con người phía trước. Tự nhiên cô thấy đôi môi của Khải rất quen thuộc và mùi hương thơm dịu nhẹ trên người anh tỏa ra cũng rất quen thuộc, cứ như là cô đã từng hôn anh rồi, cảm nhận mùi hương này rồi...

Tuấn Khải dứt nụ hôn, anh nhẹ nhàng vuốt khuôn mặt của Linh, nhìn ngắm cô ngủ lại một lần nữa rồi anh mở cửa ra khỏi phòng cô. Sau khi cảm nhận nụ hôn đó cô cũng chìm luôn vào giấc ngủ.

Ánh sáng mặt trời chiếu qua ô cửa kính phòng Linh, cơn mưa ẩm ướt đã thay bằng ánh nắng ấm áp.

Linh thức giấc, cô gượng dậy, một chiếc khăn lạnh từ đâu tụt xuống, cô đưa tay sờ lên trán mình thấy nóng ran. Cô xoa đầu nhẹ vì còn đau sau cú va chạm, hơi ngạc nhiên khi mình được đưa vào đây và...quần áo thì đã mặc. Bỗng nhiên kí ức về nụ hôn của ai đó ủa về đầu cô.

"Hôm qua là ai hôn mình vậy?" Cô nghĩ thầm rồi nhớ lại cảm giác và mùi hương quen thuộc đó...

"Á..." Cô ôm lấy đầu vì đau, càng cố nhớ thì đầu càng đau như búa bổ, cô đành dừng suy nghĩ lại.

Linh bước xuống giường, vừa cầm lấy tay nắm cửa để ra ngoài thì nghe thấy tiếng nói chuyện của Thế Anh và Tuấn Khải...

"Anh ở đây cả đêm để chăm sóc Linh?" Thế Anh vừa mới về, anh vừa tháo cà vạt ra vừa hỏi Tuấn Khải.

"Cô ấy bị sốt, bạn gái tôi, tôi không chăm sóc thì còn để ai nữa, anh thì đi vắng." Khải trả lời, tay anh cất hành để nấu cháo cho Linh.

Nghe đến đây Linh thần thò, cô đứng chôn chân trước cửa phòng mình với vẻ mặt ngạc nhiên. Cái gì cơ? Cái gì mà bạn gái tôi? Tuấn Khải là bạn trai mình? Mình là bạn gái Tuấn Khải? Một loạt câu hỏi chạy dài trong đầu cô.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 49: Bước ngoặt mới (Phần 2)

Linh thần thờ, cô định bước ra ngoài để hỏi xem rốt cuộc mọi chuyện này là như thế nào? Nhưng cô lại không muốn làm vậy mà lại muốn thử âm thầm điều tra xem rốt cuộc hai người kia giấu cô chuyện gì. Cô đóng cửa lại, trở lại giường ngồi, cầm lấy chiếc điện thoại mà Thế Anh mua cho cô để dễ liên lạc lên tìm kiếm: "Bạn gái của Vương Tuấn Khải." Một loạt những bài báo, tin tức hiện ra trước màn hình điện thoại...

"Tôi nấu xong cháo cho Linh rồi đấy. Tôi về còn phải đi làm việc, đợi Linh dậy cho cô ấy ăn nhé." Tuấn Khải vừa nói vừa đặt bát cháo nóng hổi còn bốc khói xuống trước mặt Thế Anh.

"Được rồi anh cứ đi làm đi, để Linh tôi lo cho." Thế Anh gật đầu, tay mở một cúc áo trên cùng rồi ngồi xuống ghế, trông vẻ khá mệt mỏi.

"Thế tôi về đây." Tuấn Khải nhận được câu trả lời của Thế Anh xong, bỏ lại một câu rồi đi về luôn.

Linh ngồi đọc hết tất cả những bài báo, bài viết, những thông tin liên quan tới Vương Tuấn Khải, đương nhiên trong đó cũng được nhắc đến Linh với tư cách là bạn gái của anh kiêm quản lý riêng khiến sự thắc mắc trong đầu cô càng tăng cao và cô rất sốc. Thắc mắc với sốc không chưa đủ, cô tự nhiên nhớ đến Đình Đình và Từ Vy, hai người bạn mà ngay từ ngày đầu đi học sau khi bệnh cô đã chơi rất thân cũng được nhắc tới khiến cô quay ra giận họ vì giấu cô những việc mà báo đề cập trong đây như Thế Anh và Tuấn Khải. Bỗng nhiên đầu cô đau dữ dội, hình như có những sự việc nào đó mà cô không nhớ rõ ra được, cứ cố nhớ nó lại càng đau thêm...

"Linh em dậy chưa? Ra ăn cơm trưa đi." Thế Anh gõ cửa và gọi Linh.

Linh giật mình, lắc đầu không nghĩ tới nó nữa, cô bỏ điện thoại xuống rồi đứng dậy mở cửa.

"Em dậy rồi, em ra đây."

Bữa ăn trưa của Linh với Thế Anh nay không khí có chút không thoải mái. Linh vừa ăn vừa thi thoảng nhìn Thế Anh như muốn hỏi điều gì đó...

"Có chuyện gì sao? Sao cứ nhìn anh mà không ăn đi?" Thế Anh ngừng lên, chạm ánh mắt của Linh, từ nãy tới giờ để ý thấy Linh nhìn mình mấy lần rồi, anh liền cười hỏi.

"Không có gì đâu!...Em ăn xong rồi. Em hơi mệt." Linh buông đũa, đẩy ghế đứng dậy và đi vào phòng. Nói một cũng không phải là nói dối, từ nãy tới giờ ngồi ăn cô cứ cảm thấy chóng mặt, một số hình ảnh mập mờ như là hình ảnh một người đàn ông nào đó trông rất thân thuộc lóe lên trong đầu cô nhưng không rõ là ai.

Thế Anh cảm thấy Linh rất lạ, khác mọi khi nên dõi theo cô với ánh mắt nghi hoặc.

Linh đi nửa đường, người cô tự nhiên lừ ra, chân bùn rùn không đứng vững nổi, người mềm nhũn, mọi thứ trước mắt cô cứ quay lông mòng vì chóng mặt...

"Linh! Em làm sao đấy?" Thế Anh vội vàng chạy đến đỡ Linh, cô đã ngất lịm đi ngay từ khi cô ngã vào vòng tay anh.

"Dạo này Linh sao rồi hả anh?" Vương Nguyên chạy tới bên cạnh đưa chai nước cho Tuấn Khải, tay khác với chiếc khăn lau mồ hôi nhễ nhại vì cả nhóm vừa phải đứng dưới trời nóng quay một MV.

"Vẫn rất ổn!" Tuấn Khải nhận lấy chai nước, ngửa cổ lên uống xong rồi trả lời.

"Không những ổn mà cô có vẻ như không nhớ gì về những chuyện buồn khiến cô ấy trông tươi vui hơn ấy." Đình Đình ngồi xuống cạnh Vương Nguyên nói.

"Anh định để Linh ở đó mãi sao? Không sợ Linh...sẽ có tình cảm..." Thiên Ti giọng trầm ấm hỏi, nhìn Tuấn Khải với ánh mắt lo ngại.

"Yêu có phải bằng não đâu, mắt trí nhớ chứ có mắt cảm giác yêu ở tim đâu...Anh Khải đừng lo lắng quá, dù gì anh cũng đến đó thường xuyên mà..." Từ Vy liếc xéo Thiên Ti vì thấy sắc mặt Khải thay đổi rồi quay ra vỗ vai Tuấn Khải.

"Đúng đúng đúng, tuy nói với Linh rằng Thế Anh là bạn trai của cô ấy nhưng em nghĩ cô ấy không có tình cảm gì với anh ta đâu." Vương Nguyên hưởng ứng câu nói của Từ Vy.

"Ừ mấy đứa không cần an ủi anh đâu. Đợi anh làm nốt việc này rồi anh sẽ nói cho Linh biết sự thật và đưa cô ấy về. Anh nghĩ trong tuần này Linh sẽ về bên anh thôi." Tuấn Khải nói.

"Việc gì thế anh?" Đình Đình thắc mắc hỏi.

"...Đưa bằng chứng buộc tội Dương Thiên Lam cho cảnh sát, việc còn lại để cảnh sát lo." Tuấn Khải trả lời.

Vừa lúc đó ông đạo diễn gọi ba anh ra quay tiếp MV. Cả ba đứng dậy, đặt khăn, nước xuống rồi chạy đi.

Linh giật mình tỉnh giấc, cô thấy mình đang nằm giữa một cánh đồng hoa hướng dương đầy nắng. Cô từ từ đứng dậy nhìn xung quanh, không một bóng người nào cả, chỉ toàn hoa là hoa. Linh bước dần dần bước về phía trước tìm lối thoát khỏi đồng thì cô đâm sầm phải một người con trai, cô nhìn khuôn mặt mà không được, cô chỉ nhìn thấy đến nụ cười của người đó. Người con trai môi vẫn nở nụ cười, chìa tay về phía cô. Bất giác cô đưa tay lên nắm lấy bàn tay trước mặt... Vừa nắm lấy tay anh thì khung cảnh trước mắt cô là vườn sau một ngôi nhà...Đợi đã, khung cảnh này có phải rất quen không? Bên trái cô là chiếc xích đu trắng, xung quanh được giăng những đèn nhấp nháy đủ sắc màu và trước mặt cô là người con trai cô nhìn thấy ở cánh đồng hoa hướng dương vừa nãy, anh kéo cô vào lòng hôn, theo phản xạ cô nhắm mắt lại...Gió từ đâu tốc ngược vào mặt Linh, cô mở mắt ra thấy mình đang đứng bên rìa trên đỉnh một tòa nhà khá cao, chưa định thần được mình đang ở đâu, một bàn tay từ phía sau đẩy cô ngã xuống dưới.

"AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA..." Linh giật mình hét lên...

Cô bật dậy khỏi giường, mồ hôi lấm tấm trên trán, trông khuôn mặt cô hoảng hốt như vừa gặp ác mộng.

"Em không sao chứ?" Thế Anh thấy Linh như thế liền hỏi với ánh mắt lo lắng.

"Em không sao..." Linh đưa tay lau mồ hôi, đáp lại câu hỏi của Thế Anh.

"Hình như tại em mệt quá nên ngất đi...Uống thuốc đi này. Anh thấy lúc ngủ trông mặt em rất lạ, em gặp ác mộng à?" Thế Anh ân cần, nhẹ nhàng lấy cốc nước với mấy viên thuốc đưa cho cô.

"Có lẽ vậy, em muốn ở một mình..." Linh đón lấy mấy viên thuốc từ tay Thế Anh, uống một cái là xong đồng thuốc, cô hơi nhăn mặt vì nó đắng.

"Ừ vậy em nghỉ đi." Thế Anh cảm hộ cốc cho Linh đặt lên bàn, rồi nghe theo lời cô quay người đi ra ngoài.

"À khoan đã Thế Anh..." Linh gọi giật Thế Anh lại.

"Reng...reng...reng..." Tiếng chuông điện thoại của Tuấn Khải vang lên.

"Alo?" Tuấn Khải bắt máy.

"Linh bị ngắt do vẫn chưa hết ốm. Tôi báo cho anh đến thăm cô ấy." Giọng Thế Anh ở đầu dây bên kia vang lên.

"Hả? Ngắt sao? Tôi đến ngay..." Tuấn Khải vội vàng cúp điện thoại rồi chạy vội đi. Nhìn bộ dạng của anh cũng biết anh lo cho Linh như thế nào. Anh cảm giác có lỗi khi để Linh như vậy trong khi anh là bạn trai của cô mà không hề quan tâm chăm sóc cô hằng ngày như bao người con trai khác. Anh không muốn Linh bị thiệt nữa vì ở bên một ngôi sao nổi tiếng như anh bình thường anh đã không dành nhiều thời gian cho cô rồi. Anh quyết định lần này phải đưa cô về nhà anh, tự tay mình chăm sóc cô...

Đến nhà Thế Anh cũng nhiều rồi nên quen, Tuấn Khải không bấm chuông cửa mà mở cửa vào luôn, cửa cũng không khóa. Bước tới trước cửa phòng Linh, cầm nắm cửa xoay, mới chỉ mở hê cửa thì anh nghe được tiếng Linh, cô nói một câu khiến anh đứng hình.

"Em rất thích anh!...Em muốn anh hứa là khi nào em ra trường sẽ đón em về làm vợ." Giọng Linh dịu dàng vang lên.

Trong nhà này mình Thế Anh với Tuấn Khải là con trai, Linh không nói với anh thì chắc chắn nói với Thế Anh.

"Anh cũng yêu em lắm! Anh hứa với em!" Thế Anh miệng cười tươi, giờ ngón tay út lên để ngoắc tay thề với cô.

Qua khe hở của cánh cửa, Khải nhìn thấy rõ tay Thế Anh và Linh ngoắc vào nhau làm lời thề và nụ cười rạng rỡ của hai người. Anh buồn thê thảm và tim cảm giác nhói đau. Anh nên làm gì đây? Chẳng nhẽ xong vô đó đòi lại Linh nhưng lại sợ cô biết được hết sự thật lại sốc, đã thế cô giờ đã yêu Thế Anh, không biết cô có chịu chấp nhận không...

Tuấn Khải đẩy cửa bước vào với vẻ mặt như chưa hề có chuyện gì nhưng nhìn mặt trông đến là đau khổ.

"Chào hai người! Tôi mới đến!" Tuấn Khải giọng cười, nụ cười đáng nhất anh có thể cười.

"Chào anh Khải ạ!" Linh tươi cười chào Khải.

"Ừ em! Thấy em khỏe lại với trông vui tươi như thế là tốt rồi...Ừm...Vừa nãy nhận được điện thoại gọi công việc gấp...Tôi phải về rồi. Tạm biệt hai người nha!" Tuấn Khải lúng túng tìm cách ra về, anh không muốn ở lại đây nữa mà đúng hơn là không đủ can đảm, anh sợ mình sẽ khóc lên mất. Anh đành chấp nhận sự thật, nếu Linh hạnh phúc thì anh cũng hạnh phúc nên anh chỉ còn cách chúc phúc cho hai người kia.

Không để cho hai người kia kịp chào lại, nói xong Khải quay người bỏ đi luôn.

"Bộp..." Vừa đi đến nửa ra khỏi phòng, không hiểu sao chiếc gối từ đâu bay tới chọi vô đầu Tuấn Khải...

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50-1: Kết thúc (1)

"Bộp..." Vừa đi đến nửa ra khỏi phòng, không hiểu sao chiếc gối từ đâu bay tới chọi vô đầu Tuấn Khải khiến anh dừng bước nhưng người vẫn không quay lại.

"Vương Tuấn Khải!..." Giọng Linh vang lên gọi tên anh. Lúc này thì anh mới giật mình liền quay người lại.

Linh ngồi trên giường nở nụ cười tươi rói hướng về phía anh, cả Thế Anh cũng vậy, ngồi cạnh Linh mỉm cười.

"Tuấn Khải, anh định để em ở đây làm dâu nhà họ Hoàng thật hả?" Linh tắt nụ cười, chau mày với vẻ đáng yêu nói với Tuấn Khải. Anh đứng chôn chân ở đó không hiểu chuyện gì cả, mồm há hốc ra nhìn Linh với ánh mắt khó hiểu. Mọi chuyện vậy là sao chứ?

"Sao thế?...Em nhớ lại hết rồi, vậy anh để em làm vợ Thế Anh nhé!" Linh cười cười tỏ ý trêu chọc Tuấn Khải. Lúc này mà cô còn trêu anh, cô không để ý khuôn mặt méo mó, nhăn lại hay cổ tình không quan tâm mà đi trêu anh được. Tuấn Khải nghe xong câu này, niềm vui sướng từ đâu ùa đến ập vào người anh đẩy lùi cái đau khổ vừa nãy. Tuấn Khải liền chạy đến bên giường ôm lấy Linh, siết chặt cô trong vòng tay mình. Cô bị siết chặt như thế hơi đau nhưng cô chẳng phản nản gì, cô vòng tay mình ra sau lưng anh đáp trả cái ôm của anh.

"Anh nhớ em lắm đấy! Thật tốt khi em nhớ lại!" Tuấn Khải nói lỏng tay mình vì biết mình siết chặt cô như thế sẽ làm đau cô, anh dịu dàng nói. Linh không nói gì cô chỉ dụi đầu vào ngực anh như một con mèo ngoan ngoan.

Thế Anh lặng lẽ mỉm cười nhìn Linh và Tuấn Khải, thầm chúc mừng cho hai người họ khi đã trở về bên nhau rồi ra khỏi phòng, anh không muốn làm phiền không gian riêng tư của họ.

"Vừa nãy là em với Thế Anh đùa anh sao?" Tuấn Khải trong người đang rất vui nhưng tự nhiên nghĩ đến chuyện vừa nãy khiến anh pha chút bức tức buồn nhẹ người cô ra hỏi.

"Rõ ràng như thế mà anh còn hỏi hả? Trông mặt anh lúc vào phòng méo mó đến nỗi em phải cố nhịn cười. Em làm việc để trừng trị anh tội dám để em ở đây." Nụ cười tình nghịch nở trên môi Linh, cô rất là khoái chí khi lừa được Khải chuyện vừa nãy.

"Hừ...Em thật quá đáng. Vì tốt cho em nên bắt đắc dĩ anh mới để em cho Thế Anh chăm sóc...Có biết lúc đó cảm giác của anh như thế nào không?" Tuấn Khải phẫn nộ, anh nhăn mặt lên nói rồi quay đi chỗ khác không thèm nhìn Linh.

"Ồ...Thôi mà! Đừng giận em nữa! Cho em xin lỗi nha nha nha nha!" Linh làm vẻ mặt đáng thương, mắt chớp chớp, long lanh giựt giựt tay áo Khải. Đây là lần đầu tiên cô làm nũng với người khác, vẻ đáng yêu của cô khiến Khải mềm lòng, trông cô như đang cầu dẫn người khác vậy.

"Hừ...Lần này anh tạm tha đấy! Để hôm sau anh phạt em...À, giờ anh biết em mới chính là người sinh ra Lực Hấp Dẫn." Tuấn Khải không cưỡng lại được vẻ đáng yêu của cô mà quay ra cười tươi để lộ chiếc răng khểnh, tiện tay捏 mũi Linh cái.

"Hi hi..."

"À...Làm sao em nhớ lại được thế?"

"Tại vì em nghe được cuộc nói chuyện của anh với Thế Anh có nói rằng em là bạn gái anh, lúc đó em hơi sốc, không hiểu hai anh đang nói gì, em liền tìm kiếm thông tin trên mạng về bạn

gái của anh. Thông tin đương nhiên là có nhắc tới em, em rất chỉ là khó hiểu, muốn hỏi sự việc ra sao nhưng lại muốn tự tìm hiểu. Sau đó đầu em có cái gì đó cảm giác cần phải nhớ ra nhưng càng cố nhớ lại càng đau nên chắc tại em ép mình quá khiến ngất đi. Trong lúc bất tỉnh, một giấc mơ lạ tái hiện lại vài việc trước kia, nó không chi tiết lắm, nó như một cuốn phim tua nhanh vậy. Em thức giấc và nhớ ra tất cả nhờ giấc mơ đó." Linh bắt đầu giải thích cho Khải nghe về việc tại sao cô lấy lại được kí ức của mình. Giọng cô đều đều vang lên khắp căn phòng.

"Thật mệt cho em khi tìm lại kí ức...Thôi em thu dọn đồ đạc đi nha! Anh còn đưa về nhà." Tuấn Khải chăm chú nghe xong rồi thấy thương cô vì cô phải chịu một môi như thế. Anh đưa tay vuốt nhẹ mái tóc với ánh nhìn trù mến, luyến tiếc không muốn xa cô, đứng dậy để cô xếp đồ.

"Dạ!"

Anh toan ra khỏi phòng nhưng nhân lúc Linh không chú ý tới anh, với chiếc vali để dọn đồ thì anh hôn chụt một cái lên chiếc má phớt hồng của cô rồi đi nhanh ra khỏi phòng. Linh hơi giật mình nhưng cũng mỉm cười e thẹn nhìn theo bóng lưng Tuấn Khải.

"Cạch..."

Tuấn Khải bước ra ngoài phòng khách nhìn thấy Thế Anh đang ngồi trầm ngâm trên ghế sofa liền ngồi xuống bên cạnh. Thế Anh không phản ứng gì, mắt anh vẫn nhìn đi hướng khác vào khoảng không vô định.

"Cảm ơn anh vì đã chăm sóc Linh giúp tôi!" Tuấn Khải lên tiếng.

"Không có gì phải cảm ơn đâu. Linh là người con gái tôi yêu nhất mà, tôi có thể chăm sóc cô ấy cả đời cũng được...Nhưng giờ cô ấy chọn anh rồi mà ngay từ đầu tôi cũng có được chọn đâu." Thế Anh cười nhạt.

"Lúc trước tôi thấy con người anh không được đáng hoàng...Giờ tôi mới thấy anh rất tốt! Cho tôi xin lỗi về mấy chuyện trước kia tôi nghĩ xấu về anh." Giọng Khải trầm ấm vang lên. Thế Anh bên cạnh lặng im lắng nghe từng lời Khải nói.

"Không sao! Hãy nhớ tôi thua anh ở việc không dành được tình yêu của Linh nhưng không có nghĩa mấy chuyện khác tôi thua anh đâu. Hứa với tôi, chăm sóc cô ấy thật tốt vào." Thế Anh ngồi thẳng dậy, chia tay ra chiếc mặt Tuấn Khải. Tuấn Khải cười, anh đưa tay mình ta đập nhẹ vào tay Thế Anh.

"Chắc chắn tôi sẽ mang lại hạnh phúc cho cô ấy cả đời! Tôi sẽ chờ xem anh sẽ hơn tôi ở việc gì?" Khải nhe răng cười nhìn Thế Anh, Thế Anh cũng gật đầu mỉm cười lại.

Vừa lúc đó, Linh kéo vali đi ra, quần áo đã thay và tóc cũng chải. Cô mặc một chiếc váy trắng vai màu trắng, ngắn tới đầu gối, mái tóc xoăn đuôi màu hạt dẻ quen thuộc vẫn xoa ra. Nhìn thấy Thế Anh và Tuấn Khải đang ngồi trên sofa, cô tươi cười đi đến.

"Hai người nói chuyện gì đấy?" Linh kéo vali tới trước mặt hai kẻ kia hỏi.

"Chuyện vặt ấy mà...Thôi chúng tôi phải về đây." Tuấn Khải trả lời cô rồi đứng dậy quay ra nói với Thế Anh.

"Tôi ra tiễn hai người..." Thế Anh gật nhẹ đầu, đứng dậy. Ba người lần lượt đi ra ngoài cổng.

"Cảm ơn anh trong suốt thời gian qua!" Ra đến cổng, Linh quay người lại hướng ánh mắt biết ơn về phía Thế Anh.

"Không có gì đâu! Nay không biết là ngày gì mà được cảm ơn lắm quá." Thế Anh bật cười, liếc sang Tuấn Khải.

"Ha..ha" Tuấn Khải cười trừ khi nhận được ánh mắt của Thế Anh. Xa xa tiếng máy ảnh vang lên tách tách, chụp toàn bộ ảnh ba người đứng nói chuyện tươi cười với nhau.

Linh như con chim sáo, vừa xuống xe đã chạy thẳng vào nhà nơi mà Đình Đình, Từ Vy, Vương Nguyên và Thiên Ti đang ngồi chơi, kệ cho Tuấn Khải phải kéo hành lý của cô vào sau.

"Tada...Xem ai về rồi đây nè!" Cô nhẹ nhàng đi đến từ sau nên cả bọn không ai để ý, cô vỗ vai Từ Vy một cái rồi reo lên vui vẻ.

Người thì đang đắm chìm trong trò chơi điện tử, người thì vừa nghe nhạc vừa lướt weibo, người thì xem tivi,...tất cả đều giật mình quay ra sau.

"Linh? Sao cậu lại ở đây?" Đình Đình ngơ ngác nhìn Linh, thắc mắc không hiểu vì sao Linh lại ở đây giờ này.

"Cậu đến đây chơi à? Ngồi xuống đây với bọn tớ." Từ Vy niềm nở cười, mời Linh ngồi xuống.

"Chào em! Đến chơi với Đình Đình và Từ Vy hả? Anh là Vương Nguyên, mời em ngồi chơi." Vương Nguyên ngẩng lên, cũng giống như Đình Đình và Từ Vy, tưởng Linh tới đây chơi nên coi Linh như khách. Từ lúc Linh tỉnh lại tới giờ chưa gặp với nói chuyện cùng cô lần nào nên Vương Nguyên nghĩ Linh chưa biết anh nên tiện thể anh chào cô giới thiệu tên mình luôn.

"Em cứ tự nhiên. Anh là Thiên Ti." Thiên Ti cũng như Vương Nguyên, đứng dậy, lấy cốc rót nước cho Linh.

Ài, xem ra không một ai biết Linh đã nhớ lại được tất cả, khiến niềm vui vừa nãy của cô lớn như thế nào đã bị dập tắt đi mất một nửa.

"Ồ kia! Sao mọi người coi em như khách hết vậy trời? Nhớ lại hết rồi nhé! Trở về với mọi người rồi đây!"

"Thật sao? Oa vui quá!" Đình Đình sung sướng giật tai nghe, vớt chiếc điện thoại không thương tiếc xuống ghế đứng dậy ôm chầm lấy Linh. Từ Vy cũng thế, cô bật dậy nhanh như lò xo, nhào tới hai người kia nhập hội. Ba cô ôm nhau nhảy tung tung... Vương Nguyên với Thiên Ti load từng câu nói của Linh xong cười vui vẻ nhìn ba cô. Trong suốt thời gian Linh vắng bóng, giờ đã trở lại khiến không khí vui tươi hẳn lên.

"Mọi chuyện tốt đẹp quá rồi nhì?" Vương Nguyên quay sang nói với Thiên Ti. Thiên Ti cao lãnh không trả lời, chỉ gật nhẹ đầu, trong mắt tỏ rõ niềm vui.

Khải lạch cạch kéo hành lý của Linh vào thấy cảnh trước mắt mình thấy thật hạnh phúc khi tất cả mọi người đã đông đủ.

Bà Hồng với ông Kiệt lúc đó đang trên tầng, khi thấy tiếng cười nói vui vẻ của cả bọn nên xuống xem thử chuyện gì vui vậy...

"Linh đây hả cháu?" Bà Hồng mừng rỡ đi xuống khi thấy Linh đang ngồi hàn huyên với cả bọn.

"Bác gái...bác trai!" Linh thấy bà Hồng và ông Kiệt liền chạy đến ôm lấy rồi cúi chào ông Kiệt.

Linh vì hợp đồng của căn nhà kia đã hủy nên giờ ở lại nhà Khải. Tin tức cô nhớ lại và trở về nhà anh sống ngay đêm hôm đó đã được cập nhật, dường như cánh báo trí đánh hơi được

rất nhanh nhất cử nhất động của một Idol nổi tiếng như anh. Nhưng việc Linh ở nhà Thế Anh thì bị lộ ra ngoài khiến cộng đồng Tứ Diệp Thảo kinh ngạc. May là Tuấn Khải điềm tĩnh giải thích rõ mọi chuyện và đính chính lại rằng Thế Anh là người tốt, anh gửi Linh ở đây để tránh ồn ào khi ở bên anh nên chuyện đó coi như được êm xuôi tuy trong vòng mấy ngày qua nó đã gây mưa, gây gió. Các bài báo mới chỉ đăng được ít phút mà đã đứng đầu các trang web tin tức, lượt đọc vượt cả mấy bài báo đăng từ mấy ngày trước.

Dương Thiên Lam, Lục Ánh Tuyết và Lục Ánh Nguyệt đang sống bình thản qua ngày sau cái hôm kinh hoàng bị phát hiện đột nhập vào nhà Khải đến giờ lại bình tĩnh như một lần nữa. Đọc cái tiêu đề bài báo "Linh-Bạn gái Vương Tuấn Khải tìm lại được trí nhớ" không thôi đã khiến Dương Thiên Lam với hai đứa em mình tái mét mặt và toát mồ hôi hột. Việc lần trước khi nhận tội với Khải xong tưởng anh sẽ trình báo với công an nhưng không thấy động tĩnh gì nên Thiên Lam nghĩ anh chưa có bằng chứng xác thực nên nhẹ nhõm được mấy ngày, giờ thấy tin dữ trước mặt...Cô ta sợ Linh sẽ đi khai báo vì cô vừa là nhân chứng vừa là nạn nhân của tai nạn lần trước.

Dần dần 2 ngày trôi qua yên bình đối với Dương Thiên Lam, Lục Ánh Tuyết và Lục Ánh Nguyệt, đi học cũng không thấy có động tĩnh gì nhưng luôn phải tránh mặt Linh, Đình Đình, Từ Vy. Tuy thấy bình lặng như thế mà lòng không hề yên tâm, luôn lo ngay ngáy, cảm giác sắp có chuyện xảy ra. Sự lo lắng đó cũng không phải thừa, đến lúc gặp chuyện chẳng lành, giác quan thứ 6 của con người đúng là lúc nào cũng nhạy lên.

"Ba cô Dương Thiên Lam, Lục Ánh Tuyết, Lục Ánh Nguyệt xin theo chúng tôi về sở lấy lời khai. Chúng tôi vừa nhận được đơn khai báo cô Thiên Lam có hành vi gây thương tích cho người khác và Ánh Nguyệt, Ánh Tuyết là đồng phạm bao che..." Cảnh sát ập vào nhà Thiên Lam bất ngờ, giờ tầm thế hành nghề lên trước mặt cả ba, đồng đặc ra lệnh. Cả ba giật mình khiếp đảm, cái ngày khủng khiếp nhất đời ba người có lẽ là khi nghe xong lời thông báo đó.

Sự việc đó đã gây chấn động dư luận mạng và cộng đồng Tứ Diệp Thảo. Nhờ sự bào chữa của luật sư và Linh lên tiếng nói đỡ để giảm nhẹ tội cho Thiên Lam thêm cả việc bỏ Thiên Lam chạy án nên cả 3 không phải đi tù. Thế nhưng 3 người từ đó bị tẩy chay bởi các Tứ Diệp Thảo, từ xưa đã gây ấn tượng không tốt với những người xung quanh vì tính khí đánh đá của Dương Thiên Lam, giờ thì khiến ai gặp cũng ghét ba người đó...

5 năm sau...

Ngày tốt nghiệp đại học của Linh, Đình Đình và Từ Vy cũng đã đến. Không khí của buổi lễ trang trọng, uy nghi, hồi hộp của những sinh viên năm cuối chờ nhận được bằng tốt nghiệp và cũng có phần luyến tiếc khi phải xa ngôi trường thân yêu gắn bó suốt nhiều năm qua. TFBOYS đặc biệt hôm đó xin nghỉ để đi dự buổi lễ tốt nghiệp của ba cô, các Tứ Diệp Thảo biết được cũng tập trung khá đông ở trước trường để gặp thân tượng của họ, vừa hay có thể nhìn ba người người con gái may mắn nhất trên đời này đối với họ tốt nghiệp đại học.

Buổi lễ tốt nghiệp kết thúc tốt đẹp, Linh, Đình Đình và Từ Vy rạng rỡ cầm bằng tốt nghiệp chụp ảnh kỉ niệm cùng bạn bè, thầy cô...Tiếng reo hò của những học sinh tốt nghiệp vang vọng khắp trường. Trên nền trời xanh xanh, mây trắng bay nhẹ nhẹ được nhuộm một góc đủ màu sắc cầu vồng bởi những quả bóng bay xanh, đỏ, tím, vàng của tất cả học sinh trường thả lên.

Ôm bằng tốt nghiệp trên tay, vừa nói chuyện vừa đi bên nhau ra đến cổng trường học thì ba cô đã thấy hình dáng quen thuộc của ba anh đứng trước xe ô tô màu đen sang trọng vẫy tay cười chờ ba cô. Ba cô nhìn nhau rồi cười tiến nhanh về phía ba anh...

"Hôm nay chúng ta đi xem phim chứ?" Thiên Ti giờ tay cầm 6 chiếc vé xem phim lên, xòe ra trước mặt ba cô. Ba cô nhíu mày nhìn tấm vé xem phim trên tay Thiên Ti.

"Không đồng ý thì vẫn phải đi. Bọn anh đã mất công mãi mới tìm được phim hay đấy." Vương Nguyên khua khua tay trước mặt làm vẻ mặt nghiêm nghị.

"Được thôi! Lâu rồi em chưa đi xem phim." Từ Vy nhíu mày kéo tay Thiên Ti, dựa vào vai anh vẻ thích thú, tay không quên lấy một tấm vé xem thử tên phim.

Linh và Đình Đình mỉm cười gật gù đồng ý, đi xem phim hay đi đâu không quan trọng miễn là cả bọn được ở bên nhau là được. Đình Đình theo Từ Vy, cũng đưa tay lấy hai tấm, một tấm đưa cho Linh để xem xét.

"ỦA?" Ba cô nhất tề đồng thanh, tròn xoe mắt khi đọc mấy dòng chữ trên tấm vé. Nhìn vé mặt không hiểu gì của ba cô khiến ba anh phì cười.

"Sao tên phim lại là "Xem rồi biết?"" Từ Vy đưa ánh mắt thắc mắc quét quanh khuôn mặt ba anh.

"Nội dung thì không được giới thiệu, poster hình nhân vật thì không thấy. Các anh chọn phim kiểu gì thế?" Linh nhíu mày lật qua lật lại cái vé xem phim mà mình cầm trên tay.

"Ấy! Bọn anh thấy nó bí ẩn vậy mới hay. Cứ đi xem rồi biết!... Bác tài, dừng xe ở chỗ này cho bọn cháu..." Tuấn Khải trả lời Linh và quay ra nói với bác tài xế xe rồi giữ lấy ba chiếc vé cho ba anh.

"Dừng đây làm gì thế?" Đình Đình ngó khung cảnh bên ngoài cửa xe rồi hỏi.

"Bọn anh có chút việc, các em cứ về trước đi...Bác tài! Nhờ bác cả!" Vương Nguyên trả lời Đình Đình với nụ cười bí ẩn, rồi gọi bác tài, nháy mắt một cái. Bác tài xế xe không trả lời, nhận được ánh mắt của anh liền cười cười gật gù đầu.

"Các anh đi còn về sớm đấy. 6 giờ tối chiều, giờ là 4 giờ chiều rồi." Từ Vy giờ tay đeo đồng hồ lên xem rồi nhắc nhở ba anh.

"Về muộn mà trễ hẹn đừng trách em đấy Vương Nguyên!" Đình Đình liếc Vương Nguyên khi anh nhảy xuống xe.

"Biết rồi! Không cần em nhắc!" Vương Nguyên tiện tay nheo mắt Đình Đình một cái rồi nhảy xuống xe. Đình Đình bị nheo bất ngờ liền lườm Vương Nguyên một cái.

Mở cửa bước vào nhà, ba cô ngạc nhiên khi thấy ba hộp quà to đùng để trước bàn, mỗi hộp quà đều ghi tên người nhận là Linh, Đình Đình, Từ Vy theo thứ tự từ trái qua phải. Ba cô tò mò liền mở ba hộp quà ra, bên trong là ba chiếc váy trắng rất đẹp, hoa văn giản dị không cầu kì nhưng rất tinh tế. Thắc mắc không hiểu chuyện gì, định liếc sang hỏi nhau thì cũng chỉ nhận lại ánh mắt ngơ ngác của đối phương. Đang còn lơ ngơ không biết chuyện gì thì tiếng bác tài xế xe vang lên từ sau ba cô.

"Các cậu ấy dặn tôi nói lại với ba cô là nhận được váy thì các cô hãy mặc vào, trang điểm đẹp vào nữa. Chuẩn bị xong tôi sẽ chờ ba cô đến chỗ các cậu ấy."

Linh, Đình Đình và Từ Vy nhoen miệng cười. Hôm nay ba anh định bày trò gì đây, không trực tiếp nói lại thông qua người khác. Không nói gì thêm, ba cô làm theo lời dặn, cùng nhau lên tầng thay váy và chuẩn bị...

Ba cô xúng xính trong bộ trang phục màu trắng mà ba anh chọn, kể ra ba anh thật có mắt thẩm mĩ. Linh mặc một chiếc đầm ren, dáng đầm ôm với thiết kế tay lỡ trẻ trung, tôn dáng cho cô. Chiếc váy của Đình Đình có cổ chữ V rất sexy, đặc biệt dáng xòe xếp ly điệu đà. Một body đẹp như của Từ Vy rất tự tin khoe ra, chiếc đầm body sát nách, thắt nơ ở eo khiến cô vừa đẹp vừa quyến rũ. Bước ra khỏi cổng đã thấy bác tài xế mở cửa sẵn đứng đó chờ ba cô. Ngồi trên xe tâm trạng của ai cũng giống nhau, đều chung cảm giác hồi hộp, tò mò, rất muốn gặp người mình yêu. Ba anh đã đặc biệt chuẩn bị cho ba cô những bộ váy đẹp như thế này thì không biết các anh định làm gì, thật bí ẩn!

Chiếc xe dừng trước rạp chiếu phim, ba cô đưa vé cho người kiểm soát. Xem xét ba chiếc vé xong anh ta vừa nhìn ba cô một lượt vừa cười thầm, xem ra đây là ba cô gái đặc biệt của tối nay. Anh ta rút quyền sở nhỏ từ trong túi, mở ra đọc.

"Linh, em đi tới hết đây rồi đến căn phòng cuối cùng. Đình Đình, em căn phòng của em ở số 2 còn Từ Vy, em vào phòng số 4 nhé!...Đây là lời mà ba chàng trai trẻ vừa nãy dặn anh nói lại với bọn em" Anh kiểm soát đọc xong một hồi cho ba cô nghe, mỉm cười gấp quyền sở lại nói.

"Vâng! Cảm ơn anh!" Ba cô cúi người cảm ơn người kiểm soát, nhanh chóng bước vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50-2: Kết thúc (2)

Trong đầu ba cô là ba dấu chấm hỏi to đùng nhưng đành phải làm theo lời dặn của ba anh để ba dấu đó được giải thoát khỏi đầu mình. Lần lượt ba người chia tay nhau khi đến số căn phòng cần đến, còn lại mình Linh đi dọc dãy hành lang, tuy có ánh đèn nhưng chỉ mờ mờ, trông thật âm u, nhìn quanh quất khá sợ sệt, nghĩ đến trước mặt mình có điều bí ẩn cô lại hồi hộp, háo hức khiến thúc đẩy bước chân nhanh hơn.

Căn phòng cô vào tối om, không một bóng người nào cả, bật điện thoại lên soi vào chiếc vé để tìm số ghế của mình, vừa ngồi ổn định trên ghế thì thước phim bắt đầu bật lên và chiếu...Đây không phải một bộ phim, đây là một đoạn phim về cuộc tình giữa Linh và Khải. Mở đầu là một dòng chữ ghi "Tặng em, cô gái anh yêu nhất trên đời!"...Thước phim cứ như tua nhanh lại tất cả các sự kiện quan trọng diễn ra giữa tình cảm của cô và anh, không thiếu một sự kiện nào cả, thi thoảng thêm một số ảnh của cô và những dòng chữ bày tỏ tình cảm đáng yêu của anh. Mặc dù vài hình ảnh, vài đoạn video ngắn sau khi anh và cô yêu nhau mới có nhưng đều chứa đựng đủ những kỉ niệm đẹp của hai người. Cô rất cảm động, thấy hạnh phúc vô cùng, mắt long lanh lên vì ngấn lệ...

Đình Đình mở cửa phòng vào, căn phòng ngập tràn ánh nến lung linh, huyền ảo. Nến được thắp dọc khắp căn phòng...Tìm được ghế ngồi của mình, cô chợt nghe giọng hát quen thuộc của Vương Nguyên vang lên, ngó xung quanh không hề thấy anh đâu. Bài hát mà Vương Nguyên đang hát rất lạ, cô chưa bao giờ nghe qua. Từng giai điệu của bài hát rất hay, bắt tai, lời bài hát sử dụng những câu từ rất là dễ thương, bày tỏ tình cảm của Vương Nguyên đối với Đình Đình. Đình Đình ngồi lặng im nghe bài hát đó, người đứng đưa theo điệu nhạc và miệng thì mỉm cười.

Căn phòng của Từ Vy tối y như căn phòng Linh vào vậy, cô mò mẫm trong bóng tối tìm chỗ ngồi. Như biết cô đã ổn định xong chỗ ngồi, thước phim trên màn chiếu hiện lên...Đoạn phim này chiếu lần lượt từng hình ảnh của Thiên Ti chụp chung với fan, những cảnh diễn thần mật hay lúc nói chuyện bân kịch bản với bạn diễn và đặc biệt là rất rất nhiều bức thư tình của fan gửi cho anh,...đều được trình chiếu hết lên. Từ Vy ngồi xem mà cảm thấy hơi ghen ghen khi thấy mấy tấm ảnh đó, mặc dù biết rằng người anh yêu là cô nhưng trong tình yêu không thể tránh khỏi sự ghen tuông. Cô nhủ mảy, nghiêng đầu nhìn màn chiếu, khó hiểu không biết thước phim này chiếu lên có ý gì.

Đoạn phim tình cảm giữa Linh với Khải kết thúc, dòng chữ to chạy trên màn hình "Hãy tìm anh!" với một dòng chữ nhỏ hiện ra sau "Gợi ý: Ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau và ngày một thiên thần sinh ra đời!" Linh bật dậy ngó xung quanh nhưng đúng lúc đó màn chiếu tắt, tất cả trở về với một màu đen như trước, vốn sợ bóng tối nên cô vội tìm điện thoại trong túi, mở đèn flash lên soi. Toan ra khỏi phòng để tìm anh. Tự nhiên cô chợt nhớ tới dòng chữ gợi ý hiện lên vừa nãy, cô liền chạy tìm hàng ghế thứ 7, tìm tới số ghế 28...Người con trai ấy đang đứng đó cười tươi lộ chiếc răng khểnh, nhìn cô với ánh mắt anh đào, đôi tay đang ra. Linh tươi cười liền chạy tới ôm chầm lấy anh...

Bài hát kết thúc một cách nhẹ nhàng, có vẻ như Đình Đình muốn nghe tiếp nên trông cô khá là luyến tiếc. "Phụt" Ánh nến trong phòng vụt tắt thay vào đó một ánh đèn như đèn sân khấu chiếu thẳng vào chỗ cô, giật mình vì nên chợt tắt và cô hoảng hốt hơn khi thấy...Vương Nguyên không biết ngồi cạnh cô từ khi nào, mỉm cười với bó hoa trên tay.

"Làm em hết hồn. Sao anh xuất hiện đột ngột thế?" Đình Đình định thần lại, hỏi Vương Nguyên.

"Suýt!..." Vương Nguyên nháy mắt một cái, tay trò đưa lên trước môi suýt khê. Không đợi Đình Đình kịp nói gì thêm, Vương Nguyên rướn người về phía Đình Đình, đặt lên môi cô một nụ hôn...

Từ Vy vốn vui tươi, nhí nhảnh là thế, chưa một ai thấy cô nàng ghen bao giờ. Nhưng lần này có lẽ một người thầm lặng đứng trong bóng tối thấy được. Đoạn video kết thúc, chả cần biết chủ ý của nó là gì, Từ Vy hơi bức mình đứng thẳng dậy đi về, lăm bằm trong miệng "Thiên Ti, anh định chọc tức em à?". Mang sự tức giận trong lòng đi ra đến cửa thì cô đâm sầm phải ai đó.

"Thiên Ti?" Từ Vy ngược lên, qua ánh sáng của hành lang bên ngoài hắt vào qua ô thoáng khí, cô thấy bóng hình quen thuộc của anh.

"Như em đã xem vừa nãy rồi đấy! Anh làm việc hàng ngày phải tiếp xúc với rất nhiều người con gái. Em ghen thì chỉ bằng chúng ta hợp pháp hóa tình cảm đi, như thế em không lo ai cướp anh khỏi em nữa!" Thiên Ti dứt tay vào túi quần, nhoen miệng nhìn Từ Vy đang há hốc mồm trước những câu nói của Thiên Ti.

Linh ôm lấy Tuấn Khải một lúc, cảm nhận được từng nhịp tim trong lồng ngực của anh. Cô bất chợt buông anh ra, ánh mắt dò xét nhìn anh.

"Nay là ngày đặc biệt gì sao hà anh?"

Tuấn Khải không trả lời cô ngay, chỉ mỉm cười đưa bó hoa hồng đỏ thắm từ đâu ra trước mặt cô. Vừa lúc đó ánh đèn trong phòng bật sáng, Linh đảo quanh căn phòng rồi quay lại nhìn anh. Anh từ từ quỳ xuống, bó hoa hồng trên tay từ khi nào đã xuất hiện thêm một hộp nhẫn.

"Lúc trước tỏ tình với em, anh có nói em sẽ làm mẹ của các con anh, làm bà các cháu anh,...Trước khi làm được mấy điều đó, làm vợ anh nhé!"

Linh hơi bất ngờ, mắt tròn xoe nhìn anh nhưng trong phút chốc, niềm vui lan tỏa khắp cơ thể cô, khuôn mặt cô dần ra vì sung sướng. Cô với anh yêu nhau lâu như vậy rồi, chưa một lần hai người nói đến việc hôn nhân vì anh là một Idol, kết hôn sớm thì không nên. Lần này anh lại cầu hôn cô đột ngột như thế khiến cô rất bất ngờ xen lẫn giữa niềm vui đang len lỏi vào từng dây thần kinh, mạch máu,...Cô như muốn nhảy cẫng lên...

"Em đồng ý!" Giọng cô nhẹ nhàng thoát ra ba từ khiến người trước mặt mình bật dậy ôm cô vào lòng vui sướng.

"Yeah! Nhất định em phải làm mẹ của con anh nữa đấy." Khải ghi chặt cô vào lòng với vẻ mặt mãn nguyện, cô ở trong lòng anh dụi dụi đầu đồng ý với câu nói của anh. Xung quanh anh và cô chỉ toàn thấy ngập tràn tình yêu và niềm hạnh phúc.

Vương Nguyên từ từ kết thúc nọ hôn, nắm tay Đình Đình kéo cô đứng dậy. Đình Đình rất ngạc nhiên, không hiểu sự việc gì đang xảy ra.

"Bài hát vừa nãy anh viết riêng tặng em đấy!" Vương Nguyên phì cười thấy vẻ mặt ngơ ngác của cô, không kìm được lòng anh đưa tay vuốt nhẹ khuôn mặt cô.

"Oa! Thảo nào em nghe thấy lạ! Hay lắm ý!" Đình Đình tươi cười như một đứa trẻ trả lời Vương Nguyên.

"Anh muốn chúng ta kết thúc mối quan hệ này!" Vương Nguyên mặt nghiêm lại trước nụ cười đáng yêu của Đình Đình.

"Sao cơ? Ý anh là...?" Đình Đình tắt nụ cười trên môi, nhủ mảy nhìn Vương Nguyên.

"Chúng ta đi đăng ký kết hôn thay đổi mối quan hệ đi" Vương Nguyên quỳ xuống với chiếc hộp nhẫn trên tay, cười hi hi nhìn Đình Đình.

Mấy phút trước nghe Vương Nguyên nói làm cô hết hồn, tưởng anh hết yêu cô, tưởng anh định chia tay cô ai ngờ...Niềm vui từ đâu tới như vũ bão, ập vào người cô.

"Đứng lên đi. Rồi em trả lời!" Cô rạng rỡ lại như trước.

Vương Nguyên tức khắc nghe lời, anh đứng dậy vì rất nôn nóng muốn nghe câu trả lời từ phía cô.

Đình Đình kiễ chân, ghé vào tai Vương Nguyên nói "Em...đồng...ý!" Ba chữ được nói ra từng từ một rồi cô ngại ngùng bỏ chạy.

"Oh yeah! Đình Đình, anh yêu em!" Vương Nguyên ngẩng người một lúc rồi hét lên sung sướng, đánh rơi cả hộp nhẫn, vội nhặt lên và chạy theo. Dáng vẻ của Vương Nguyên lúc đó thật đáng yêu.

"Là sao?" Từ Vy ngây ngốc nhìn Thiên Ti. Lời vừa nãy Thiên Ti nói quả thực cô chưa hiểu hết kịp.

"Nghĩa là...Chúng mình cưới nhau đi em!" Thiên Ti đưa tay từ trong túi quần ra một hộp nhẫn. Anh quỳ xuống, không để Từ Vy kịp trả lời, anh nhẹ nhàng đưa bàn tay trái cô lên, đeo chiếc nhẫn lấp lánh kim cương vào ngón áp út. Từ Vy lặng người, từng giọt nước mắt lăn dài trên má. Anh cầu hôn cô không được lãng mạn như những người khác nhưng đối với cô thật là cảm động. Cô cảm động không nói nên lời, trong lòng vui khôn xiết. Anh lặng lẽ, ít bày tỏ tình cảm nhưng anh lại rất ấm áp, ở cạnh bên anh cô luôn thấy lòng mình an tâm lạ thường..

Thiên Ti thấy thế liền vội vàng đưa tay lau nhẹ nước mắt cho cô.

"Em không đồng ý cũng không được đâu! Giờ chiếc nhẫn đã đeo vào tay em rồi đấy!"

Từ Vy mím môi gật đầu để ngăn những giọt nước mắt, cô cảm thấy mình như người hạnh phúc nhất trên đời. Cô nhào vào lòng anh, cảm nhận mùi hương từ cơ thể anh tỏa ra. Tự nhiên người cô bị buông ra, cô cảm thấy hơi hụt hẫng thì...Đôi môi của cô bị khóa chặt bởi môi của anh. Nụ hôn bất ngờ giống như lời cầu hôn vậy...

Đám cưới của Tuấn Khải, Vương Nguyên, Thiên Ti diễn ra trong cùng một ngày. Được ghi nhận là lớn nhất trong lịch sử đám cưới của thần tượng suốt 20 năm qua. Ba cặp đôi tươi cười hạnh phúc dắt tay nhau vào lễ đường, rạng rỡ cùng nhau thề hẹn và trao nhẫn cho nửa kia của mình chứng minh đã thuộc về nhau trước hàng trăm người chứng kiến. Cộng đồng Tử Diệp Thảo ăn mừng đám cưới thần tượng như là đám cưới của mình vậy, liên tục gửi những lời chúc phúc tốt đẹp, tổ chức bữa tiệc riêng của những Tử Diệp Thảo để chung vui với ba đôi đang diễn ra đám cưới. Chú di của Linh biết tin rất vui mừng, bay từ Việt Nam sang dự đám cưới của cô và chào hỏi cả bố mẹ Tuấn Khải. Thế Anh cũng đi dự đám, nhìn nụ cười hạnh phúc luôn nở trên môi và ánh mắt trìu mến cô hướng cho Tuấn Khải khiến anh rất yên tâm vì cuối cùng cô cũng được sống vui về...

Mấy tháng sau, tại một căn hộ chung cư cao cấp...

Tiếng dao va chạm với mặt thớt, Linh điều khiển chiếc dao uyển chuyển bằng đôi tay để cắt lát nhỏ từng miếng khoai ra. Cô cắt rất nhanh, thoăn thoắt một cái đã xong. Trên ghế sofa thì Tuấn Khải ngồi đeo tai nghe mở game lên ngồi chơi với vẻ thích thú. Mọi thứ xung quanh đều yên tĩnh, chỉ nghe được tiếng dao của Linh.

Tiếng cửa căn hộ mở ra, Linh đang trong bếp vội vàng ra đón khách.

"Bố, mẹ! Sao bố, mẹ tới đây." Cánh cửa bật mở, trước mắt cô là ông bà Vương tươi cười.

"Đến thăm con cháu không được à?" Bà Hồng cười âu yếm nhìn cô.

"Hi hi, bố mẹ vào nhà ạ! Con đang dờ tay trong bếp." Linh cười hi hi, đợi ông Kiệt với bà Hồng vào đến nhà thì đóng cửa lại.

Tuấn Khải đeo tai nghe và rất chăm chú vào trò chơi khiến anh không hề thấy động tĩnh gì bên ngoài nên bố mẹ anh có xuất hiện từ đằng sau anh cũng không biết. Linh định lên tiếng gọi Khải thì bà Hồng đã đưa ngón tay trỏ lên môi bảo cô im lặng. Linh cười cười rồi quay trở lại bếp làm tiếp công việc của mình.

"Bốp..." Chiếc túi xách của bà Hồng đập thẳng vô đầu thằng con trai yêu quý. Tuấn Khải giật mình, quay ra sau nhìn...

"Vương Tuấn Khải! Con chỉ có ăn, chơi với ngu không à? Vợ con đang mang thai đấy, không giúp nó nấu ăn mà để mình nó làm vậy?" Bố Hồng chống nạnh, chau mày.

"Mẹ! Bố!...Đến sao không báo trước với con thế? Mẹ à, lúc trước con có giúp nhưng vì...vừa đi làm về...nhớ cô ấy quá ôm từ đằng sau khiến cô ấy giật mình cắt vào tay. Từ đó con bị cấm không được vào bếp cùng cô ấy." Tuấn Khải phản trần giải thích.

"Cái gì? Con dâu mẹ cắt vào tay sao?" Bà Hồng lo lắng chạy đến bên Linh, nắm lấy bàn tay cô xem xét.

"Con không sao đâu mẹ! Vết thương lành rồi, mẹ với bố cứ ngồi chơi đi."

Xem ra Linh quả thật là may mắn, vừa có tình yêu của Tuấn Khải-người trong mộng của hàng trăm cô gái vừa được mẹ chồng yêu quý như thế này. Bà Hồng nghe cô nói với nhìn vết thương trên tay cũng đã lành thật nên bà yên tâm, ra ngoài ngồi theo lời cô.

"Lần sau thì con phải đảm nhiệm hết việc nhà đấy. Để cho Linh nghỉ ngơi, lần này mẹ tha!" Bà Hồng đi đến bên Khải lờm anh một cái.

"Con dâu phải ăn không ngồi đâu chứ? Lịch trình của con cũng dày đặc không à." Tuấn Khải nhăn mặt nhưng trong lòng rất vui vì hai người con gái anh yêu thương nhất trên đời này cũng rất là yêu quý lẫn nhau.

"Bác trai bác gái đến chơi ă!" Đình Đình từ đâu bước vào nhà, tay cầm túm hoa quả trên tay tươi cười chào ông bà Vương. Theo sau cô là Vương Nguyên, Từ Vy và Thiên Ti.

"Chào hai bác ă!" Vương Nguyên, Từ Vy và Thiên Ti vào sau, thấy ông Kiệt, bà Hồng liền cúi chào.

"Ồ chào mấy cháu. Hôm nay đến đây chơi đông vui quá!" Ông Kiệt chào lại cả bọn.

"Ngồi đi mấy đứa." Bà Hồng dịch về phía ông Kiệt một chút để chừa chỗ cho cả bọn ngồi xuống.

"Dạ! Nay cả nhóm được nghỉ, không có lịch trình làm việc lại đúng 3 tháng ngày cưới của chúng cháu nên quyết định tụ họp lại với nhau, vừa hay có hai bác đến chung vui." Vương Nguyên ngồi xuống bên Tuấn Khải, vui vẻ nói.

"Để chúng cháu đi giúp Linh nấu cơm." Từ Vy chỉ tay vào trong bếp và chạy đến bên Linh không quên kéo luôn Đình Đình theo.

Bữa cơm hôm đó thật ấm cúng xen lẫn giữa những cuộc nói chuyện vui vẻ. Căn hộ ngập tràn tiếng cười đùa của mọi người.

Ngày nào cũng ngập tràn tiếng cười nói, đùa nghịch như thế thì rất hạnh phúc nhưng cho đến một ngày người ta cảm thấy phiền toái khi trong mỗi gia đình xuất hiện thêm thành viên mới...

"AAAAAAA...MẸ ƠI!! Anh Gia Bảo giật gấu bông của con." Một cô nhóc trông khá lạnh lợi, mặc chiếc váy búp bê hồng, mặt búng ra sữa, mắt ngấn lệ nằm ăn vạ dưới đất.

"Lè...lè....Đến mà bắt anh đi nè Thiên Di!" Gia Bảo tỉnh nghịch đứng chiếm chỗ trước mặt Thiên Di ở đằng xa, tay trái quắp con gấu bông. Gia Bảo với Thiên Di là một cặp song sinh, hai đứa trẻ rất là giống nhau. Khuôn mặt có hết những nét đẹp cả bố và mẹ của chúng.

"Gia Bảo, con đừng bắt nạt em." Linh lau tay, từ trong bếp đi ra xem tình hình hai đứa nhỏ sao mà ầm ầm ra. Cô nhẹ nhàng nói với Gia Bảo, biết thừa tính Thiên Di chỉ là đang nằm ăn vạ chứ không khóc thật.

"Hừ...Đội đấy!" Thiên Di ngưng khóc, từ nãy tới giờ chỉ giả vờ để ông anh tỉnh nghịch của mình thương hại nhưng ai ngờ lại không thành. Tức mình đứng dậy, Thiên Di chạy đuổi theo Gia Bảo. Linh đứng đó mỉm cười lắc đầu nhìn hai đứa nhỏ nô đùa thích thú.

Tiếng hai đứa trẻ nô đùa, dậm chân bình bịch vang khắp căn hộ khiến người nào đó đang ngồi trong phòng làm việc với đồng giấy vo tròn trước mặt và trong cả thùng rác phải vô đầu, bịt tai. Không thể chịu nổi nữa, đứng dậy mở cửa cái rầm cái.

"Này hai đứa!! Để im cho bố làm việc không được à. Vì các con mà bố không tài nào sáng tác nhạc nổi." Tuấn Khải nghiêm mặt quát hai đứa nhỏ đang đùa nghịch trước mắt mình.

"Bố lúc nào cũng ở trong phòng làm việc. Chả chịu ra ngoài gì cả, nhanh ra đây chơi với chúng con." Cô bé Thiên Di tỉnh nghịch chạy đến đưa bàn tay nhỏ xíu của mình nắm lấy tay Tuấn Khải.

"Đứng đây bố!" Gia Bảo đồng tình với đứa em song sinh của mình.

"Ế...Thôi được rồi! Chơi với mấy con xong phải để im bố làm việc đấy." Bị mấy đứa con đáng yêu của mình lôi kéo nên anh không nỡ từ chối nổi.

"Hai đứa không rủ mẹ chơi cùng à?" Linh nãy giờ ngồi lướt weibo, thấy mấy đứa con bỏ rơi mình liền tắt điện thoại đứng dậy, nhập cuộc chơi với ba bố con.

Sau một lúc lâu đùa nghịch với lũ nhóc quậy phá, Tuấn Khải với Linh phải bỏ cuộc vì mệt. Sức người lớn đúng là không đo nổi với sức của trẻ con, luôn hồn nhiên, nô đùa không biết chán.

"Bố mẹ mệt lắm rồi! Các con tự chơi với nhau đi!" Linh dịu dàng xoa đầu Thiên Di.

"Không chịu đâu! Bố mẹ chơi với bọn con cơ!" Lại giờ trò ăn vạ, Thiên Di nằm lăn ra đất, khóe mắt ướt nước. Gia Bảo thì liên tục kéo tay Tuấn Khải đứng dậy nhưng anh lần này không dễ dàng con lôi kéo nữa. Ngồi im để cho nó nghịch cái tay của mình sao cũng được.

"Để bố yên đi tiểu quý." Tuấn Khải bất lực nhìn Gia Bảo.

"Vây để chúng tớ chơi với các cậu!" Một tiếng nói lạnh lạnh vang lên từ sau hai đứa nhóc. Một cô nhóc trắng nõn, bụ bẫm, để tóc chấm vai, đứng chống nạnh giữa nhà, đằng sau là cậu nhóc mặt lạnh lùng, khoanh tay nhìn.

"A! Vương Diễm, Dịch Phong!" Thiên Di hết ăn vạ, bật dậy reo lên khi thấy hai người bạn đến chơi. Ngay sau đó là Đình Đình, Vương Nguyên, Từ Vy và Thiên Ti vào sau. Khi nói cũng biết Vương Diễm chính là con gái diệu của Vương Nguyên và cậu quý tử của nhà họ Dịch là Dịch Phong.

"Trông con vắt và lấm hả?" Thiên Ti cười tỉnh nghịch, trêu đùa Linh với Khải khi thấy hai người ưỡn oải ngồi trên ghế sofa, xung quanh phòng thì bừa bộn như bãi chiến trường.

"Nhà cậu sinh đôi sướng thế còn gì!" Từ Vy nhìn hai đứa nhóc đáng yêu đang nô đùa với con mình đằng kia.

"Ôi trời khổ lắm! Dịch Phong nhà cậu giống anh Thiên Ti vừa ít nói lại ít nghịch, trông đỡ vắt và." Linh xoa tay nói.

"Người ta nói khổ trước sướng sau mà." Đình Đình tươi cười ngồi xuống ghế, kéo cả Vương Nguyên ngồi xuống cạnh mình.

"Đứng đây! Gia Bảo tương lai mà lớn lên thì em nên chuẩn bị sẵn tinh thần khi trong nhà có tới hai Tuấn Khải đi. Bé nhà anh nghịch khác gì mấy nhóc nhà em đâu." Vương Nguyên đánh mắt sang Tuấn Khải nhìn. Quả thực Vương Nguyên nói không phải sai, Gia Bảo rất giống bố, khuôn mặt đã giống tính cách còn giống hơn. Tuy tính nghịch nhưng đôi lúc rất là dịu dàng với em gái của mình. Nhiều lần Thiên Di ngã, khóc thật thì Gia Bảo rất lo lắng cho em, đỡ em và phủi quần áo cho em. Trong phòng bố mẹ để cây đàn guitar của Khải, cậu nhóc có vẻ rất ấn tượng với cây đàn, lần nào vào Chủ Nhật cũng với bố dạy đánh. Tương lai sẽ rất thành công giống anh...Tuấn Khải nghe xong lời của Vương Nguyên liền nhe răng cười.

"Dịch Phong nè! Sao mặt cậu lúc nào trông cũng hình sự thế. Không đòi về mặt khác được à?" Thiên Di ngo sát mặt Dịch Phong khiến cậu nhóc giật mình khi đang ngồi một chỗ nhìn nãy đứa khác chơi.

"...Tớ...Tớ vốn thế rồi!" Dịch Phong đỏ mặt vì Thiên Di kẻ sát mình vậy, lúng túng trả lời. Nhìn vẻ mặt của Dịch Phong bỗng dưng thay đổi, đỏ lừ như của cà chua khiến Thiên Di rất thích thú.

"Chụt..." Thiên Di hôn chụt một cái vào má Dịch Phong rồi ngại ngần chạy đi.

"À...Về mặt của cậu lúc này đáng yêu lắm!" Thiên Di chạy nửa đường, quay lại cười tươi nhìn Dịch Phong. Cậu bé ngây ngốc nhìn nụ cười đó mà đầu xị khói vì ngượng.

Cách chỗ Dịch Phong không xa là chỗ Gia Bảo với Vương Diễm ngồi. Chứng kiến Thiên Di hôn má Dịch Phong khiến Vương Diễm rất là thắc mắc quay ra hỏi Gia Bảo.

"Sao Thiên Di hôn má Dịch Phong thế?"

Một câu hỏi rất ngô nghê của Vương Diễm làm Gia Bảo khó trả lời.

"...Ừm...Chắc là Dịch Phong đáng yêu quá!" Gia Bảo không biết trả lời làm sao đành trả lời bừa vì khi này nghe thấy câu nói của Thiên Di khen Dịch Phong đáng yêu.

"Thế hả? Vậy khi nào tớ làm mặt đáng yêu cậu cũng hôn má tớ đúng không?"

Lại thêm một câu hỏi nữa của cô bé Vương Diễm khiến Gia Bảo đơ người, không biết trả lời làm sao thì một thứ gì đó ướt ướt, mềm mềm đặt lên má mình...Vương Diễm...vừa hôn má Gia Bảo. Nhận ra điều đó thì người cậu bé Gia Bảo chín hồng từ trên xuống dưới.

"Tớ làm mẫu trước. Lần sau tới lượt cậu đấy!" Vương Diễm cười hi hi rồi cũng khá ngượng chạy đến bên Thiên Di để chơi búp bê cùng cô bé.

Bốn cô cậu bé với những nét đáng yêu khác nhau nhưng nụ cười hồn nhiên, ánh mắt trẻ thơ đều giống nhau. Các ông bố bà mẹ hạnh phúc ngắm nhìn những đứa con mình nô đùa, tuy chúng nghịch ngợm, luôn phải trông nom phát mệt nhưng nhìn nụ cười rạng ngời của chúng thì bố mẹ nào cũng ấm lòng. Cuộc sống của ba gia đình thật là hạnh phúc!

The end

Bạn đang đọc truyện *Bạn Trai Của Tôi Là Vương Tuấn Khải* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.